

EMİNE
ŞENLİKOĞLU

BİZE NASIL
KIYDINIZ?

ROMAN

FESTIVAL

Bize Nasıl Kıydınız

EMİNE ŞENLİKOĞLU

FESTİVAL
YAYINCILIK

FESTİVAL YAYINCILIK

BİZE NASIL KIYDINIZ

EMİNE ŞENLİKOĞLU

Yayına Hazırlık

Aktif Ajans

Kapak

Yunus Karaaslan

ISBN

978-605- 9322-43- 0

Baskı

Aralık 2016

Yayıncılık Adresi

FESTİVAL YAYINCILIK

Büyükreşid Paşa Cad. Nur İş Merkezi No:20/18

Vezneciler/Fatih/Istanbul

Tel 0212 514 5 222

Faks 0212 514 5 222

Yayıncı Sertifika No: 33290

Matbaa Adresi

Step Ajans Matbaacılık. Rek.Tan. Org. Ltd. Şti

Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11 Mahmutbey

Bağcılar/Istanbul Tel: 0212 446 88 46

Matbaa Sertifika: 12266

Genel Dağıtım

Yeryüzü Yayın Dağıtım Ltd. Şti

Şirket Tel: 0212 445 80 00

Şirket Gsm: 0505 972 36 23

Whatsapp no: 0505 972 36 23

Web: yeryuzudagitim@gmail.com

Adres: Göztepe Mah. İnönü Cad. Rahim Sok. No:111

Bağcılar/Istanbul

“FESTİVAL YAYINLARI” Yeryüzü Dağıtım Ltd. Şti’nin Markasıdır.

Bize Nasıl Kıydınız

EMİNE ŞENLİKOĞLU

FESTİVAL
YAYINCILIK

SORUYORUZ!

Binlerce gül gördüm koparılmış atılmış,
Lâleler gördüm çok ucuza satılmış,
Gençler, yaşlılar gördüm hep aldatılmış,
Ağlarken de sordular, bize nasıl kıydınız?

Karanlıkta ılık vurmuş bir çift gamlı göz,
Âdeta gözyaşları fışkırmıştı göz göz,
Garipler ovasından geçerken duyduğum söz,
Hepsi birden diyordu, bize nasıl kıydınız?

Emine Şenlikoğlu

ÖNEMLİCE

Elinizdeki kitabı, gençlik yıllarımda, kitap tekniği ve türü konularında bilgi sahibi değilken yazdım. Akide bilgim, gayretim ve samimiyetim az da olsa vardı, bunlar kitap yazmak için yeterlidir sanıyordum, ama değilmiş. Buna rağmen, kitabın konusu güzel olduğu için çok beğenildi, 1985 yılından 2006 yılına kadar 63 baskı yaptı.

Kitap tekniği ve tür bilinci konusunda çeşitli dersler aldıktan sonra, bu kitaptaki kitap tekniği ve de tasvir gibi konulardaki hataları yetersiz de olsa düzeltmeye çalıştım. Ne ki, adeta monologdan ibaretmiş gibi yazmışım bu durumdan romanı pek kurtaramadım. Yazar olmak isteyenlerin bu hataya düşmemelerini öneririm.

Hatalarını düzeltmeye çalışmak, yazarlar için de aynı değerde bir eylemdir.

* * *

Siz değerli okuyucularım, hiç kimselerin olumsuz propagandasına aldanmadan kitaplarımı en çok basan kitaplar listesine yazdırdınız. Sizlere teşekkür ediyorum. Sizler benim can yoldaşlarımsınız. Ölene kadar canlı olarak, öldükten sonra da kitaplarımla yanınızda yürüyeceğim inşaallah.

14. 12. 2006 E. Ş.

Bazıları, “Roman okuma dönemini aştım” der. Halbuki “Roman okuma dönemi” diye bir dönem yoktur. Müftüsünden profesörüne herkes roman okur. Çünkü her iyi roman, dünyaya açılan penceredir.

İNSAN, İNSANA KIYAR MI?

I Gün Beklerken...

- İmdaaaat baba!... İmdaaaat!...

Gecenin korkunç karanlığında dehşete düşen baba, pijamalarıyla kapıda göründü... Telaşla kızına doğru yürüdü.

- Yavrum!.. Râbia'm!.. N'oldu? Neyin var? Kızım, kızım!... Râbia!

Râbia bayılmıştı. Ne olduğunu anlayamayan baba, kızını ayıltmaya çalışıyordu. Gözlerini açtığı anda babası sordu:

- Ne oldu yavrum? Nedir bu çılgılık? Kâbus mu gördün?
Râbia gözlerini tavana dikmiş, boş boş bakıyordu.

-

- Kızım söyle... Ne oldu?

Tam bu esnada yatak odasından kahkaha sesleri yükseldi:

- Hah... haaah... Haaaaah.. Hahh...

Baba kız, bu korkunç kahkahaları gecenin derinliğinde şaşkın şaşkın dinliyorlardı. Râbia korku ile babasına sorkuldu:

- Baba!... Baba! Beni sakla!..

- Korkma kızım... Git annene söyle, o da korkmasın, hadi yavrum. Kahkahanın sırrını şimdi anlarız.

Râbia hayretle sordu:

- Baba! kahkahaları atan annem, farkında değil misin? Annemin odasından geliyor sesler.

- Ne?! Annen mi? Nasıl olur? Bir rüya mı gördü acaba?

Râbia titriyordu, sadece:

- O ses annemin sesi, diyebildi. Baba kız rüzgârın korkunç uğultusunun yanında bir de en sevdikleri insanın kahkahalarını dinliyorlardı. Hayrete düşen baba dehşetle sağa sola bakıyor, korkusu gözlerinden okunuyordu. Nefes nefese kalmıştı.

- Ne oldu annene? diye soruyor, fakat korkusundan kapıyı açamıyor, karısının bulunduğu odaya giremiyordu.

Râbia ağlaya ağlaya konuşmaya çalıştı:

- Bilmiyorum baba... Bilmiyorum=um. Bir baktım, annem odama geldi. Sabit bir noktaya bakıyordu... Hayal gördüğünü zannettim. Birden gülmeye başlayınca şok geçirdim. Gerisini bilmiyorum. Bir çılgılık attım, bildiğin gibi bayılmışım.

- Allah!... Allah!... Nedir bu başımıza gelen?

Şaşkına dönen baba ne yapacağını bilemiyor, Râbia ise ağlıyordu.

- Baba... Hadi annemin yanına git, konuş onunla... Anla ne olmuş.

Boynunu büken baba cevap verdi:

- Nasıl gideyim... Kapıyı açınca nasıl bir manzara ile karşılaşacağımı bilemiyorum ki. Çok sevdiğim insanı kötü durumda görmeye dayanamam.

Râbia inanmamış gibiydi.

- Baba korkuyor musun? Bir saattir bu salondayız. Annemden ses kesildi. Gidip bakamıyorsun... İnsan çok sevdiği birinden korkar mı?

Babası cevap vermiyordu. "Evet kızım korkuyorum" diyecekti, ama kızından utandığı için diyemiyordu.

Râbia sorularına devam etti:

- Söylesene baba, korkuyor musun?

Acı acı, derin bir soluk alarak:

- Evet... Doğrusu korkuyorum... Şu gece de korkunç. Ömrümde böyle fırtınaya rastlamamıştım.

- Nasıl korkarsın? O en çok sevdiğin insan değil mi?

Gene içeriden kahkaha sesleri geliyordu. Fakat Baba içerden gelen seslerle ilgilenmiyor, Râbia'nın sorusunu düşünüyordu. "Öyle ya! Yıllardır tek sevdiğim, uğruna canımı feda ettiğim kadın, benim kadını. Ondan nasıl korkarım?" diyordu. Ama birden aklına geldi; kızı da korkmuştu. Râbia'ya dönerek sordu:

- Peki senin de en çok sevdiğin insan, annen o. Sen niçin korkuyorsun?

Râbia kızarak başını önüne eğdi:

- Haklısın baba... Hem de çok haklısın... Annesinin yanına gidemeyen evlat... Bu nasıl insanlıktır böyle? Bir saat oldu hâlâ odaya giremedik.

Bir süre sessiz kaldılar. Anne odada, kız ile baba salondaydı. Nihayet kadının bulunduğu odaya girdiler. O da ne! İkisi de olduğu yerde donakalmış, hayrete düşmüşlerdi. Anne halının üzerine pislemiş, gülerken kendini pisliğini karıştırıyordu. Gelenlerle hiç alakası yoktu. Duymuyordu. İdrak edemiyordu. Râbia ağlayarak yine bir çığlık attı:

- Anneeeee.....

Anneden ses yoktu. Râbia yine seslendi:

- Anneee! Anneciğim. Ne oldu sana? Söylesene tonton annem?

Annede his ne gezer, duymuyordu bile. Anne, anne olduğunu akıl ile bilebilirdi. Akıl gidince annelik de gitmiş, tıpkı bir ağaç olmuştu.

Baba ve kız ağlıyorlardı. Ortalığı pis bir koku kaplamıştı. Sanki onlar için bu gece kıyametin koptuğu geceydi.

Bu arada gök gürüldüyor, yağmur alabildiğine yağıyordu. “Aman Yarabbi... Bu geceden daha şiddetli bir gece var mıdır ki? Korku ve şiddet bir arada.” diyorlardı.

Böylece hiç konuşmadan sabahı etmişlerdi. Yağmur dinmiş, baba kız koltuklarında uyuyakalmışlardı. Uyanıklarında annesinin ıslak halı üzerinde uyuduğunu görünce baba kız ne yapacaklarını bilemediler.

Nihayet saat sabahın 9’u olmuştu. Baba kızına dönerek:

- Kızım git komşulara haber ver, gelsinler. Anneni ne yapacağımızı düşünelim.

Râbia sert bir eda ile cevap verdi:

- Baba! Ne demek istiyorsun? Ne yapacağımız annemi?

- Kızım ne demek isteyeceğim? Görüyorsun, annenin durumu kötü.

Râbia mecburen, iki komşuya ve amcasına haber verdi. Telâş içinde komşular ve amcası geldi, herkes şaşkıındı. Ne olmuştu Hacer Hanım'a?

Herkes düşüncesini kendilerince dillendirdi.

- Vah!... Vahhhh!... Ne oldu böyle Hacer Hanım'a?

- Amann... Allah sabırlar versin. Bu acı dayanılmaz acı. Allah kimsenin başına vermesin. Ne oldu acaba, yoksa kocası şiddet mi uyguladı?

Anne hâlâ uyuyordu. Gelen komşulardan haberi yoktu. Bu olayı kısa sürede mahallede duymayan kalmamış, bütün komşular Râbialara dolmuştu. Aşağı yukarı herkes aynı şeyi söylüyordu:

Bir ses farklıydı:

- Tek çözüm, hemen akıl hastanesine yatırmak. Başka çare yok.

Râbia feryâdı basarak itiraz etti:

- Hayır! Olmaaaaz... Olamaaaaz!... Ben annemi oralara gönderemem. Baba! Babacığım! Annemi oralara göndere-meyiz değil mi? Ne olur babacığım, sakın bu sözlere kan-ma... Annemi tımarhaneye gönderme...

Baba şaşkın, ne yapacağını, nasıl karar vereceğini bile-miyordu....

- Sakin ol yavrum.. Sakin ol!.. Dur bakalım zaman ne gösterecek?

Öte yandan, akli başında biri olan amcası İsa Bey sert bir sesle itiraz etti:

- Ne demek canım!... Olur mu öyle şey? Hastanın yeri hastahâne, günahın yeri cehennemdir. Bu kadın aklını oynatmış, tedavi olmasının bir yolu var, o da akıl hastahanesine götürülmesidir. Râbia, kızım cahillik yapma, yoksa anneni tamamen kaybedersin.

Râbia çıldırmış gibi babası İhsan Bey'in üzerine atılıyordu:

- Hayıııııı!... Annemi götüremezsiniz! Ben anneme bakarım. Onu hayvanların bile yaşayamayacağı yere göndermem. Amcama aldanma babacığım, n'olur aldanma.

Tartışmalar devam ederken, kadın yine kahkaha atmaya başladı. Kahkaha atarak Râbia'nın odasından çıkıp salonda oturan kalabalığın içine girdi. İçlerinden bir kadına takıldı gözleri. Bu kadın eltisi "Sarışın Nermin"di.

Herkes susmuş, sesler donmuş, fikirler uyuşmuştu. Kafalarda bir soru vardı: "Bu kadın daha dün çok iyiydi, bugün buna ne oldu?"

Bütün gayretler boşa çıkmıştı. Râbia annesini tımarhaneye vermiyordu.

Saatler ilerlemişti. Râbia'nın amcası ise, hepsinden fazla üzülmüş gibiydi.

Amcası bir ara sordu:

- Râbia, kardeşin İsmail nerede? Vakit öğle oldu, bu zamana kadar uyku olmaz ki? Açlıktan ölmüştür. Git kaldır çocuğu. Nermin bir şeyler yapsın da, siz de atıştırın.

Amca, karısına dönerek:

- Hadi sen kaldır İsmail'i... Çocuk değil mi, uyuyakalmıştır herhalde.

Nermin, İsmail'in odasına gitti, aradı fakat bulamadı.

- İsmail yok. Her tarafı aradım, bulamadım.

Baba ve kızı perişan halde, ister istemez olayı polise intikal ettirdiler. Polis iki gün boyunca İsmail'i aradı, iki gün sonra Dikmen ailesine polis geldiğinde çeşitli sorular sorup gitmişti. "İsmail Dikmen bütün aramalara rağmen bulunamadı." diyerek. Devamlı aranıyordu İsmail. Gazete ve radyolara ilan veriliyordu. Duvarlara afişler asılıyor, fakat İsmail'e ulaşılamıyordu.

Aradan bir hafta geçti. Anne yatağına pisliyor, Râbia temizliyordu... Derken bir gün Râbiaların evine ani olarak cinayet masası dedektifleri ile komiser geldi. Râbia'nın babasını ve aile efradını çağırdı. Oldukça geniş olan salona toplandılar.

Komiser, Râbia'nın babasına dönerek:

- Beyefendi çok üzgünüm. Çocuğunuzun bir cinayete kurban gitmesinden korkuyoruz.

İhsan Bey gözlerini acı ile açarak:

- Olamaz.

- Olabilir de.

- Nasıl olur?

- Öteki cinayetler nasıl olduysa...

Râbia ağlıyordu:

- Of Allah'ım! Nedir bu başımıza gelenler? Önce an-nem, şimdi kardeşim... Ben bu acılara nasıl dayanayım?

Komiser, Râbia'ya teselli vermek için gayret sarfediyordu:

- Ağlama kızım... Buluruz inşaallah.

Sonra İhsan beye döndü:

- İhsan Bey! Size kanun namına soruyorum: Şüplendiğiniz kimse var mı?

- İhsan Bey hiç düşünmeden cevap verdi:

- Hayır.

- İyi düşünün.

- Yok komser bey, benim hiç düşmanım yok...

- Karınızın?

- Onun da yoktu.

- Komiser biraz alaylı:

- Belki sizden önce karınızın sevgilisi...

- Hayır, öyle bir şey yok.

- Siz bütün ihtimalleri kaldırıp attınız. Karınızın çıldırması ile çocuğunuzun kaybolması arasında bir bağlantı olduğu muhakkak.

- Olamaz komiser bey, karım çok dürüsttür.

- Olmayacak ne var ki dünyada? Senden önce karının sevgilisi olamaz mı?

Bu arada dedektif Hamza ortaya atıldı:

- Karınız çıldırdı ha. Daha önce bilseydim katili bulmuştum. Demek karınız çıldırdı... Hıııı...

- Evet efendim.

- Galiba cinayet sebebini bulduk.

- Ne cinayeti? Oğlum ölemez... Bu sözü duymak bile istemiyorum.

- Niçin ölmesin? Oğlunuzun ölümsüzlüğü mü var?

Ne diyeceğini şaşırان baba:

- Yoooo... Ne bileyim işte... Evladımı ölmüş düşünemem.

Komiser Bey:

- Müsâadenizle şu evi dolaşmak istiyorum. Bana çocuğun odasını gösterin. Hemen bulunur, diye ilk gün bakmamıştım.

Râbia:

- Buyurunuz efendim.

Komiser Râbia'yı yalnız bulunca sordu.

- Senin ismin ne?

- Râbia efendim.

- Hııııı, güzel ismin varmış, Râbia! Sana soracağım sorulara çok iyi cevap ver, olur mu?

- Olur efendim.

- Annenle baban birbirlerini severler miydi?

- Hem de çok severlerdi efendim. Son zamanlarda o kadar değil ama, eskiden çok severlermiş. Babama annemi vermemişler de, annemin yüzünden babam intihara bile teşebbüs etmiş, zor kurtarmışlar.

- Annen de aynı şekilde seviyor muymuş?

- Elbette...

- Şu yatak İsmail'in mi?

- Evet.

- İsmail kaç yaşındaydı?

- Oniki efendim.
- Seni bir erkekle görse ne yapardı?
- Ben erkekle gezmem efendim.
- Meselâ dedim kızım. Peki anneni görse ne yapardı?
- Aaaaa... Anne.....m.
- Aoo... yo... Yanlış anlama. Yine misâl verdim. Meselâ anneni bir erkekle görse ne yapardı?
- Elbette çok üzülürdü.
- Ne yapardı?
- Bilmem ki?
- Öyle ya, nasıl bileceksin?

Komiser adetâ olayın failini bulmuş gibi salona döndü:
“Galiba olayın failini bulduk,” derken bir zafer müjde-
liyor gibiydi.

İhsan bey sordu:

- Kimmiş?

Dedektif:

- İhsan bey ne kadar sakın soruyorsunuz. Failin bulun-
ması demek, oğlunuzun ölümü kesin demektir. Siz “Oğ-
lum öldü mü?” sorusu yerine “faili kimmiş” diyorsunuz.
Tuhafıma gitti. Neyse, oğlunuz ölmüş demektir.

- Allah korusun... Ben onsuz yaşayamam.

- Sizi şimdiye kadar yaşatan oğlunuz muydu? Merak et-
meyin, bütün ölülerin arkasından bu sözler söylenir, ama
yine de yaşanır. “Allah korusun” diyorsunuz. Koruyacaksa
yine korur. Biz hanımınızın sizi aldatıp aldatmaması üze-

rinde duruyoruz. Bence oğlun İsmail, hanımınızı başka bir erkekle gördü ve o erkek de İsmail'i öldürdü. Hanımınız da o manzaraya dayanamadı ve aklını oynattı.

- Karım beni nasıl aldatır sayın dedektif?

- Bütün aldatan kadınlar nasıl aldatıyorsa...

- Hayır olamaz!!.. Olamaz!..

- Olmuş bile İhsan Bey. Karınız sevgilisi ile beraber iken oğlunuz onları gördü... Hal böyle olunca da netice malûm.

Râbia ağlayarak ortaya atıldı:

- Yalaaaan... Billahî yalan. Annem namuslu kadındır. Anneme iftira edemezsiniz...

Râbia koşarak annesinin yanına gitti. Yine anne aynı halde yatağın üzerinde yatmakta, aynı şekilde sabit bir noktaya bakmaktaydı. Râbia perişan annesinin boynuna atılarak:

- Anneciğim... Ne oldu sana? Sana nasıl iftira ediyorlar? Anneciğim seni zina eden, evlâdını öldüren kadın zannediyorlar. Melek annem, senin ne kadar temiz olduğunu bilmiyorlar.

Râbia annesinin boynuna sarılmış, hıçkırıklarını tutamıyor, boğulurcasına ağlıyordu. Bu arada babası geldi. Râbia çaresizlik içinde babasının sarıldı.

- Baba! Ne oluyor bize? Nedir bu başımıza gelen musibetler?

- Ben de üzgünüm kızım... Bilmiyorum. Şu sigaramı yakacak bir ateş var mı? Komiserin yanında içemiyorum.

Bu arada komiser salondan çağırır:

- İhsan bey!... İhsan bey!..

İhsan bey kapıda göründü:

- Buyurun efendim.

- Gelin sizinle şöyle bir dolaşalım. Kömürlük nerede?

- Bodrumda.

Komiser bir işaret vererek polisleri kömürlüğe gönderdi. Onbeş yirmi dakika sonra polisler bir çuval ile kapıdaydılar. Çuval açıldığında İsmail'in cesedi ortadaydı. İlk defa gören Râbia oldu:

- Aman Allah'ım!... Kardeşim! Kardeşiiim! Yavrum! Sana kim kıydı? Hangi eller? Hangi vicdansız?

Baygınlık geçirerek olduğu yere yığılan Râbia bir müddet sonra kendine geldiğinde yine ağlıyordu

Komiser Altan Bey ise salonda bulunanlarla beraber İhsan Bey'e döndü:

- Ben yılların tecrübesini taşıyan bir komiserim. Herkes her lokmayı yutabilir, fakat ben yutmam... Karınızın sevgilisi olduğu kesin.

Râbia feryad edercesine bağırıyordu:

- Hayır! Annem dürüst bir insandı. Ayrıca dinine düşküncü. Namazında niyazındadır. O asla öyle bir şey yapmaz.

Râbia bir taraftan cevap veriyor, bir taraftan da İsmail'in cesedini öpüyordu. Ceset bir haftalıktı. Mevsim kış olduğundan kömürlükte kokmamıştı

Râbia kardeşine bakarak ağlamasını sürdürdü:

- Kardeşiiiiim... İsmail'im... Sana kim kıydı yavrum! Bana cevap ver; "Efendim abla," de. Bir kelimene muhtacı, anla beni ne olur.

Râbia'nın ağlaması ile ilgilenecek durumda olmayan komiser etrafı inceleyip işini yapmaya çalışırken, Râbia'nın "Annem dindardı" sözlerine komşulardan biri kendine göre bir yorum getirerek söyleniyordu:

- Dindar mı? Hıı! Belli belli.

Küstahça söylenmiş bu söze yaşlı bir komşu erkek cevap verdi:

- Zaten bu ülkede sadece dindarlar kötülenir. Acılı evde sizin böyle konuşmanız olsa olsa terbiyesizlik olur. Siz, gerçekten dindar olduğu halde, genelevde kızlarımızı satan, hırsızlık yapan gördünüz mü? Ayıp ayıp, dindarlarla dindar görünenleri birbirine karıştırmayın. Hem, dinsizlerde kötü yok mu?

Komiser Hacer Hanımın beyine döndü:

- İşte ben vazifemi yaptım. Katil de belli, ölen de. Yalnız öteki suç ortağı yok. Yakında onu da bulacağız. Yani karınızın sevgilisini de bulacağız.

Şok hali yaşayan adam komiser Bey'e bakakalmıştı.

Bu arada. Hacer Hanım'ın yankı yapan kahkahası tekrar duyuldu. Arkasından kapı açıldı. Hacer Hanım sanki mumyalanmış gibi, sabit bir noktaya bakarak öylece ayakta duruyordu. Salonu dolduranlar şaşkın şaşkın baktılar. Kadının ilk önce eltisi Nermin Hanım'ın yanına geldi. Herkesin gözleri önünde Nermin Hanım'ın gözüne bakıp, sonra İsmail'in cesedi başına gitti. Önce cesede baktı. Sanki bir

şeyler hatırlar gibi oldu. Ama hiçbir şey hatırlamıyordu. Yine gülmeye başladı... Ardından oluk gibi akan gözyaşı...

Komiser'in gözleri Hacer Hanım'daydı:

- Hıııı gülersin ya. Sevgilin uğruna öldürdün yavrunu. Şimdi gülersin.

Râbia hışım la atıldı:

- Hayır! Annem hakkında böyle şeyler konuşamazsınız. Öyle söylemeyin. Annem katil olamaz!

Bu arada kapı çalınmış ve içeriye birçok gazeteci girmişti. Salon adeta basın toplantısını andırıyordu. Her kafadan sesler duyuluyor gazeteciler de durmadan notlar alıyor sorular soruyorlardı. Ertesi gün bazı gazetelerin başlıkları şöyle olacaktı:

"DİNDAR CANAVAR ANA, SEVGİLİSİ İLE
BİR OLUP OĞLUNU ÖLDÜRDÜ."

Bir başka gazete:

"SEVGİLİSİ UĞRUNA
OĞLUNU ÖLDÜREN ANA ÇILDIRDI."

İsmail tabuta kondu. Cenazeye gidenler hâlâ hayretten kurtulamamışlar ve yer yer söylemeye başlamışlardı:

- Vay be... Şu Hacer Hanım'dan bu rezaleti ummazdık.

- Ne güzel söyledi komşumuz; "Ne varsa dindarlarda var."

- Yaaa... Kadına saygı duyardım. Meğer şirret kadınıymış.

Râbia şok geçiriyordu. Her şey çok hızlı olmuş, hızlı bir şekilde de devam ediyordu. Râbia akrabalarına haber verse mi vermese mi, düşünüyordu. Zaten dedelerden ninelerden hayatta kimse kalmamıştı. İhsan Beyin ağabeyi ile çocukları, bir de ablası ve kızı Yıldız vardı.

Annesinin bütün akrabaları Bulgaristan'dan kaçarken Meriç Nehrinde yakalanıp öldürülmüştü. Annesi Hacer Hanım'ı, merhamet sahibi bir Bulgar saklamış, daha sonra onu Türk balıkçılarına teslim etmişti. Türk balıkçılar da altı yaşındaki HACER'İ kimsesiz çocuklar yurduna vermişlerdi.

Râbia ilk kez akrabaya ihtiyaç hissetmişti. Bu komşuların, annesi hakkında söylediklerini el-alem hemen kabul etmişti. Şimdi annesinin akrabalarından birileri olsaydı, hiç kimse bu kadar rahat konuşamazdı.

Rabia'nın amcası İsa Bey hariç, Hacer Hanım'ı kimse sevmemişti. "Yuvada yetişen kızı aldın" diye babasını dışlamışlardı. Şimdi Râbia da onlara haber vermek istemiyordu. Babası ise zaten hiç kendinde olmadığı için ilgilenmiyordu. Evet, karar vermişti Rabia, annesini istemeyenlerin böyle bir günde evlerinde işi yoktu.

Böylesine acı günde bunca şeyi nasıl düşündüğüne hayret eden Râbia ağlamasını da sürdürüyordu. Annesinin hakkında söylenen sözler kulaklarını deliyordu. Hangi sözü kim söylüyordu, ayırt edemiyordu, ama sözlerin ağırlığı, Râbia'yı canevinden her saniye vuruyordu.

Duymak istemiyordu, ama hakaretleri duyuyordu yine.

Bir başka komşu:

- Onun kıldığı namaz başına geçsin. Ben de çok beğenirdim.

Bu konuşmalar sürüp gidiyordu.

* * *

İsmail ertesi gün mezara kondu. Babanın gözü önünde evladının kara toprağa gömülmesi, acı bakımından ne kadar büyüktü. Baba İhsan Bey daha fazla dayanamadı. Mezara kapanarak ağlamaya sessizce devam etti.

- Oğlum!... Yavrum!... İsmail'im!... Beni bırakarak nereye gidiyorsun? Sensiz artık nasıl yaşarım yavrum.

Hüngür hüngür ağlayan babanın yanına teselli etmek için hocaefendi geldi, elini İhsan Bey'in omuzuna koyarak:

- Sakin olun beyefendi... Sakin olun... Bak. Oğlun bu dünyadan başka bir dünyaya göç etti. Bu dünya'da Allah'ın kulu olan oğlun, öbür dünyada da Allah'ın kuludur. Sabret... Sen de gideceksin... Belki bugün, belki yarın. O zaman oğlunu göreceksin, yeter ki görmeyi hak edin.

İhsan Bey yaşlı gözlerini hocaya çevirerek sordu:

- Sahi mi? Sahi mi söylüyorsun, ben oğlumu orda göreceğim miyim?

- Ne demek, elbette.

- Oğlum beni tanıyacak mı?

- Niçin tanımasın? Bu dünyada bir ordunun içinde olan, oğlun gelse seni tanıyamaz mı? Orda değişen bir şey yok. Değişen âlemler.

Başını önüne eğen baba: konuşurken ağlıyordu.

- Tanır tabii... İnsan babasını tanımaz mı? Oğlunun mezarı başında daha fazla duramayan acılı baba, "Yaaa,

dünya işte!.." diye söylenerek gözyaşları içinde oradan ayrılırken ihtiyarlamış bir adam gibi hissediyordu kendisini.

Hoca efendi arkasından bakarak söylendi:

- Allah, Allah... Dünya'da ne garip insanlar var. Biraz daha dinleseydi ona Allah'ın (cc) kudretini, peygamberimizi (S.A.V) bilhassa gideceğimiz ebedî dünyayı anlatacaktım. Ahh... Ah şu insanlar! Meyhanenin yolunu gösterenlere teşekkür ederken, cennetin yolunu gösterenlerden de nefret eder.

Herkes evine dönmek üzere mezarlıktan ayrıldı.

* * *

Aradan aylar geçtiği halde Hacer Hanım'ın sevgilisi bulunamaz. Râbia'nın annesine hizmet edişini görenlere göre, aklı olmayan insana bakmak ne kadar da zordu. Ama insanın başına gelmeden bu gerçeği anlaması mümkün değildi.

Hergünkü gibi Râbia annesinin altını alıyor, o tabakları kırsa da yeni tabağa yemek koyup yediriyor. Fakat artık tahammül edemez hale geliyordu. Râbia'nın sinirleri iyice bozulmuştu. Annesine kahvaltı getirmiş, kadın yine bir yumruk vurarak kahvaltıyı dökmüştü. Râbia'nın artık tahammülü kalmamıştı.

- Anne! Yeter artık! Beni canımdan usandırdın, biraz anlayışlı ol. Her gün altını temizlemek, o pis bezleri yıkmak canımı çıkarıyor. Bir de yemeği döküyorsun.

Râbia ağlıyordu. Annesine bakmaktan yorulmuş ve sinirlenmiş olduğu halde kimseye söylemiyordu. Tımarhaneye yatırmamak için ağlayan Râbia şimdi nerdeydi? Acı duyuyordu düşüncelerinden dolayı. Ve düşünüyordu, an-

nesi onun iki sene bezini yıkamıştı da onu sokağa atmayı düşünmemişti.” Ah dünya.. Ne garip cilvelerin var. Keşke o gün tımarhâneye yatırsaydım” diyordu. Atalarımızın “insan eti ağırdır.” sözü ne kadar doğrudur.

Bu arada babası geldi. Kızının gözlerine bakmadan konuşuyordu

- Râbia kızım, biliyorum üç dört aydır iyice bıktın. Seni anlıyorum. Ama ne yapalım çaremiz yok. O gün akıl hastanesine göndermedin. Annenin bu hâli çekilmez kızım... Bu hayat çekilmez... Annen de iyileşemez, bak sarardın soldun.

- Baba annemin akli başında iken bu durumlara düşeceği aklına gelir miydi?

- Bilmem hiç düşünmedim.

- Sen öyle bir duruma düşeceğini hayal eder misin?

- Hayır,

- Anneme gösteren Allah, bana da gösterebilir, sana da, değil mi baba?

- Bilmem, ben artık korkuyorum kızım.

- Baksana baba annemde korku var mı? Demek ki insanın korkması için akıl gerekliymiş. Akıl, nasıl bir şey baba? Bu hayat çok garip. Acılarla dolu. Çok acıyorum anneme ama dayanamıyorum baba, dayanamıyorum. Söylesene baba, akıl nasıl bir şey? Babasının akli başka yerdeydi. Kızı ağlarken o da ağlıyordu. Kızını herkes yalnız bırakmış, hasta bir kadının yükünü ona yüklemişlerdi. Kendisi de şoktan hâlâ çıkamamıştı. Kanepeye çöküp yorgun ses tonuyla kızına seslendi:

- Râbia...

- Efendim baba.

- Sence İsmail'i annen mi öldürdü, yoksa sevgilisi mi?

Râbia, sert bir tavırla ayağa kalktı.

- Baba! Bu nasıl söz? Annem namuslu kadındır biliyosun. Annemden böyle bir şey nasıl beklersin? Ben inanmıyorum. Sen baba? Sen inanıyor musun?

- Bilmem.

- Senden duymak istemiyorum baba... Ama merak ediyorum. Annenden niçin nefret etmiyorsun?

-

- Peki niçin hâlâ onu evinde tutuyorsun?

- Ne yapabilirim? Onu seviyordum, bilirsin. Acımadan nasıl atarım sokağa? Beraber geçen yıllarımızın hatırı var. Sonra sen de mühimsin. Anneni bu hasta haliyle sokağa atmış olsam sen ne yaparsın?

Bu arada Hacer Hanım onlara bakıyordu. İhsan Bey, Hacer Hanım'a, şöyle bir bakınca gözleri yaşardı, hayal âlemine daldı. Neydi o günler? Onun için intihara teşebbüs etmişti. Onu bir gün görmese, o günü zindan olurdu. Mektuplarında; "Hacer'im; mutlaka seninle evleneceğim, sakın başkalarının sözüne bakıp da verdiğin sözden dönmel.." diye yalvarırdı. Güzel bir genç kız olan Hacer'den gelen mektup, "Asla sözümünden dönmem; seni ölünceye kadar seveceğim." şeklinde olunca yeniden doğmuştu. Sonunda binbir güçlkle evlenmişlerdi. Yıllarca sevgileri dillere destan olmuş, fakat nedense bir senedir durum değişmişti. Bunları düşünen İhsan Bey birden hıçkırarak ağlamaya başladı ve Hacer Hanım'a yaklaşarak sordu:

- Hacer'im nasılsın?

Hacer'de cevap yoktu.

- Biraz konuş ne olur... Beni anlıyor musun?

- Hacer Hanım sadece ona bakıyordu.

Yine ses yoktu. Güleryüzlü Hacer Hanım'ın akli gidince gülüşü bile değişmişti.

Râbia, aklın özelliğine takmıştı aklını. Yine sordu:

- Baba akli, sordum sana cevap vermedin.

- Bilmem ki kızım. Hayatta bir Tanrı'ya bir de akla aklım ermedi.

Rabia dalmıştı yine:

Meğer ne kadar büyük nimetmiş akıl... İnsanoğlu bütün dengeli işlerini meğer akılla yapıyormuş. Dedesinin sözünü hatırladı. İki cihan serveri Peygamberimiz (SAV.); «Akıldan büyük nimet yoktur.» demişti.

* * *

Günler, aylar geçip giderken Hacer Hanım'ın katilliği kesinlik kazanmıştı, Râbia da annesinden iyice nefret etmişti. İki de bir annesine:

“Katil kadın, İsmail'e nasıl kıydın?” diyorlardı.

Ama anne anlamıyordu. Anlamak için de, gücenmek için de akıl olması lâzımdı.

İsmail'i de unutamıyordu Râbia. “Anne elinden ölen talihsiz kardeşim» diyordu onun için.

Öte yandan Râbia'nın amcası ısrar ediyordu:

- Hadi kızım kabul et artık. Anneni Bakırköy'e gönderelim. Artık dayanamıyorsun, biliyorum. Orada yatsın, iyileşince evde bakarsın ona.

Râbia sert ve hışımlı bir tavırla cevap verdi:

- Hayıır... Aklı başına gelirse onu eve sokmam. Ben ona akli yok diye bakıyorum. Çünkü hem zina yaptı, hem kardeşimi öldürdü. Akli gelirse onun yüzünü bile görmek istemem.

Râbia içten içe şaşırıyordu, bir zamanlar kucağından inmediği annesi için bunları nasıl söylüyordu? Kısacası, Râbia çaresizdi. İnsan bünyesi zulme bir yere kadar dayanıp sonra isyan ediyordu. Râbia sonunda annesinin Bakırköy'e yatırılmasına razı oldu. Bu duruma babası ve akrabaları çok sevinmişlerdi. Çünkü onun altına pisle-mesi, gülmesi, vurup kırması ev halkını iyice bıktırmıştı. Tımarhâneye haber verildi. Ertesi gün akıl hastanesi hizmetlerine ait olan araba geldi. Râbia akıl hastanesi ambulansını görünce ürperdi:

- Anne... Anneciğim. Seni terketmeye mecbur kaldım, beni affet.

Râbia mutfak kapısına dayanmış hıçkırarak ağlıyordu. Hep annesinin ona hazırladığı kahvaltılarını, okula hazırlamaları, daha neler neler geliyordu aklına. Hacer Hanım'ın, eşyaları hazırlanırken arabanın içinden bir de hastane görevlisi gelmişti.

- Hadi kardeş geç kaldık, bırakın eşyaları. Deliye eşya lâzım değil. Orada hepsini veririz. Onlar zaten bütün eşyaları hallederler.

Râbia anlamamıştı, düşünüyordu. "Ne demek hallederler.

Nihayet annesini arabaya koydular. Komşular pencereden bakarken yine aynı şeyler söylendi. Râbia ise adeta eriyordu. Şoför, yavaş yavaş debriyajdan ayağını kaldırı-

yordu. Râbia ise, matemli, acı dolu anlar yaşıyordu. Merdivenlere oturan Râbia düşmek üzere iken amcasının hanımı Nermin Hanım'ın yardımını ile zor durabildi. Annesi ise arabaya binmiş garip garip kızına bakıyordu. Râbia kendini tutamayarak bağırdı:

- Anneciğim... Anneceğim! Genç yaşında senin acın beni öldürecek, beni affet anneciğim, affet.

Yine ağlıyor, hıçkırıyor, "Ah anne Ah!" demekle yetiniyordu.

Ambulans tam gözden kaybolmak üzere iken Râbia'nın çığlığı duyuldu:

- Anneeeeem. Nereye gidiyorsun? Canım annem! Yapmamalıydın... Yapmamalıydın... Sen benim annemsin, seni nasıl akıl hastanesine yatırabilirim? Anneciğim. Haayır!.. Annem delirmiş olamaz.

Birkaç komşu hanım Râbia'yı içeri aldılar. Kısa bir süre sonra Râbia kendine gelmişti, fakat annesinin ambulansdaki bakışını unutamıyordu. Yastığa kapanarak hıçkırığa devam etti. Komşulardan bazıları Râbia'ya acıyorlardı.

Zavallı Râbia, çilesinin haddi hesabı yoktu. Annesi delirmiş, kardeşi ölmüş, kendisi de "kötü kadın'ın kızı" damgasını yemişti. Ya annesinin tımarhaneye yatması? Kendisinin de annesinden bıkması?

* * *

Bir hafta sonra kapı çalındı. Gelen komiser Bey'di: Kapıyı açan Râbia'ya sordu:

- Beni içeriye davet etmeyecek misin?

- Babam evde yok efendim.

- Olmasın. Ne olur ki? Medeni dünyada böyle şeylerin lafı mı olur?

- Annem «Bir kadın evde kimse yokken eve erkek alması iyi değil.» derdi.

Komiser alaylı bir şekilde gülerek:

- Hah hah hay... Kendisi onun için mi almamış?

Râbia yine bozulmuştu.

- Neyse, ben şu iş için gelmiştim. Bugün bir mektup aldım. Fotokopisini sana getirdim, oku. Oku da anneni iyi tanı. Sonra anlarsın annen nasıl biriymiş, neymiş.

Mektubu verdi ve gitti. Râbia hemen okumaya başladı.

“Sayın Komiser Bey,

Ben Hacer DİKMEN’in sevgilisiyim. Beni aradığınızı duydum. Size tavsiyem beni aramayınız, çünkü bulamazsınız. Şu kadarını söyleyeyim ki, İsmail denen p... öldürmeseydik belki bulurdunuz ve de ben hayatta olmazdım.

Bu gerçeği bilmenizi istedim.

Saygılarımla...”

Râbia olduğu yerde donakalmıştı. Annesine kin duyguları kabarmıştı. Ondan artık iyice nefret ediyordu. Fakat olmuyordu, yine de anasıydı.

Aradan bir ay geçmiş, Râbia evlatlık hislerine yine hakim olamamıştı. Akşam babası gelince ilk işi babasından rica etti:

- Baba... Ben annemi özledim. Yarın görmeye gidelim, olur mu?

Babası düşünceliydi:

- Olur yavrum, olur... Sen ne dedin de ben yapmadım?

Ertesi gün Bakırköy otobüsüne bindiklerinde, Râbia, üşümüş ellerini oğuşturarak babasına sordu:

- Baba heyecanlı mısın?

- Tabii kızım. Canımdan çok sevdiğim insanı ziyarete gidiyorum. Hem de tımarhaneye.

- Baba, annemin yattığı koğuşta soba yanıyor mu acaba?

İhsan Bey başını eğerek cevap verdi:

- Bilmem.

- Nasıl bilmezsin baba? Sen geçen hafta annemi görmedin mi?

- Bak kızım, orası delilerin yeri. Orada soba yanmaz.

- Niçin baba, deliler insan değil mi?

- Soba dayanmaz kızım, kırarlar. Sonra devlet hangi birine yetişsin? Binlerce deli var. Masraf milyonların üstünde. Para yok kızım, para... Para birilerine peşkeş çekiliyor. Belki birgün kalorifer yaparlar. 2000'li yıllara ulaşırsak görürüz belki...

- O halde devlet bu işe çözüm bulsun.

- Haklısın kızım, ama kime ne söylersin?

Durağa geldiklerinde otobüs durmuş, Râbialar inmişti. Aşağı yukarı yirmi dakika sonra Râbia annesini göreceği için heyecanı son haddindeydi.

Yol boyu yürürken erimiş kar suları ayakkabısından içeri sızdığı halde, Râbia farkına bile varmıyordu. Akli annesin-

deydi. Geçmişî düşündü. Ne güzel günlerdi onlar!.. Ne güzel nasihatlarda bulunur, “Hiçbir erkeğe gayriciddi olarak bakma kızım, mecbur kalmadıkça konuşma. Sana bir şey soran erkeğe insanca cevap ver, ama kadınca asla.” derdi annesi. Bunları söyleyen bir kadın nasıl zina yapar ve evladını öldürürdü? Düşünceler içindeyken babasına sordu:

- Baba! Annem önceden de dindar mıydı?

- Pek o kadar değildi. On yıl önce dinlediği bir vaazdan sonra annen çok değişti. Durmadan kitaplar okuyordu.

- Sana da bana anlattığı gibi dinden anlatır mıydı?

- Tabii, hiç durmazdı. Ne duydu ise onu anlatırdı.

- Sen etkilenir miydin?

- Bazen etkilenirdim, ama tesiri çabuk geçerdi. Bir gün bir kıssa anlatmıştı da tesirinden uyuyamamıştım.

- Bana anlatır mısın o kıssayı?

- Annen sonraları o kıssadan şüphelenmişti “İsrailiyat mı acaba?” diyordu. Gerçi, o sözün ne olduğunu bilmiyorum, ama...

- Neyse sen kıssayı anlat.

- Aklımda kaldığı kadarıyla anlatayım:

Kadının biri çok dindarmış. Güzel huylu ve çok merhametliymiş. Allah’a yalvarır, “Bana Azrail’i göster” dermiş. Bir gün kapı çalınmış kadın kapıyı açmış, bir de bakmış ki genç bir delikanlı. Beyaz elbiseli ve elinde beyaz bir karanfil. Kadın, “Buyur evladım, ne istedin?” diye sormuş. O genç de, “Yarın yandaki komşuya gel.” demiş.

Kadın ertesi gün gitmiş o komşuya. Komşu kadın can vermek üzereymiş. Bu dindar kadın da oturmuş baş ucuna

hal hatır soruyormuş. Kapı çalınmış. İçeriye önceki gün gördüğü delikanlı girmiş. Hastaya yaklaşıp “Selamün aleyküm” demiş. Dindar kadın ve hasta bu geleni görüyor, ama hastanın etrafındakiler görmüyorlarmış. Delikanlı hastaya: “Sen Allah’ı gücendirmedin, onun için Allah da seni gücendirmeden huzuruna istiyor. Şu karanfili koklar mısın?” demiş. Hasta kadın da koklayınca ruhunu teslim etmiş, yani kadın ölmüş. Dindar kadın hayretler içindeyken delikanlı, “Yarın da Necla Hanım’a gel.” demiş. Ve ertesi gün Necla Hanım’a gitmiş. O da can çekişirken bir de bakmış ki etrafa pis bir koku yayılıyor. Ev sallanmaya başlamış, bir ses ki emsali görülmemiş. “Vuuuu... Vuuuu...” sesleriyle yer yerinden oynuyormuş. Kapı aniden açılmış. Bir de bakmışlar ki kulaklarından ağızından ateş çıkan bir yaratık. Kömür gibi yanık, simsiyah bir görüntü. Dudakları belden aşağıya sarkan acıip korkunç yaratık. Elinde balyoz, hastanın yanına gelerek vurmaya başlamış.

- Sen miydin namaz kılmayan? Sen miydin fakiri düşünmeyen? Sen miydin İslâm’dan haberdar olmayıp kendi hevasına uyan? Al sana, al... All... Gıybet, kıskançlık hepsi sendeydi. Bilmiyor muydun öleceğini? Al bakalım, al!.. Dünyayı kendinin zannetmiştin. İslâm’ı öğrenip anlatanlara bin tane kulp takıyordun, kendin yapmadığın halde, bir de yapanları tenkit ediyordun. Al sana! dedikçe balyozları indiriyormuş. Kadın feryat ediyormuş, ama dinleyen kim? Zaten olup bitenleri hasta ile o kadın görüyormuş. Ötekiler görmüyormuş... O hasta da ölmüş. Korkunç yaratık ordan çıkarken dindar kadına “Öbür gün de sana geliyorum.” demiş.

O gece kadını uyku tutmamış. Ertesi gün kapı çalınmış, bir de bakmış aynı genç kapıda gülerek:

- Esselamü aleyküm, demiş.

- Ve aleyküm selâm, diyerek kadın mukabele etmiş.
Genç devam ederek:

- Bugün de senin ruhunu almaya geldim, demiş.

- Anladım ey melek. Anladım ki sen Azrail”sin. Yalnız müsaade et, bir soru sorayım. “Niçin ilk gün çok iyi idin de ikinci gün çok korkunçtun?” diye sorunca:

- Allah’ın emri öyleydi. İyi insanlara korkunç bir şekilde göndermez. O ilk gittiğim kadın hiç kimsenin malına hasetlik etmez, gıybet etmez, Allah’ın sev dediğini sever, sevme dediğini sevmez, İslâm’ı herkese anlatır, İslâm’ı yaşamayan insanları aşağılamaz, tağutlara itâat etmez, Allah’ın emrini yerine getirirdi. Günah işlemiş olsa çok üzülür, çabuk tevbe ederdi. Ama öteki öyle değildi. O günahı güzel görüyordu. Ezanı duyuyor, ama namaz kılmıyor, kılanları da aşağılıyordu. Fesattı, başkalarını kıskanırdı. Cimriydi; komşusunda odun yokken, o, sıcaktan terliyordu. Kötü kimseler de iyi kimseler de layık olduğu cezayı çarptırılır.

İşte bu kıssadan çok etkilenmiştim.

Râbia dakikalardır dinlediği bu kıssadan çok duygulanmış olarak, babasına döndü:

- Baba! Bu kıssa mıdır nedir, bunu dinledikten sonra namaza başlamadın mı?

- Ne gezer be kızım. İçkiyi bile bırakamadım. Sadece tesiri o geceymiş. Sonra unuttum gitti.

Bu arada hastaneye iyice yaklaşmışlar, Râbia ise bu yaklaşmanın heyecanıyla titriyordu.

- Baba... Bayılmak üzereyim. Annemi hem çok özlemişim. Hem de nefret ediyorum. Ben böyle nasıl yaşayacağım.

- Annenden nefret etme kızım.

Râbia çok şaşmıştı, hayretle:

- Baba, bu sözü sen mi söylüyorsun? İlk defa böyle bir şey söyledin.

Babasının başı âdeta yere düşmüştü, mırıldanarak cevap verdi:

- Hııı, haklısın kızım. Ben... Ben... Kızım ben....

- Evet baba, sen?

İhsan bey susmuştu. Suskunluğun bozulmasına fırsat kalmadan hastaneye geldiler. Hastabakıcı bağıırıyordu:

- Sıraya beyler, sıraya.

- Baba ne sırası bu?

- Ne bileyim kızım... Her yerde bir kanun var. Babam söylerdi rahmetli. Cennete girmenin de kanunu var diye.

Konuşurlarken nihayet sıraları gelmişti. Ellerindeki numarayı hastabakıcıya göstererek:

- Afedersiniz şu 14/A numaralı kısım nerdeydi? Bir kez gelmişim, unutmuşum.

- Unutmasaydın babalık, senin uşağın mı var?

- Ne kızırıyorsun hemşerim, biraz daha kibar olamaz mısın?

- Yürü babalık yürü. Biz ne beyefendiler, ne kibarlar gördük. Uçkuru uğruna yapmadıkları canavarlık kalmaz... Sonra da efendilik taslarlar. Günde yüzbin kişiye cevap veriyoruz. Biz de insanız be...

Râbia araya girdi:

- Baba boşver, adam insanlara laf atmaktan bıkmış. Aslında böyle kalabalık yerlerdeki memurlar dört saat görev

yapmalılar ama... Neyse baba dedim ya, adam bıkmış anlaşılan.

Ağaçlıklar içinde uzun ince bir yolculuk yapıyorlarmış duygusuyla yürürler. Bakırköy Ruh ve Sinir Hastahanesi labirent gibi gelir baba kıza. İkisi de heyecanlıdır. Hacer Hanımın yattığı koğuşu ararken deliler para ve sigara istemektedirler. Rabia ürkmüştü. Uzun süre koğuşu ararlar. En sonunda bulurlar 14/A numaralı odayı. Râbia titreyerek kapıyı açar... Annesini görünce bir müddet kendisine gelemmez, sonra da zapt edilemez feryadı inletir koğuşu. Gördükleri manzara dayanılır gibi değildi. Annesi betonun üzerinde uyumuş. Üstü ıslak... Pencere de kırılmış. Soba da yok. Râbia acı acı bağırdı:

- Anne, anne... Anneciğim! Ne oldu sana? Benim biricik anneciğim. Sana nasıl kıydılar? Seni bu ölü odasına kimler koydu?

Hıçkırıyordu Râbia... Hemen dışarı çıktı... Deli gibi koşuyordu. Önüne gelene sorarak Müdür odasını buldu, kapıyı çalmadan içeri girdi.

Müdür:

- Ne bu terbiyesizlik? Kapıyı vurmadan içeri girilir mi?

Râbia ağlayarak cevap verdi:

- Ne kapısı Müdür bey? Annem... Annemi attığınız yerde hayvan bile yaşayamaz. Bu ne biçim adalet? Bu ne biçim insanlık? Hayvanat bahçesindeki hayvanlar bile anemden rahat yerde yatıyor. Hani hastasını çok iyi koruyan hastaneydi burası? Annem vatandaş değil mi?

Ağlaya ağlaya anlatıyordu Râbia... Kendini bazen kaybederek aklına kim gelirse aleyhinde konuşuyordu:

- Alçaklar! Bir de övünüyorlar. 1970’li yıllardayız hâlâ bu manzara mı olmalıydı.

Müdür etkilenmişti, sadece:

- Ne yapayım kızım? Elimden bir şey gelmez. Maddi imkânsızlık içindeyiz. Bütün hastaları rahat ettirmek için milyarlar lâzım. Ayrıca, eşyayı akıl korur.

Birden yine aklın dehasına takmıştı aklını. Sonra da Râbia nefret duyguları içinde, geçen gün okuduğu gazeteyi hatırladı. Yine söyleniyordu müdür beye:

- Bir şairin heykelini yapmak için yüzmilyonlira vermişler. İnsanlara hayvan muamelesi yaparak, heykelle Türkiye’yi kalkınmış göstermenin ne manası var ki? Boş yere verilen paralar biraz da muhtaçlara verilse hiç fakir kalmaz. Bu hastane de şahane bir insan barınağı olurdu... “İnsanlıktan hiç bahsetmesinler.” Bunların yaptığı düpedüz vicdansızlıktır.

Müdür “Elimden bir şey gelmez” der gibi omuzunu silkti. Râbia da hırsı biraz yatışmış olarak giderken yine annesinin sözlerini düşündü. “Bunlar da aynı” dedi. Başka bir şey diyemedi. Ağlayarak annesinin koğuşuna doğru yürümeye başladı.

Koğuşa geldiğinde annesinin uyandığını gördü. Başını açık, kolları yırtıktı. Râbia bir an düşündü. Neydi o günler? Saçının bir telini göstermediği günler... Râbia’nın acısı bakışlarından okunuyordu. Yavaşça annesine sokuldu...

- Anneciğim... Ah benim biçare annem... Nasılsın? Kızını özledin mi?

Annesi hasta olalı ilk defa sarılmıştı Râbia’ya. İlk defa, ilk. Râbia da içinden gelerek tekrar tekrar sarıldı. Babası

ağlıyordu. Ne de olsa karısıydı. Yılların sevgisi vardı içinde. İhsan Bey bu acıklı manzaraya daha fazla dayanamayıp dışarıya çıktı... Yerlerde kar vardı. Soğuk bir rüzgar esiyordu. Bir köşeye büzülüp kaldı. İhsan Bey ağlıyordu. Uzun süre ağladıktan sonra koğuşa döndü.

Râbia annesi ile yalnız kalınca yine dayanamayarak sordu:

- Anne... Ne olur söyle, sen zina yapmadın, İsmail'i öldürmedin değil mi?

Annesi bir noktaya bakıyor, cevap vermiyordu. Soğuktan da titriyorlardı. Râbia annesinin biraz düzeldiğini iyice anlamıştı. Israrına devam etti:

- Ne olur söyle anneciğim... Söyle!... Allah aşkına söyle...

Kadın yaşlı gözlerle ayakucuna bakarak sadece sağa sola başını sallayıp “hayır” işaretini vermişti. Anne konuşmuyor, hallerinden iddiaları inkâr ettiği anlaşılıyordu. Râbia bir an düşündü. Komiserin getirdiği mektup ve diğer deliller ispatlıyordu ki, annesi kâtil ve ihanet eden bir kadındı. Nefret duyguları kabarmış ama yine kendini tutuyordu. Daha sonra babasına dönerek:

- Baba, annemi burada bırakamam. Onu eve götürelim. O burada buz gibi yerlerde uyurken biz yatağımızda nasıl yatarız? Sonra annem bayağı düzelmiş, beni tanıyor.

- Bu imkânsız, kızım biraz daha kalsın. Bazı insanlar dizboyu karda sabahlıyorlarmış. Onlar ölmüyor da annen mi ölecek?

- Hayır baba, hayır. Ölürüm de annemi burada bırakamam.

Ağlaması bir an bile durmuyordu Râbia'nın. Babası kızarak:

- Yavrum sus artık. Ne var bu kadar ağlayacak? İyileşiyor işte. Onların aklı yok, üşüme hissi duymazlar.

- Olur mu öyle şey baba. Ben annemi burada bırakmam. Hadi müdüre çıkalım. Hiç olmazsa annemi sobalı bir yere yatıralım.

Çaresiz kalan baba “peki” dedi. Beraberce çıktılar. Râbia arka tarafa dolaşarak pencereden baktı.

Annesi aynı yerde oturuyordu. Annesinin bu haline fazla dayanamayan Râbia hıçkırıklarını daha da artırdı. “Yanıma alsam bakmak zor, almasam bu manzaraya dayanamıyorum. Rabbim bana yardım et.”

Rabia tekrar müdür beyle konuşma kararı aldı. Babasıyla, kalabalıkları yararcasına dışarı çıktı. Karla kaplı bahçeden geçerek müdürün kapısına geldiler. Babası kapıyı vurdu. İçeriden beklenen ses geldi:

- Giiiiiir.

Girdiler... İhsan Bey selam verdi:

- Merhaba Müdür Bey.

- Merhaba.

- Sizden bir ricada bulunmak istiyoruz.

- Buyrun. Bu dertli kız daha önceden gelmişti. Ne arzu etmiştiniz?

Hacer Hanımın özel bir koğuşa yatırılmasını rica ediyorlardı.

Dertlerini söylediler. Ve müdür kabul etti. Anne başka bir koğuşa yatırıldı. Râbia da babası da biraz rahatlamıştı.

Râbia'nın aklına kardeşi İsmail gelmişti. “Ya o! Tamamen toprakta yatıyor ya... Zalim ana... Aslında sen sürünmelisin. Ama ne yapayım dayanamıyorum.” Acıma, kin, nefret, ana sevgisi hepsi birbirine karışmıştı.

Akşam olmuş eve dönme vakti gelmişti. Son defa sarıyordu annesine. Acıma ve nefret hissi ile:

- Allah’a ısmarladık anne, dedi.

Annede ses yoktu.

İhsan Bey de karısının sağ omuzuna elini koydu.

- Allah’a ısmarladık. Hakkını helal et canım.

Ama karısında yine ses yoktu. Sadece dünyalar dolusu kelimeleri söylercesine İhsan Bey’e bakıyordu dalgın dalgın.

Ve oradan ayrıldılar. Râbia'nın akli annesindeydi. Ama biraz rahatlamıştı. Nede olsa beton ıslak değildi.

Yine aynı yerden yürüyorlardı. Râbia babasına baktı. Babası ağlıyordu.

- Niçin ağlıyorsun baba?

-?

- Söylesene baba.

- Hiç bir şey... Gördün işte...

- Ama şimdiye dek bu kadar içten ağlamamıştın.

- Aklıma bir şey geldi. Sen yeni doğmuştun. Anne-ni ziyarete hastaneye gitmiştim. Beni görünce sevinçten ağlamıştı. Ziyaret saati bittiğinde yalvarıyor, “Gitme ne olur, seni çok özledim.” diyordu. En sonunda mecburen çıkmıştım. Bir de baktım ki, annen kalkmış pencereden

bana bakıyor, devamlı da gözyaşlarını siliyordu. Şimdi de aynı kadını ziyarete geldim. Ama bana “gitme” demiyor, artık benim için ağlamıyordu. İster istemez hüzünlendim.

- Haklısın baba.

İkisi de ağlayarak evlerine döndüler.

İhsan Bey ve Râbia eski hayatlarına devam ediyor, bu arada mahalledekilerin küçümser bakışlarına maruz kalıyorlardı. İnsanlık, kötü gün yaşayan insanın yanında yer almıyordu.

Birgün Râbia pencereden dışarıya bakıyordu. Karşı komşuları pencereden pencereye konuşuyorlardı. Kırmızı gömlekli olan kadın ötekine:

- Duydun mu? Yeşil Cami’de vaaz varmış, gidelim mi? Genç bir hoca vaaz ediyormuş. Daha yeni evli gelinmiş.

Öteki kadın ona cevap verdi:

- Amaaan boş veeer... Gördük ya hocanın yaptığını. Bilmiyor musun? Başımız açıkken bize “Allah’a meydan mı okuyorsun?” diyordu. Şakaya getirerek söylerdi. Onun gerçekte öyle düşünmediği ne malum. Şimdi ne oldu? Kendisi evine erkek aldı.

- Canım bize ne ondan? Ne demiş Yunus Emre: “Sen seni bil sen seni, senden sorarlar seni.” Biz kendimizi bilelim. Doğrusu Hacer Hanım yine de iyi kadındı. Peygamber değildi ya. Şeytana uydu işte. O da insan kardeşim.

- Ateş olmayan yerden duman çıkmaz.

- Çıkmaz doğru. Ama biri, ateş olmayan bir yerden “duman çıktı” derse o zaman ne olacak? Bunları bırakalım kardeşim. Sen gelecek misin, gelmeyecek misin?

- Gelmiyorum. Aysel'in günü var bugün.

- Aysel'e, Aygöl'e gün var, Allah'a gün yok. Olacak iş mi bu? Allah'ın verdiği günü Allah'a vermekten mi kaçınıyoruz ben pek anlamadım. Hocalar günah işleyince biz kurtuluyor muyuz?

Bu arada Râbia annesini savunan kadına rica etti:

- Beni de götürün ne olur Ayşe abla, iyice bunaldım.

Ayşe Hanım kabul edince bu defa Râbia Orada kendisini "kötü kadının kızı." diye gösterirler korkusuyla vazgeçti.

-Neyse, dedi, vazgeçtim.

Aslında istiyordu. Çünkü ruhunu huzura kavuşturacak bir teselli arıyordu. Derken zil çaldı... Gelen İhsan Beydi. Râbia kapıyı açınca, babasını gördü:

- Merhaba kızım, nasılsın?

- Hiç iyi değilim baba. Bugün biraz uyudum. Rüyamda annemi gördüm. Beyaz gelinlik giymişti. O kadar güzeldi ki anlatamam.

Rengi değişen İhsan Bey sordu:

- Bugün anneni gördüm. Verem, menenjit gibi hastalıklara tutulmuş. Nasıl zayıflamış anlatamam...

- Yaa? Yapma baba... Doğru mu söylüyorsun?

- Bugün doktora götürmüşler.

Sana söylemeden ona gittim. Moralistim bozuldu. Ama dahiliye doktoruna götürmeleri beni memnun etti.

- Hayret! Nasıl olmuş da insan olarak kabul etmişler... Zavallı annem. Hemen gidip görelim... Yeniden yaktın beni annem...

Râbia için için yine ağlamaya başladı.

- Of Allah'ım of! Nereye kadar dayanacağım? Hemen gidelim ne olur baba?

- Bugün olmaz kızım. Yarın gideriz.

Ertesi gün gidip Hacer Hanım'ı gördüler. Üzüntüleri biraz daha artmıştı.

Hacer Hanım bir çocuk kadar kalmıştı. 65 kilo gelirken artık 43 kilo geliyordu. Râbia ağlamaktan başka bir şey yapamıyordu.

Bir iki ayı daha geride bırakmışlardı. Hacer hanımda tüberküloz hastalığı iyice artmıştı. Ciğerleri nerdeyse bitmiş, kanı tükenmiş gibiydi. Görenler onu tanıyamıyor ve söyleniyorlardı. "Ah Hacer, ah... Neydi o güzelliğin? Ahlâk-ın, dürüstlüğün dillere destandı. Şimdi ise öz evladı tarafından neredeyse tanınmayacak durumdasın." Diyorlardı.

Bir pazar sabahı baba-kız kahvaltı ederken kızının bir şey yemediği babasının dikkatini çekti.

- Ne o Râbia bir şey yemiyorsun?

- Yedim ya baba.

- Aaaa, kimi kandırıyorsun? Hadi bakalım ye de gözüm görsün. Bunları senin için aldım.

- Annemi düşünüyorum, o yedi mi acaba?

- Yemiştir, yemiştir. Annenin yüzünden sen de tanınmaz hale geldin.

- Baba... Annemin yerinde sen olsaydın. Biliyor musun annem hiç yemez hep seni düşündürdü. Ama sen?

- Ben düşünmüyor muyum?

Râbia mırıldandı:

- Hııı... Düşünüyorsun...

Kızının şikayeti İhsan Bey'in hoşuna gitmemişti. O gün baba, kız ve amca yine ziyarete gittiler. Ziyaret saatinde Hacer Hanım'ın koğuşuna geldiler. Râbia yine heyecandan titriyordu... "Bari bu sefer annemi biraz düzelmiş göreyim. Allah'a şükür, nasıl olsa akli epey yerine geldi. Yine eskisi gibi..." derken hayalleri yarım kaldı Râbia'nın. Eskisi gibi nasıl olabilirdi? Annesi ihanet etmişti. Onu eskisi gibi kim sever, kim sayar, kim güvenirdi. Koğuşun kapısına geldiklerinde kapıyı açmaya kokuyorlardı. Rabia:

- Baba kapıyı sen aç.

- Hayır sen aç.

- Amca sen aç. Ben çok heyecanlıyım.

Ve amca kapıyı açtığında olanlar olmuştu. Râbia eski acı çığlıklarını geride bırakan feryatlar kulakarı tırmaladı.

- Anneeee!... Anneeee!... Nereye gittin? Benim garip annem. Sen de ölecek miydin? Anneem. Ben annesiz ne yaparım?

Evet, ölmüştü Hacer Hanım. Râbia'nın artık sesi çıkmıyordu.

Annesinin cesedi yerde mosmor uzanmış yatıyordu.

Evcilik oyunu dünya. İşte Hacer Hanım terketmişti onu. İhsan Bey de ağlıyordu, kardeşi de. Etraftan gelenler "Zavallı kadın" demekten kendilerini alamıyorlardı. Akşam ölmüş, ama gören olmamıştı.

Râbia kendine geldiğinde annesini kaldırıyorlardı. Râbia, içi parçalanırcasına yalvardı:

- Annemi bırakın. Bırakın onu son defa kucaklayayım. Son defa öpeyim.

Annesinin üzerine kapandı, hıçkırdı hıçkırdı... Dakikalarca ağladı.

Cenaze kaldırılırken İhsan Bey konuştu:

- Son defa evine götürelim.

- Çok iyi olur.

Ölü, tabuta koyularak eve götürüldü.

Cenaze arabası evin kapısına gelince mahalle ayağa kalkmıştı.

Kimisi:

- Ah... Ah... Koca Hacer nasıl gitti?

- Yalan dünya işte. Geçen sene ne kadar iyiydi. Şimdi ahirete gidiyor. Ah biz de gideceğiz amma niçin uyanamıyoruz bilmem?

Kimi de, duyduklarına göre konuşuyorlardı.

- Herkes ektiğini biçer. Nasıl kıydı evladına? Hem de sevgilisi uğruna. Çok iyi oldu. Geberesice kadın. Kocan var, mesut yuvan var, senin neyineydi sevgili?

Hacer Hanım'ı çok seven bir arkadaşı şaşkındı:

- Ben bir türlü inanamıyorum. Öyle olsa bile kadın ölmüş, bu dünyadan göçmüş, konuşmaya ne lüzum var? İnsan bu kardeşim. Düşmez kalkmaz bir Allah, ne demiş atalarımız; gülme komşuna gelir başına... Günah bir anlık aldanişlardır. Hem hiç şahid yok. Onun yaptığını nereden biliyoruz?

Bir başkası:

- Yâ ben, kadına değil de Râbia'ya acıyorum. Kız mahvoldu. Yavrucak gülmeye hasret kaldı. Bak işte geliyor. Nasıl omuzları düşmüş, gözleri kan çanağına dönmüş... Vah... Vah... Ciğerim yandı.

Bu arada Nermin Hanımın ilgisiz duruşu Rabia'nın gözünden kaçmıyordu.

Cenaze kapıdan girince mahalledekiler eve doluşmuştu. Komşu kadınlar:

- Başın sağolsun Râbia.

- Sağolun.

- Ne zaman öldü annen?

- Aslında aklını kaçırdığı gün öldü, ama biz bugün gördük.

- Allah sabır versin yavrum. Ne yapacaksın, hepimiz öleceğiz. Ölümlü dünya...

Ağlamalar devam ederken Hacer Hanım yıkanmış, kefeneye sarılmış, artık mezara hazırlanmıştı.

- Böyle acı gördünüz mü? Dertlerin hangi birine ağlayacağım, bilemiyorum... Bu başıma gelenler nedir? N'olur söyleyin?

Tabutu arabaya konmuştu. Râbia arabaya bakınca ortaokulda Dindersi hocasının öğrettiği mısralar gelmişti aklına: "Ey görünmez bir şeyin gölgesi dünya."

Ev halkı, amcası, eşi ve bazı akrabalar bir minübüsle cenazeyi takip ediyordu. Râbia yüksek sesle söylendi:

- Bir kişi daha gitti. O da annem... Beni okşayıp büyüten, canım annem. Biricik annem. Kardeşime gidiyorsun. Onu göreceksin. Ama ona nasıl bakacaksın? Ah anne ah...

Yaktın anneciğim beni... Sen kurtuldun, asıl ölen ben oldum.

Cenaze arabası uzaklaşırken son vazifeyi yapmak için mezarlığa gittiler.. Mezar hazırlanırken Râbia uzaktan bakıyordu. “Nasıl gireceksin annem toprağa? Nasıl yatacağsın orada?” diye sorar gibiydi. Karşıdan gördüğü manzara Râbia’yı perişan ediyordu. Hacer Hanım’ı tabuttan çıkardılar. Baş tarafından biri, ayaklarından biri tutuyor, beyaz beze sarılı annesini soğuk toprağa indiriyorlardı.

Rabia gözyaşlarını tutamıyordu:

“- Annem! Nereye gidiyorsun? Canım annem...”

Artık mezarın üstü kapanıyordu. Râbia iyice anlamıştı, artık annesini göremeyecekti. Kendine hakim olamayarak yine bağırdı:

- Anneeeeeem!

Herkes bu sesi duyuyor, adeta mezarlık çınlıyordu. İhsan Bey kafasını yerden kaldırmadan ağlıyordu. Kimse Râbia’yı susturamıyordu... Kendinden geçmişti.... Düşünemiyordu. Düşününce de “Nasıl olur benim annem mezara nasıl girer!” diyordu.

Bütün işlemler bitince herkes mezarlıktan ayrıldı... Râbia’yı mezarlıktan zorla çıkardılar. Eve gittiklerinde gözyaşları arasında akşam oldu.... Râbia’ya teskin edici iğne yapıp sakinleştirilmişti şimdilik.

* * *

Aradan altı ay geçmiş, Râbia’nın annesine duyduğu kını, nefreti arttığı gibi özlemi de artmıştı. Rabia saçlarını yarım yamalak tarıyor, bir atkuyruğu yaparak sokağa çı-

kıyor, saatlerce yürüyordu. Orta boylu, kumral, ela gözlü Rabia'yı aynı caddede görenler tanımışlardı.

Yengesini düşünüyordu Rabia. İsa Amcasının eşini. Annesi öleli evlerine nerdeyse hiç gelmez olmuştu. Bir anlam veremiyor, sadece "Ben kötü kadının kızı oldum diye benimle muhatap olmuyorlar." Diye yorumunu yaptı.

Bir akşam amcası, yengesi Nermin ile oturmaya geldi. Sözü başlatan Râbia oldu:

- Hoş geldiniz amca. Siz de yenge.

- Hoş bulduk Râbia. Sana bir müjdem var. Söyle bakalım müjdem ne vereceksin?

- Bilmem ki amca? Neymiş o?

- Sana bir iş buldum.

- Ne işi?

- Bir konfeksiyon işi.

- Amaan, boşver amca. Ben kimsenin emrine giremem. Evden çıkmak istemiyorum. Babamın maaşı güzel, geçinip gidiyoruz.

- İyi ama kızım, baban hep bekar kalamaz ki. Öyle değil mi Nermin?

Yengesi Nermin yere bakarak sessizce onaylamayı yeğledi.

- Tabii öyle. Evlenmeli.

YERLERİ GÖKLERİ AĞLATANLAR

II

GÜLERKEN AĞLAR ASLINDA...

Orta okul mezunu, fedakar bir kızdı Râbia. Annesinin, kardeşinin ölümünden sonra çok zayıflamış, karamsar, içine kapanık bir kız olmuştu.

Babası İhsan Bey de iyice çökmüştü. Sık sık ağlıyordu.

İstanbul Şişli'ye bağlı Hürriyet mahallesinde oturuyorlardı iki katlı evleri vardı. İsa Bey üst katta oturuyor, İhsan Bey alt katta. Bodrumu kimsesiz birine vermişlerdi.

Hacer Hanım'ın konusu epeyce gündemde kalmış, onun vesilesiyle İslâm'a aylarca hakaret yağmış, nihayet susmuşlardı.

Râbia bakkala giderken saçlarını bile taramayı unutuyordu. Bazen annenin suçunu kıza, kızının suçunu anneye ödeten toplum, Râbia'yı suçlu görmesin diye, Râbia kendisine bakım bile yapamıyor, herkesin kendisini "kötü kadının kızı" diyerek takip ettiği hissine kapılmıştı.

Râbia'nın bunalımda oluşu, Amcası İsa Bey'in dikkatini çekiyordu. Bir gece İhsan Bey'in evine eşiyile gelen İsa, çaylar içildikten sonra Râbia'ya sordu:

- Rabia, sana müjdeli bir haberle geldim. Sana bir iş buldum. Ama sen ilgilenmedin.

- Ben iş aramıyorum ki amca. Bunu sana söylemiştim. Babamın maaşı bize yeter. Ben başkasının emrinde çalışmamam. Bunu kaç kez söylemem gerekiyor?

İsa Bey Râbia'yı işe koymaya kararlıydı.

- Yoo, olmaz kızım. Baban bazı kadınların sokaklara döküldüğü günümüzde bekar kalacak değil. Ben sana bunu ifade etmiştim. Elbette baban evlenecek, değil mi? Nermin, sen de bir şeyler söyle... Ölenle ölünmüyor, işte hayat devam ediyor.

Nermin eşini tastik ediyordu.

- Tabii ki haklısın sevgilim. Erkek, karısı ölünce mecburen evlenir.

- Çocuk değilsin Râbia. Annen öleli bayağı oldu. Öyle erkekler vardır ki, daha ayına girmeden evlenirler.

Râbia sarsılmıştı.

- Demek annemin yerine bir başka kadın gelecek?

Annesinin mesut günlerini hatırlayıp devam etti:

- Ben bir şey söylemem. Babam evlenecekse yine evlensin...

İhsan Bey:

- Estağfurullah. Ne demek canım? Ben kızımı üzer miyim?

- Yoooo... Katiyyen olmaz baba. Elbette evlenmek hakkındır. Ben sana engel olamam. İstedğin kadınla evlenebilirsin.

Bu konuşmalarla sohbet bitmişti... Misafirler kalkıp giderken amcası İsa Bey Râbia'ya sordu:

- Râbia ben yarın Konya'ya gidiyorum. Mevlâna ile ilgili ne istersin?

- Hiçbir şey.

- Olur mu hiçbir şey istemek?

- Benim kimseden bir isteğim yok. Ama illa iste dersen bir tesbih getiriver.

- Sana bin tesbih feda olsun.

Amcasının ayrılışının üstünden iki gün geçmişti. İkinci günün gecesi baba kız her zamanki gibi odalarına çekilip yattılar. Fakat Râbia'yı uyku tutmuyordu. Annesini, İsmail'i düşünüyordu... Ve annesinin görünmeyen sevgilisini. Sağa dönüyor, sola dönüyor, uyuyamıyordu. Saat gecenin üçü olmuştu. Râbia birden bir kapı gıcirtısı duydu, hemen yatağından kalktı. Sessizce kapının anahtar deliğinden salona baktı. O da ne? Yengesi Nermin Hanım! Hayretten gözleri dönen Râbia nefes almadan bekledi. Ve yengesi babasının odasına girdi. Rüya mı, değil mi diye düşünürken kapıyı yavaşça açıp, dışarıdan sızan ışıkların sayesinde sağa sola sapmadan babasının kapısı önüne geldi. Kulağını kapıya verdi. Dinliyordu. İlk önce Nermin'in sesini duydu:

- Farkında mısın İhsan, beni çok ihmal ediyorsun. Hacer öleli yüzüme hiç bakmadın.

- Ne yapayım? Görmedin mi Hacer'i? Onun vicdan azabı İsmail'i öldürdüğümünden daha baskın çıktı... Son olarak onu bir görseydin... Hiç unutamıyorum.

Râbia hayretten neredeyse çığlık atacaktı. İçin için ölüyordu. “Anneciğim... “Ah benim temiz, melek anneciğim... Meğer sen suçsuzmuşsun. Meğer sen bir melekmişsin” Kendini daha fazla tutamayan Râbia odasına döndü. Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Katil bulunmuştu. Annesi temize çıkmış, şimdi babası pislenmişti.

“Anneeeeeem! Canım... Biricik anneeeeeem” Ağzına bir şeyler tıkıyor, sesinin çıkmaması için elinden geleni yapıyordu.

“Nasıl olur? Nasıl olur? Bu kadar canavarlık nasıl olur? Meğer katil babammış. Meğer canavar babam ve yengemmiş. Aman Rabbim!”

Râbia annesine yanıyordu. İşte şimdi annesinin öldüğüne bin kez daha yanmıştı. O gün “Ben yapmadım” dercesine kafasını salladığını hatırlıyor ve şimdi babasından bin defa nefret ediyordu.

Râbia kendini ne yaptıysa tutamamış farkına varmadan yüksek sesle ağlamaya başlamıştı. “Demek babam kardeşinin karısı ile zina ediyormuş. Meğer babammış İsmail’in ve annemin katili.” diye düşünüp ağlamaktan kendini alamıyordu.

Kızının ağladığını duyan İhsan Bey “Ne oldu kızım?” diyerek Râbia’nın yanına geldi. Râbia nefret dolu bakışlarla cevap verdi:

- Bir şeyim yok. Bir rüya gördüm de.

- Hayırdır kızım ne gördün? Anlat bakayım.

Babasının hayırdan bahsetmesi onu daha da sinirlendirmişti.

- Bir şey gördüm amma boşver.

- Söyle be kızım.
- Boşver dedim ya.
- Aaaa kızım söyle, açılırsın.
- Öyle bir rüyaki açılmam mümkün değil.
- Hadi merak ettim ama, babanı üzme kızım.

Babası “kızım” dedikçe Râbia hepten perişan oluyor, hüngün hüngür ağlıyordu. Babası yine ısrar edince dayanamayan Râbia anlatmaya başladı:

- Seni gördüm rüyamda. Sen bir yılan olmuştun. Annem de melekmiş. Garib anam melek, sen yılan olmuştun. O kadar adiymişsin ki hâlâ tüylerim diken diken oluyor.

İhsan bey yüzü kızarak baktı kızına:

- Yaaa... İlginç bir rüya. Ama doğru bir rüya. Annen gerçekten de melekti ama...

- Sonrası var. Nermin yengem de kuduz köpek olmuştu. Haklı haksız herkesi ısırıyordu.

İhsan Bey biran tereddüt etti. “Acaba gördü mü?” diye düşündü. Ama “Hayır görmemiştir, görseydi söylerdi.” diyerek kendini teselli etti.

- Aman kızım, rüya bu, boşver.
- Elbette rüya baba. Sen yılan olabilir misin? Sen bir meleksin. Yılan annemdi. Değil mi?
-?
- Baba niçin cevap vermiyorsun?
- Ne söyleyeyim kızım?
- Annemin yılan, senin melek olduğunu.

- Söyleyemem.

- Niçin?

- Annen o kadar kötü değildi ki.

- Nasıl kötü olmaz, zina etmiş, oğlunu öldürmüş bir kadın.

- Neyse kızım boşver bunları. Gecenin yarısı şimdi bunların zamanı değil. Haydi uyu artık.

- Kusura bakma baba, uykunu kaçırdım.

Babası gidince Râbia tekrar kendi kendine söylenmeye başladı:

“- Alçak adam. Nasıl rol yapıyor? Zavallı annem, canım annem. Biricik annem. Şimdi senin yatak odanda eltin var. Akıllarınca beni uyuttular. Anne uyumadım, anneciğim uyumadım. Ama seni anlamakta uyudum. Seni anlayamadım. Ama artık öyle değilim. Uyandım, duydum anneciğim.”

Sabaha kadar uyumayan Râbia, sabah olunca hiçbir şeyi belli etmemeye çalışarak babasına kahvaltı hazırladı.

- Hadi kızım sen de gel.

- Ben yemeyeceğim.

- Olmaz. Benim kızım açken ben yemem.

Râbia hışımla cevap verdi:

- “Benim kızım“ deme bana!

İhsan Bey şaşkın:

- Neden kızım, ne oldu sana?

Râbia kendini toparladı.

- Yani “Benim kızım’ demene lüzum yok. Zaten senin kızınım. Bir de “benim” demene ne gerek var, demek istedim.

- Kızım kapı çalınıyor, bak bakayım kim?

- Râbia kapıyı açınca Nermin’i karşısında buldu. Donakalmıştı. Kapıyı yüzüne kapatmayı, hattâ gözlerini çıkarmayı düşündü. Sonra toparlanarak devam etti:

- Girsene!

Kadın zaten hazırды. Salına salına girdi.

- Merhaba çocuklar.

Râbia:

- Kaç tane çocuk var burada?

- Canım sözün gelişi söyledim Râbia’cığım. Senin sinirlerin bozulmuş galiba.

- Yoooo, ilgisi yok. Babam senin kocanın ağabeyi oluyor. Senin babama “çocuklar” diyerek hitap etmen çok tuhafıma gitti, kusura bakma. Çünkü kocanın ağabeyi senin de ağabeyin sayılır değil mi?

- Elbette Râbia’cığım...

İhsan Bey gayet sakin:

- Gel Nermin, kahvaltı yapalım.

- Teşekkür ederim.

İhsan Bey’le Nermin’in neşesi yerinde idi. Râbia ise kendini felç olacaktı gibi hissediyor, fakat gene de açıkça bir şey söylemiyordu. Sadece içinden “Bir insan bu kadar nasıl canavarlaşır? Yarabbi dayanamayacağım...” diyordu.

Tekrar kapı çalındı. Gelen komiser Bey’di.

Râbia:

- Buyrun efendim.
- Baban evde galiba, beni içeri aldığına göre.
- Evet evde, buyrun hoşgeldiniz.
- Hoş bulduk.
- Şu koltuğa buyrun.

İhsan Bey ve Nermin Hanım sofradan kaldılar.

- Yooo, rahatsız olmayın. Bir çay verirsiniz içerim.

Râbia hemen bardağı aldı, çayı doldurdu.

Komiser:

- Üzgünüm İhsan Bey, karınızın sevgilisinden bir mektup daha geldi.

Râbia'nın elinden bardak düştü. Şaşkınlıkla uzun uzun baktı komisere, sonra da komiserden rica etti:

- Mektubu okumanız mümkün mü?

Nermin:

- Verin ben okuyayım.

Râbia'nın sabrı taşmıştı.

- O mektubu hiç kimse okuyamaz. Verin bana. Bir daha da annemin adını anmayın, annem bir melektir.

Komiser yine alaycı halini sürdürerek:

- Evet, zina eden bir melek.
- Komiser Bey, siz bir kanun adamısınız. Vazifenize saygım var, ama haddinizi aşmayın. Belki güngelir söylediklerinizden utanırsınız.

- Ben bir komiserim. Komisere nasıl saygısızca konuşursun?

Râbia ağlayarak cevap verdi:

- Tahammül edemiyorum Komiser Bey. O kadar bedbahtım ki, anlatamam. Anneme hakaret edilmesin, ne olur? Bu mektup yalancı, yılan gibi bir adamın mektubudur. Kimin yazdığını biliyorum.

Komiser:

- Neee! Biliyor musun?

- Evet biliyorum.

Nermin Hanım heyecanla sordu:

- Sahi biliyor musun?

- Elbette biliyorum.

İhsan Bey ve Nermin Hanım âdeta donmuşlardı.

İkisi de “oh...” diyerek derin bi nefes aldılar. Kendilerinden bahsedilmediği hissine kapıldılar.

Komiser:

- Nerde gördün kızım?

- Annemin yatak odasında.

İhsan Bey'in gözleri iyice açılmış ancak “Nee?” diyebilmişti. Sonra ikinci soruyu sormadan edemedi:

- Annenin sevgilisi mi vardı?

- Aaaaa baba, sen bilmiyor musun?

- Tabii... Tabii...

İhsan Bey hemen kendisini toparlamıştı.

Râbia kurnazca:

- Eee şaşıracak ne var bunda? Nasıl olsa annemin sevgilisi olduğunu biliyorsunuz.

Komiser:

- Söyle de bu işten kurtulalım. Yemin ettim, annenin sevgilisini bulacağım ve dosyayı kapatacağım.

Râbia, “Anneme yaptığınız hakaretleri soracağım” der gibi:

- Zamanı var komiser bey.

- Hayır, zaman mamam anlamam, ortada bir cinayet söz konusu. Kanun, söylemediğin takdirde seni suçlu görür.

- Söyleyeceğim, mutlaka söyleyeceğim.

İçinden: “Söylemesem annem beni affetmez. İhanet edemem anneme, söyleyeceğim. Annemin dürüstlüğü ortaya çıkacak ve cezayı hakeden cezasını çekecek.” diyordu.

Râbia, kısa bir suskunluktan sonra devam etti:

- Peki komiser bey, bir hafta sonra anneme Kur’an okutacağız. Herkes davetlidir. Siz de buyurun. Annemin sevgilisi de davete gelecektir. Herkesin içinde onu rezil etmek ve intikam almak istiyorum. O zaman söyleyeceğim.

* * *

Râbia her tanıdığına, her komşusuna ve her akrabasına bir mektupla, “Annemin katilini bu ayın 27’sinde açıklayacağım, mutlaka gelmenizi rica ediyorum.” diye yazıp gönderdi.

Beklenen gün gelmiş, ev tıklım tıklım dolmuştu. Haber derhal yayılmış herkes merakla Râbia’nın annesinin sevgilisini bekler olmuştu... Kur’an okunmuş, şerbet içilmiş, tam dua edileceği sırada komiser gelmişti. Komiseri gören Râbia; “Şimdi göreceksiniz anneme yaptıklarınızın cezasını...” diye kendi kendine söyleniyordu.

Râbia hemen orta yere geçerek misafirlerinden söz istedi ve konuşmaya başladı:

- Muhterem misafirler! Hepiniz hoşgeldiniz. Annemi tanırırsınız. Annem dinini sonradan tanımış, ama son derece ona bağlanmış bir kadındı. Dürüsttü... Babamı hem seviyor, hem de sayıyordu. Bizim İslâm'ı öğrenmemiz için çok gayret sarfetti. babam, "Bu asırda din olmaz!" diyerek hep karşı çıktı. Annem başımı örtmemi, babam açmamı istiyordu. İkisinin arasında çok bocaladım. Annem baskı yapmaz, ama örtünmediğim için ağlardı. Liseye gideceğim sırada başımıza bu olay geldi. Her neyse, annem çok dindardı. Namaz kılmamamdan dolayı da ağlardı. Allah'ı çok severdi. Yalan konuşmazdı. Saygıdeğer bir hanımefendi idi. Bir çoklarının dediği "kapalının altında neler var" cinsinden değildi. İnsanlardan korktuğu için değil, Allah'ın emrinden dolayı kapalıydı. Şimdi size soruyorum: Allah'ı bu derece seven bir kadın zina yapar mı?

Hiç kimseden ses çıkmıyordu.

- Söyleyin, diyorum. Hepiniz konuşmuştunuz, "Evladını öldüren kadın" demiştiniz. "Kızım, Allah'a karşı geliyor, Allah'ın kanunlarını çiğniyor", diye ağlayan bir kadın zina yapar mı? Siz söyleyin komiser bey? Siz de annemin aleyhinde çok konuşmuş, "Kapalıların altında neler var?" demiştiniz...

- Ne söyleyeyim, annen yapmış ya...

- Siz görmeden ve deliliniz olmadan nasıl kesin karar veriyorsunuz?

- Bilmem ki, deliller ona işaret ediyordu. Kapalılardan çok şeyler gördük.

- Açıklardan görmediniz mi? Bir kısım açık kadının yaptığı her açık kadın yapar mı? Kapalıları içinde de kötülük yapanlar olur. Onlar annem gibi mi kapalıydı? Siz bu aradaki farkları ayırt edemiyor musunuz? Ben de görüyorum. Hem kapalı, hem de elinde sigara yolda yürüyor. Ben Allah için kapanan kadını soruyorum, size gerçek dindarı soruyorum.

Herkes şaşkın... Komiser:

- Peki annen niçin yaptı o halde?

Oradakiler:

- Öyle ya cevap ver Râbia?

Nermin Hanım:

- Annenin yaptığı kesinlikle ispatlandı.

Râbia'nın amcası:

- Râbia, kızım konuşmalarında çelişki var.

- Niçin amca?

- Annem namusluydu ve de katil değildi diyorsun, buna rağmen herkes biliyor ki annen...

- Evet amca, annem?

- Annen şeytana uydu...

Bardağı taşıran son damlaydı bu. Râbia barut gibi patlayarak herkesi şok etti:

- Hayıııııı! Hayır! Zina eden senin karın ile babamdı. İkisi öldürdüler İsmail'i.

Beklenmeyen bu haber, ortalığı allak bullak etmişti.

- Evet ikisi öldürdü. Şeytana onlar uydu ve canı diyceksek ikisine diyeceğiz. Zavallı annem... Melek annem...

Onu devamlı kötülediniz hattâ siz komiser bey, neler neler söylemiştiniz, “Ne çıkarsa kapalılardan çıkar.” demiştiniz. O sözünüzü unutmuyorum.

Komiser itiraz etti:

- Hayır! O söz bana ait değildi, ama ona yakınıni söyledim. Doğrusu söylediklerin beni şok etti ve annene karşı da mahcup oldum.

Baba İhsan bey kekeleyerek sordu:

- K1... k1.... kızım, sen neler söylüyorsun?

- Alçaklığınızi söylüyorum. Yoksa, kızım iftiracı mı diyeceksin?

Komiser ve oradakiler şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Nermin Hanım:

- Şu çocuğun üzerine gitmeyin, sinirleri bozuk.

Râbia dehşetle Nermin Hanım'ın üzerine yürüdü:

- Terbiyesiz kadın, sen sus!... Şimdi beni deli tanıtır, işin içinden çıkarsın aklınca... Ama hayır. Kimse yutmaz bunları. Hele anlatacaklarımdan sonra...

Komiser:

- Böyle bir şeyi iddia edince ispat etmen gerekir.

- Benim ispatım sözlerim. Anneme hiç ispat istemediniz. Geçen hafta Nermin Hanım babamın odasına girdi. Nermin Hanım babama; “Vicdan azabından ölüyorum.” dedi. Babam da, oğlunu öldürdüğü için kahrolduğunu ona söyledi. Benim duyduğumu bilmiyorlardı.

Komiser, Nermin Hanım'la İhsan Bey'in tepkilerini takip etti.

Komiser: Bunlar doğru mu İhsan bey?

- Ne yazık ki doğru.

- İkinizi de kanun namına tutukluyorum.

İhsan Bey mahcup bir tavırla kollarını uzattı:

- Tutukla komiser bey tutukla... Ben asılmayı bile hakeden adamım.

Nermin'in kocası şok geçiriyordu...

- Ağabey ne söylüyorsun?

- Duydun ya. İkinci kez nasıl öleyim?

- Sen benim karımla ilişki ha!... Nermin doğru mu duyduklarım?

Nermin susuyordu.

Komiser ikisine:

- Uzatın ellerinizi. Kelepçe suçluya vurulur, dedi.

Orada bulunan genç bir delikanlı kendi kendine söyleniyordu: "Suçsuza da vuruluyor. O kadar suçsuz var ki, gayesi sadece Allah'a kul olmak... Kula kul olmadığı için de kelepçe vuruluyor."

İhsan Bey'in sağ eli ile Nermin'in sol elini birbirine bağlamıştı komiser. Sonra, "Şöyle oturun! Olay yerinde ifade alınmaz ama ön konuşma yapalım Rabia için" dedi. İfade-lerini almaya başladı.

- Önce siz anlatın İhsan Bey, bu derece vahşiliği nasıl yaptınız?

İhsan Bey yere bakarken ağlıyordu.

- Nasıl anlatayım komiser bey? Anlatamam, asın beni bu iş bitsin.

Komiser:

- Nasıl yaptınsa öyle anlat. Senin yaptığını hayvan bile yapmazdı. Anlatırken mi utanıyorsun?

- Ne yapmazdı, ben hayvandan daha aşağı olduğumu kabul ediyorum.

- İstersen kabullenme. Gerçek ortada. Başından sonuna kadar anlat bakalım.

- Anlatayım. Ama kızım dışarı çıksın.

Komiser:

- Hadi bakalım Râbia dışarı çık.

- Çıkmıyorum.... O kötü işleri yaparken utanmamış da şimdi benden mi utanıyor? Anneme kötü kadın denirken nasıl seyirci kalabildi? Ben annemden nefret ederken niçin “Kızım annen bu işi yapmadı.” demedi... Çıkmıyorum. Ben de dinleyeceğim.

Râbia yine ağlıyordu...

İhsan Bey:

- Peki anlatacağım. Zaten kızımın beni bundan sonra sevmesi mümkün değil. Başından anlatıyorum. İlk olay Hacer'imın delirmesinden beş ay önce başladı. Nermin sık sık bize geliyordu. Aklımdan zerre miktar kötülük geçmiyordu. Fakat Nermin bana çok iltifat ediyordu. Güzel olup olmadığını bana soruyordu. Kardeşimin karısı olduğundan kötüye yorumlamadım. Birgün benim kardeşimden daha yakışıklı olduğumu söyledi. Tabii hoşuma gitmişti. Gün geçtikçe Nermin'e yakınlığım artıyordu. Anlayamadığım bir histi. Gözlerim Nermin'i arıyordu. Aslında karımı da çok seviyordum. Ama ne bileyim oldu işte. Bir yılba-

şı gecesi idi. Herkes herkesi öperek yeni yılını kutluyordu. Bu kutlamaya yalnız Hacer karşı çıkmıştı. Nermin de ötekileri kutlamış, sıra bana gelmişti. Gülerek yüzüme bakıp:

- “Senin de yeni yılın kutlu olsun ağabey”, diyerek öptü. Gülerek yüzüme bakıp, “Senin de yeni yılın kutlu olsun ağabey”, dediğinde de beni öptüğünde de hali tuhaftı. Yakınlığımı biraz daha artmıştı. Bir gün de incecik şeffaf bir elbiseyle geldi. Evde kimse yoktu. Koltuğa oturmuş benden sigara istemişti. Verdim. “Sigaramı yakar mısınız?” dedi. “Tabii, buyur.” diyerek yaktım. “Bir şey sorabilir miyim? Hacer mi daha güzel, ben mi?” dedi. Bu soruya şaşırmıştım. Anlamıştım ne demek istediğini. İçimdeki şeytanı yenemedim... “Sen güzelsin.” dedim. Halbuki karım onun yanında dünya güzeliydi. Sorularına devam etti. “Sevmek çok mu güzel?” dedi. “Sen bilmiyor musun?” dedim. “Kardeşin beni sevmiyor ki, karşılıklı sevgiyi bileyim.” dedi. “Sahi mi?” dedim. “Soruma cevap vermedin?” dedi. “Evet, sevmek çok güzeldir.” dedim. “Senin karın olmayı isterdim.” dedi. “O nasıl söz öyle?” dedim. “Ne yapayım, hislerimi söylüyorum,” dedi.

Hem sigarasını içiyor, hem de bacak bacak üstüne atmış, beni tahrike çalışıyordu. Ben de şeytana uydum. Halbuki ben karımla mutluydum.”

Komiser araya girdi:

- Neyse olan oldu, anladık. Son geceyi anlat.

- O son geceyi sormayın. Ömrüm boyunca unutamam. Akşamdan Nermin ile tanışmıştık.

Şoktan ancak kurtulan Nermin dehşetle ortaya atılarak bağırdı:

- Her şeyi nasıl da anlatıyorsun? Bu kadar alçak olamazsın.

İhsan Bey devam ediyordu.

- Akşamdan anlaşılmıştı. Hacer'e uyku hapı içirdim. Erkenden uyudu. Nermin küçük odaya gelecekti. O gece kardeşim evde yoktu. Randevulaştığımız zamanda gelmişti. Ben kalktım kapıyı açtım, Nermin içeriye girdi. Küçük odaya geçti, karım yatak odasında uyuyordu. Biz Nermin'le kötü durumdayken oğlum İsmail bizi gördü. Bir an kendimi kaybetmişim. İsmail bağıırıyordu. Sus... Sus..., dedim. Boğazını o heyecanla sıkışmışım. Tam bu esnada bir de baktım Hacer kapıdan bana bakıyordu. Neye uğradığımı şaşırdım. Hacer ise bir tuhaf olmuştu. Oradan ötesi, Râbia'nın çığlığıyla devam etti. Aklım başımda değildi. Râbia'nın çığlığının ardında da Hacer'in kakhaha sesi gelmişti. Hepsini bu kadar...

Salonda hâlâ "cıt" yoktu.

Nermin'in kocası Nermin'in yanına gelerek, şiddetli iki tokat patlattı.

- Alçak... Karaktersiz... Seni öldürürdüm, ama lüzum görmüyorum. Sana gelince ağabey müsveddesi! Sana da bir şey demiyorum. Seni vicdanına bırakıyorum. Yazıklar olsun sana. Karım namussuzsa sen namuslu olabilirdin. Bu iğrenç kadından farkın yok bence.

Nermin kin ve nefret dolu bakışlarla olduğu halde haykırıldı:

- Asıl suçlu sensin. Ağabeyinle karısı birbirleriyle ne kadar samimiydi. Ağabeyin karısını nasıl hoş tutup, ona nasıl hediyeler alır, "çok güzelsin" diye iltifatlar ederdi.

Sen... Sen öyle mi yaptın? Bana bir gün olsun hediye aldın mı? “Karıcığım çok güzelsin” dedin mi? Onlar ne kadar güzel geçiniyorlardı. Ben de özeniyordum, tamam mı? Her kadın kocasından sevgi bekler. Ama sevgiyi filmlerde görüyordum. İster istemez onlara özendim, bakmaya başladım. Sen bana aradıklarımı vermedin, tamam mı? Yine de iyi yaptım demiyorum. Gerçeği bilmeni istiyorum...

Bu iki katilin açıklamaları orada bulunanları dehşete düşürmüştü. Herkes Hacer Hanım’a yaptığı iftiralardan dolayı utanç duyuyordu.

Kimi:

- Vah vaaah. Öyle namuslu kadın için o sözleri nasıl söyledim? Kendimden utanıyorum, diyordu. Kimi de:

- Sorma kardeşim, gidip kadının mezarından özür dileyeceğim, diyordu.

Râbia:

- Annemin mezarına gitmeye lüzum yok. Hele sizin gitmenize hiç lüzum yok. Neydi o bana yaptıklarınız?

Komiser:

- İtiraf tamam olmuştur. Hadi bakalım gidiyoruz. Haaa, sunu da söyleyeyim; Hacer Hanım’ın ilk gün Nermin Hanım’ın gözlerine bakışından bu işte bir bit yeniği var demiştim. Doğrusu bu kadar ummazdım. Hadi bakalım, hadi. Çürüyün hapisanelerde de aklınız başınıza gelsin.

İkisi de kapıya doğru giderken, topluluk da onları arkadan takip etti. Râbia’nın amcası ellerini başına koymuş öylece düşünüyordu. Kalabalık sokağa çıkınca Râbia birden ayıldı:

- Babam nereye gidiyor?

Amcası:

- Kodese kızım, kodese...

Râbia şok olmuştu. Sanki babasının hapise gireceğini ilk defa anlamış gibi derin bir düşünceye dalmıştı.

- Annemden sonra şimdi de babamdan ayrı kalıyorum. Aman Allah'ım nedir başıma gelenler?

Başını elleri arasına alan Râbia babasının polis arabasına binişine bakıyordu... Yine yaralanmıştı, bir serçe kuşu gibi. Kanat çırpamaz hâle gelmiş son defa babasına bakarak:

- Baba... Yine de sana acıyorum. Babamsın, yıllardır beni kucağında taşıdın, aç kalsam, beni doyurmak için çırpınırdın. Ama anneme bunu yapmamalıydın, kendi şeytanın için onu kurban ettin.

Râbia kalbi acı içinde hıçkırıyordu. Babası bindiği jipin küçük penceresinden kafasını kaldırıp kızına bakarken ağlıyordu. Hiç bir şey diyemeden mırıldandı:

- Beni affet Râbia'm. Yavrum, şeytana uydum. Anneni dinleyip İSLÂM'ı yaşasaydım bunlar olmazdı. Affet beni...

Ve jipin şöforü gaza bastığı gibi jet hızıyla gözden kayboldular.

Râbia çilesi ile başbaşa kalmıştı. Bir müddet merdivende oturmuş, komşular da Râbia'yı biraz teselli ettikten sonra dağılmışlardı.

Râbia daha sonra içeri girdi. Sarhoş gibiydi. İçeride amcasının aynı yerde oturduğunu görünce sanki o işleri kendi yapmış gibi mahcup oldu. O da amcasının karşısın-

daki koltuğa oturdu, hiç konuşmuyordu. Nihayet amcası konuşmaya karar verdi:

- Râbia!
- Efendim amca.
- Birer çay içelim mi? Ne dersin?
- Çok iyi olur amca.

Râbia çayı ocağa koymaya gidince amca mutfağa doğru uzanarak seslendi:

- Râbia, sana bir fıkra anlatayım mı?
- Elbette, anlat amca, çok iyi olur.

İkisi de birbirini oyalamaya çalışıyordu. Aslında ikisi de acıdan alev alev yanıyorlar, kahrılarını gizlemeye çalışıyorlardı.

Çayı getiren Râbia amcasını dinlemeye hazırdı:

- Hadi anlat amca.
- Anlatayım. Adamın birisini karakola götürmüşler.

Komiser sormuş:

- Bu adamı niçin dövdün?
- Bana su aygırı dedi.
- Ne zaman dedi?
- Üç yıl önce deyince, komiser şaşırmış.
- Eee üç yıl önce söylediyse o zaman niçin dövmedin de, şimdi dövdün?

Adam cevap vermiş:

- Su aygırını iki saat önce gördüm de, onun için komiser bey.

Râbia gülümsemeye çalışıyordu. Yine sessizdi ortalık.

Amcası:

- Râbia bir de sen anlatsana.

Gözlerini amcasından kaçırarak cevap verdi:

- Ben fıkra bilmem ki.

- Hadi, hadi bilirsın, anlat bakalım.

- Amca bunlara ne lüzum var?

- Eğleniyoruz.

- Bence lüzum yok...

- Ne yapalım? Koca evde ikimiz kaldık. Fıkra da anlatmazsak vakit nasıl geçer? Çocuklarım Avrupa'da. Bir torunum bile yok sevecek.

- Haklısın amca. Başımıza ummadığımız taş düştü değil mi?

- Hımmm... Gerçi ben biraz umuyordum.

- Nasıl?

- Son zamanlarda Nermin bana karşı çok ilgisizdi. Gerçi bende de suç var. Kadının şefkate ihtiyacı vardır. Halbuki devamlı ben ondan sevgi, şefkat bekledim... Her fedakârlık kadından beklenmemelidir. Bunu geç anladım. Yalnız benim anlayamadığım mesele, ağabeyim beni niçin düşünmedi? İnsan kardeşinin namusuna göz koyar mı? İnsan kardeşine ihanet eder mi?

Râbia:

- Annemin bir sözü vardı. "Allah'a ihanet eden kişi, her-kese ihanet eder." derdi. Meğer ne kadar doğru söylemiş...

- Bir çay daha verir misin? Getir şu teybi, bir şarkı koy biraz ruhumuz dinlensin.

- Annem: “Ruhlar ibadetle dinlenir.” derdi. İstersen biraz ibadet edelim ha? Ne dersin amca?

- Aman be kızım. Sen de annene mi benzeyeceksin? Nerden çıkardın şimdi ibadeti?

- Ah amca, keşke benzesem. Bundan büyük şeref ne olabilir? Amca, yarın annemin mezarına götürür müsün beni? Annemi çok özledim. Gidip mezarına kapanmak, ondan özür dilemek istiyorum. Ona derdimi dökmek istiyorum. “Sen temize çıktın, şimdi de babam battı.” diyeceğim. Ana kucağı. Anadan başka gerçek yâr olmaz demişler. Gideceğim, senmişsin benim yârim diyeceğim. Ağlaya, ağlaya... Dökeceğim derdimi.

- Haklısın kızım. Ağlama artık. Gideriz yarın.

- Nasıl ağlamayayım amca? Annem yok, babamın da durumu belli. Her şey bir yana, annem gözümde tütüyor. Şu an annemin bir parmağını görsem öper öper saatlerce ağlarım. Kendisini görsem dizlerine yatar, “Anneciğim sen nerelerde kaldın? Seni çok özledim.” derim. Sarılır, boynuna bir daha sarılır, hiç bıkmadan sarılırdım. Ah anne ah... Seni ne zaman göreceğim?

Amcası etkilenmişti:

- Beni de ağlattın, sus artık. Ne yapalım, benim annem de öldü.

- Ama benim annem gibi garip, zavallı olmemiştir. Düşünsene zavallı anneciğim... Off, of!.. Düşündükçe aklımı oynatacak gibi oluyorum. Başım ağrıyor amca, çok ağrıyor.

- Elbette ağrır, devamlı ağlıyorsun. Yat biraz, uyu.

- Amca içim yanıyor içim, uyuyamıyorum. Bir tarafta annem, bir tarafta babam. Annemin halleri, babamın hal-

leri gözümün önüne gelince dayanamıyorum, elimde değil. Gözyaşım durmuyor.

- Başka çare yok Râbia, inat etme uyu. Yarın annene gideriz.

Râbia ilk defa gidecekti annesinin mezarına.. Ertesi gün mezarlığa beraberce gittiler. Mezarın başına varır varmaz, üzerine kapandı Râbia. Yüreği yaralı olduğundan hıçkı-rıklarını tutamıyordu.

- Anneciğim, ben geldim, ben kızın, Râbian. Hem, öyle geldim ki, senin melekliğine inanarak geldim. Benim garip anacığım. Sana nasıl kıydılar? Ben sana nasıl kötülük edebildim? Şimdi özür dilemeye geldim. Topraklarını öpeyim, beni affet anneciğim, affet... İkimize de kıydılar. Bize nasıl kıydılar, sana nasıl kıydılar...

Amcası:

- Kızım yeter artık bayılacaksın.

- Anneciğim, beni affet. Seni seviyorum. Seni çok özledim. Bir bilsen anneciğim seni nasıl özlediğimi, bir bilsen...

Mezara başını koyan Râbia öylece kalakaldı... Saatler sonra eve döndüler.

Aradan aylar geçmiş, İhsan Beyle Nermin'in mahkemeleri sonuçlanmamıştı. Savcı, Nermin ile babasının idamını istiyordu. Aradan nice hüzünlü baharlar, nice kahrılı kışlar geçiyordu. Rabia biraz kendisine gelmişti. Yıllar dertlerin üzerini adeta kül gibi örtüyordu.

* * *

Birgün Rabia amcası ile sabah kahvaltısı yaparken değişimini belgeler gibiydi:

- Amca, ben bir iş bulup çalışacağım. Bana iş bulur musun? Bir ara söylemiştin ben kabul etmemiştim. Ama şimdi farkındayım, çalışmam lâzım.

- Sen bu halinle iş bulamazsın kızım. Bu zamanda namuslu işyeri zor bulunur. Ancak kırıtan, güzel olanlar çabuk iş buluyormuş. Ne derece doğru bilmem de, bu sözü hep duyarım. İş yerlerinde herkes birbirine bakarak bozuluyor. Dürüst bir işyeri de bulabilir miyiz bilmemki. Daha önce buldum gitmedin.

- İyi bir yer bulursam, bir konfeksiyonda çalışacağım. Beni kimse etkileyemez. Ben kişiliği oturmuş bir genç kıyım.

- Çok iyi olur. Hem de vakit geçirip eğlenmiş olursun? Dürüst bir yer bulmaya çalışıyoruz.

- Annem bilse ne kadar üzülür. Ben hizmetçilik yaparım kızımı yine çalıştırmam diyordu.

- Anneni bırak şimdi. Çok iyi bir kadındı ama biraz geciciydi.

- Aman amcaaa. Annemin söyledikleri başımıza geldiği halde yine akıllanmıyoruz... O ne dedi de olmadı? Anacığım ne söylediyse doğru söylemiştir.

- Neyse neyse... Sen git, ne işi istersen gir, ben de çok sevinirim.

Rabia, gazete ilanıyla iş yerlerine gidiyor, bir türlü iş beğenemiyordu. "Beyoğlu'nda çok dürüst iş yeri varmış." haberi Rabia'ya bildirilince soluğu verilen adreste almıştı.

Birkaç gün aradıktan sonra Râbia aradığı gibi bir iş bulmuştu. Bir konfeksiyonda el işi yapacaktı.

İşe başlamıştı bile, sabah gidip akşam geliyordu. Çalıştığı yer bir hayli kalabalıktı.

* * *

Aradan beş ay geçmişti. Amcası Nermin'den boşanmış kendisi de yeni hayatına alışmış gibiydi. Râbia'nın iş yerinde sık sık derdini dinleyenler vardı.

Râbia'da çok değişiklik olmuştu. Nermin'den intikam almak için yanına çok güzel bir kadın alıp onun ziyaretine gitmeyi planladı. Rabia kısa sürede tilkileşmişti adeta.

Savcılığa çıkarak arkadaşı Nursel için izin aldı. Saatler sonra Nermin görüşme kabininde çağırılmıştı. Nermin kabinde Rabia'yı görünce adeta sarsılmıştı.

- Hayırdır Rabia, neden geldin?

Eski saf Rabia'nın yerinde yeller esiyordu.

- Ben mi? Niye geleceğim, seni görmeye... Bir sebebi daha var tabii. Sen kocanı çok sever onu düşünürsün, "Zavallı, dışarıda kadınsız nasıl yaşayacak!" dersin. Sen üzülme diye haber vereyim, dedim. Bak arkadaşı getirdim sana, adı Nursel. Amcamın nişanlısı. Mahkeme sizi boşar boşamaz... Senin görmeni istedim.

Nermin ne diyeceğini şaşırılmıştı. Nursel'e sormayı ihmal etmedi:

- Onu seviyor musunuz?

Nursel'den önce Rabia cevap verdi:

- Ohoooh hem de ne kadar çok seviyor. Hele amcam; "Dünya varmış" diyor.

Nermin uzun uzun ve acı dolu baktı Rabia'ya. Sonra gözlerinden iki damla yaş süzüldü yanaklarına. Rabia'ya seslenirken ruhu alev alev yanıyordu adeta.

- Rabia!

- Efendim.

- Bak sen şimdi bana nisbet yapıyor intikam alıyorsun ya. Sakın benim düştüğüm hataya senin düşemeyeceğini sanma. Hiçbir insanın günahıyla alay etme. Ondan intikam almaya kalkma. Dua et, ona acı. Senin başına aynı durumun gelmeyeceğini nereden biliyorsun? İnsanın bozulmama garantisi var mı? Unutma Rabia, bir zamanlar ben de namusluydum, ama duygularıma yenildim. Senin de yenilmeyeceğinin garantisi var mı?

- Ben ölse öyle bir şey yapmam.

- Ben de öyle söyledim.

Nursel daha fazla dayanamamıştı.

- Size çok acıdım Nermin Hanım, doğruyu söyleyeyim. Ben ayrıldığınız adamı görmedim bile. Rabia'nın senaryosunda oynuyorum, rahat edin öyle bir şey yok.

Rabia çok kızmıştı:

- Kalleş ne olacak. Bıraksaydın da, canımızı yakan kadının canını yaksaydım ya.

Nermin ağlayarak cevap verdi:

- Benim canım yeterince yandı Rabia, senin hayal edemeyeceğin kadar yandı. Aylarca senin yüzüne bakamadım bu yetmedi mi?

Rabia kızgın halde kabinden ayrıldı.

Rabia eskiye oranla daha da açılmış, eskisi gibi dine saygısı da kalmamıştı. Çünkü, makinacı Cemil ile ütücü Ferhat beynini yavaş yavaş dinsizliğe çeviriyordu. Yine birgün çay paydosunda Râbia'nın yanına gelen Cemil Râbia'ya övgüler yağıdırıyordu.

- Bak seni çok takdir ediyorum, her şeyden önce tutucu değilsin. Çağdışı bağnazlığı sen de sevmiyorsun.

Râbia, “Önce böl, sonra yut” politikasının küçültülmüşüyle karşı karşıya olduğunun farkında değildi. Kişiyi önce içinden parçalayıp bölmek de vardı psikolojik savaşlarda ve Rabia psikolojik savaş taktiklerini hiç bilmiyordu, bilmediği için hayran hayran dinliyordu. Ne de olsa ona iltifat ediliyordu. Nerden bilseydi ki, bozuk niyetliler avını avlamak için önce ona iltifat ederlerdi. Aldanıyordu Râbia... Her şeyinden koptuğu gibi şimdi de yavaş yavaş dininden kopuyordu. Ne kadar suç işleyen Müslüman görüyorlarsa hepsinin suçlusu İslâm’mış gibi konuşuyorlardı. Aslında suçlu ilan edilen her Müslümanın yaptığı suç sayılamazdı, ama İslâm’ı karalamak için Müslümanları devamlı suçlu gösterme taktiği izleniyordu.

Sinsi sinsi aşısına devam eden Cemil anlatmaya başladı:

- Benim babam çok dindardır, nefret ediyorum dindarlardan. Huysuzun tekiydi. Anlayışsızdı.

Râbia hemen annesini hatırladı:

- Demek babanız gerçek dindarlardan değilmiş. Benim annem de dindardı ve çok da anlayışlıydı.

Cemil’in derdi ideolojikti. Râbia’yı ürkütmeden dinden uzaklaştırmayı gaye edinmişti:

- Canım senin annen gibi olan dindarlara saygı duyarım. Ben benim babamdan bahsediyorum. Benim babam tam gerici. Gerçi dinine çok bağlıdır ama...

Cemil’le Râbia’nın konuşmalarını dinleyen makinacı Ali dinini bilmiyordu ve kendince yapıyordu yorumunu.

“Dinine çok bağlı” demekle babasını din gerici yapıyor demek istiyor. Ama Râbia anlamıyor bunu. Çok saf ve bilgisiz zavallı. Hattâ “Ben dindarlara saygı duyarım.” palavraları da bir hainlik oyunu. Bu kıza mutlaka bir şeyler söylemeliyim.

Râbia sorusuna devam etti:

- Ne yaptı babanız?

- Ne yapacak? Tutturmuş namaz kıl diye. Ben de; “Kılmıyorum, İslâm’da inanç özgürlüğü yok mu? İster kılarım, ister kılmam!” dedim..

Konuşmaları uzaktan dinleyen bir genç çok yanlış şeyler söylendiğini düşünerek araya girmek zorunda hissetti kendini:

- İslâm’da inanç özgürlüğü kâfirler için vardır. Müslümanlar için yoktur. Çünkü İslâm fikirlere bağlı değildir. Fikirler İslâm’a bağlıdır. Tabî Müslümanlar için geçerlidir bu da.

Cemil:

- Zorla mı ibadet ettiriyor İslâmiyet?

- Müslümana şart koyar dedik, kâfire karışmaz. Tabî bu dünyada.

- Bir başka dünyada mı var?

Râbia hayret ediyordu bu duruma:

- Olmaz olur mu? Cemil ağabey bu ne biçim soru?

- Peki Râbia, kim gitmiş de gelmiş? Nerden biliyorsun doğru olduğunu?

-

- Söylesene, insan gözü ile görmediği bir şeye nasıl inanır?

Râbia söylenen sözü, bilgisi olmadığı için hemen kabullenmek üzereydi. Düşündü, cevap vermedi. Cemil devam etti.

- İnsanlar böyle oyalanıyor efendim. Toprağın altı da üstüde fen ve tekniğin avuçları içinde. Öbür dünya denilen yere rastlanmadı. Olsaydı bulmazlar mıydı?

Râbia yine düşündü. Öyle ya. Annesinin mezarı kazılırken orada kemik yığını görmüştü. Cemil doğru söylememiş olsaydı o kemiklerde gitmeliydi öteki dünyaya.

Makinacı Ali, Râbia'nın sıkıştığını anlamıştı.

- Râbia kardeş! Öteki dünya, mezarlığın altında değil ki. Allah'ın yarattığı her yere ulaşamaz insanlık. Ahiret günü ruhla beden birleşecek. O zamana kadar beden ne olduğu hiç önemli değil, ister dondurulsun, ister çürüsün. Allah'ın gücü sınırsızdır. Ama kimileri, sınırsız ne demek onu bile idrak edemezler. Ahiret âleminde yer bulamamışlar gibi konuşuyorlar.

Râbia suskundu. Makinacı Ali düşünüyor, Cemil'se kendisinden çok emindi. Makinacı Ali, kendi kendine yorum yapıyordu: "Râbia dini hiç bilmediği için panikte, Cemil ise kendinden emin."

Cemil'de Râbia'nın kafasına soru takmanın gururu. Zaten en önemli taktikleri, 'Biz dine, dindarlara saygı duyuyoruz. Fakat dinin şu şu emirlerini beğenmiyoruz.' demekle başlamalarıydı. Hemen örnek gösterecek bir komşu veya akraba bulurlar. Fakat kendi inançlarından olan bir kötü kişi örnek bulamazlar.

Râbia ise düşünüyordu. Hattâ konuşmayı etraftan bir kaç kişi daha duymuştu. “Ölünce nasıl diriliriz?” sorusunu. Makinacı Ali cevap vermişti, ama yeterli değildi. Kendi-
sindeki nasıl dirileceği sorusu havada duruyordu. Dinini çok iyi bilen Hüseyin vardı, ama o da konuya girmemişti.

Öğle saati geldi, işçilerden biri peynir ekmek alıp orada yemeye hazırlanırken bıkmış bir halde söyleniyordu.

- Ah... Ah gözün kör olsun patron. Kendin pirzola yer-
sin, biz peynir bulamayız.

Cemil hemen fırsatı kaçırmadan cevap verdi:

- Yaa işte görüyorsun kardeşim, işçinin hakkını vermi-
yorlar. Ama herkes devlete çalışırsa, devlet de patron olursa,
o zaman eşitlik sağlanır ve herkes eşit haklara sahip olur.
Mesela, senin anlayacağın dilden söyleyeyim; SSCB gibi.
Orada herkes mesut ve huzurlu. Çünkü eşitlik var, eşitlik.
Seninle biz kafayı çalıştırmazsak işte böyle sürünürüz.

Bir başka genç:

-Sanki Rusya’dakiler sürünmüyorlar mı? Boşversene
sen, davulun sesi uzaktan hoş gelirmiş. Ben öyle hileleri
yutmam. Rusya’nın içten çöktüğünü söylüyorlar.

- İspat et. Ne gibi eşitsizlikler var Rusya’da?

- Kardeşim benim öyle fazla bilğim yok. Ama adamlar
din tanımıyorlar. Bir defa, dinsiz dünyada, insanlar insan-
lığı unuttur... Hayvanlar gibi sokakta bile şey yaparlar. Hem
2000’li yıllarda SSCB yıkılır diyorlar.

- Bak, meselâ Türkiye Cumhuriyeti yasa olarak dini
hükümlerle kanun yapmamayı, yani laikliği tercih etti. İn-
sanların bazıları... Yine de “Elhamdülillah Müslümanız.”
diyorlar. Rusya’da o da yok.

Cemil konuşmaya devam ediyordu:

- Sen Müslüman olabilirsin. Devletin işine din karışmaz. Yani din işi ayrı, devlet işi ayrıdır. Netice itibarıyla sen devlet olarak değil, bir fert olarak Müslümansın.

Konuşmaları duyan regolacı şaşırmişti:

- Allah Allah, nasıl olur yahu? Kafam karıştı.

Cemil:

- Karışır ya... Sizi uyutuyorlar. Aslında kendiniz uyuyorsunuz. Anayasa resmen Türkiye'nin laik yani devletin dinden ayrı bir ülke olduğunu söylüyor, siz inanmak istemiyorsunuz. Dinden ayrı ne demek?

- Öyle olsa Türkiye İslâm devletidir. Pardon İslam topraklarıdır. Çünkü İslam ile kuruldu. Radyo dinlemiyor musun? İslâm âlemi derken Türkiye'yi de söylüyor. Senin dünyadan haberin yok. Bak camilerimiz açık. Herkes gidip namazını kılabilir.

Hüseyin sinirlenmişti:

- Canım onları biliyoruz. Her şeye rağmen biz, İslâm âlemine dahil sayılırız. Sen beni anlamıyorsun. İslâm için ne yapmak gerekirse devlet yapar, deyip yan gelip yatıyoruz. Ama Hristiyanlar gece gündüz çalışıyorlar. Yüzlerce gencimiz Hristiyan olmuş.

Can kulağı ile dinleyen Râbia daha da hayrete düşmüştü.

Cemil ahiret konusunda sorduğu soruyu kapatmanın sevinci içindeyken bir başka soruyu balyoz gibi indirdi tepelerine. Dinleyenler on kişiden fazlaydı. Cemil güya iyilik yapıyor öğreniyormuş gibi soruyordu.

- Arkadaşlar! Allah Allah diyorsunuz. Nerede bu Allah? Neredeyse gösterin biz de inanalım?

Uğultu gibi sesler yükselir?

- Yaa... Ne cevap vereceğimizi bile bilmiyoruz.

- Öyle ya niçin görünmüyor? Hiç olmazsa niçin görünmediğini bilseydik.

- Halbuki görölünce biliyoruz ki, hepimiz hemen inanırız.

Hüseyin dayanamıyor, bildiği kadar konuşuyordu.

- Allah, eserleriyle kendini gösteriyor, ama görene “köre ne”. Hem o zaman Allah’a inanmak neden makbul olsun ki? Ayrıca, Allah’ın imtihana çekeceği kullarını, nasıl çekeceğini yine kullara mı soracak?

Cemil anlamıştı. Kısa zamanda burayı elde edecekti. Fakat Hüseyin biraz problem oluyordu.

Patronların yaptığı hatayı da dine malediyor. Her inanç sahibi kendi çevresini kontrol altına almalıydı. Ve Cemil de görevini yapıyor, sahasını genişletiyordu. Müslümanım diyen patron bir hata yapmış olsa “Bak Müslüman işte, gördünüz ya...” gibi sözlerle işçileri İslâm’dan soğutmaya çalışıyordu.

Öğle tatili bitmiş, herkes işinin başına dönmüştü.

O gece Râbia uyuyamadı. Düşünüyordu: “Öldükten sonra dirilmeyi.” Düşüncesi son haddine ulaşmış annesini hatırlamıştı. Ağlamaya başlayan Râbia kendi kendine söyleniyordu:

“Öldükten sonra dirilme yoksa, ben annemi göremeyeceğim. Olur mu öyle şey? Annemin anneliği onyediy yıl için

miydi? Hayır hayır ... Öteki dünya vardır. Olmamış olsa annemi ben yine göreceğim, diye seviniyordum. Onu göremeden nasıl yaşarım? Ah anneciğim ah!.. Bir bilsen seni ne kadar özledim. Seni görememe inancı beni öldürür. Öldükten sonra dirilme olmalı. Annemsin. Sen bana on yedi sene için mi anne oldun?”

Sağa sola dönen, uykusu kaçan Râbia sabaha karşı uykuya daldı. Sabah saat dokuzda kalktı. Yorgun argın, beyni arı kovanı gibi uğulduyordu. Kahvaltı yapmadan acele acele iş yerine gitti. Kapıdan girince patron Ali beyle karşılaştılar. Patron biraz alaylı sordu:

- Oooo Râbia hanım saat kaç?

Râbia utanarak:

- Saat on filan, geç kaldım efendim, ama bu gece uyku tutmadı, sabahleyin de uyumuş kalmışım.

- Râbia hanım. Sizin uyumamanızın cezasını ben mi çekeceğim?

Râbia üzülererek:

- Haftalığımdan kesin efendim, diyerek makina daire-sine girdi.

Tabii üzgündü, arkadaşlarının soruları sıralandı:

- Neyin var Râbia?

- Neyim olsun? Patron bey çok kızdı. Ama ne yapayım uyuyamadım, sabah olunca da uyanamamışım.

Cemil:

- Yaa Râbia görüyorsun değil mi? İşte bizim düzende buna yer yoktur. Eşitlik ne kadar güzel bir şey değil mi?

Bu arada Hüseyin atıldı:

- Eşitlik olunca herkesin saat onda iş başı yapması gerekir, en az o gün için. Bunu İslâmi çözümle ele alalım. İslâm'da adalet vardır. Patronun İslâm değil insandır. Şöyle düşünmek gerekir. İnsanlık halidir demesi lâzım, hattâ derdini sorması o patron üzerine farzdır. İlla işçilerin rahatı için sosyalizm, komünizm şart değildir. İşçiyi Allah yarattı. Allah adalet sahibidir. Eşitlikte adalet yoktur, ama adalette eşitlik vardır. Meselâ bir kadınla bir erkek düşünelim. İkisine aynı yükü vermek eşitliktir, ama adalet değildir. Bazı işçi vardır ki çok fazla enerji harcar, yorulur. Meselâ benim çalışmamla sizin çalışmanız bir mi? Ben, aldığım para helâl olsun diye gayret gösteriyorum. Hile yapmıyorum, sizinle aynı haftalığı alıyorum. Bu da eşitlik oluyor ama adalet asla!.. Allah'ın adaletinin tecellisidir. Cezayı hak edene mükafat vermiyor.

Cemil:

- Sen Allah'ın elçisi misin? Niçin konuşmamızın arasına girdin?

- Evet, her Müslüman senin anladığın manada Allah'ın şahidi ve elçisidir. Araya girmeseydim sanki o patronun yaptığını ona İslâm yaptırıyormuş gibi İslâm'a saldırıcaktın. Ne kadar acı bir gerçek, daha yirmi yıl önce, yani doğmadan önce bir damla su idiniz âyet-i kerimesinde Allah'ın bildirdiği gibi; “sonra kan oldunuz, sonra et oldunuz, sonra kemikler verildi. Sonra lâzım olan göz, dil gibi uzuvların donatıldı. Sonra nefes alman için hava, su vesaire verildi. Şimdi de onu verene isyan ediyorsunuz.

Cemil sinirlenmişti.

- Sen niçin bir camiye imam olmadın? Din adamı camide olur.

- İşte bu düşüncedir İslâm âlemini bu hâle getiren. Din yalnız imamların mı? “Dini din adamları korur” kaidesi hıristiyanlıkta var... İslâm öyle değildir. Müslüman olan her fert dinini yaşamakla sorumludur. Zaten İslâm’ı yaşayan onu koruyor demektir.

- Peki o halde her Müslüman niçin senin gibi değil?

Dertli dertli başını eğdi Hüseyin... Derinden bir ah çekerek:

- Müslüman... Evet Müslüman... Ama İslâm’ı 32 farzı kalıp gibi ezberlemekten ibaret zanneden Müslüman, yıllardır uyutulmuş... Siz de bu uykudan faydalanıyorsunuz, aslında siz de yanıltılmışsınız. İslâm’ı bilseniz ondan bu şekilde bahseder miydiniz?

- Yooo bizi yanlış tanıyorsunuz. Biz insancıl düşünüyoruz...

Hüseyin derin derin baktı Cemil’in gözlerine:

- Ben, hayvancıl düşünüyorsunuz demedim. İnsancıl düşündüğünüz için diyorum, insan hissî düşünür. Bazı şeyler vardır ki, hissî olursa adaletsizlik olur. İslâm dini kadına niçin ağır ceza hakimliği vermiyor? Hissî hareket eder diye. Bak kardeşim. Kardeşimsin diyorum, ama din kardeşim değilsin. İnşallah aynı inançtan olan kardeşliğimiz de olur.

Cemil:

- Olanaksız. Sizin inancınızı paylaşamayız.

- Niçin imkânsız olsun? Var olan gerçekler siz “yok” demekle yok olmaz ve inkâr etmekle gücünüz de artmaz.

- İnkâr etmiyoruz ki. Biz de gerçekçiyiz.

- Bırak kardeşim, bırak. Gerçekçi olmak için gerçekleri bilmen gerekir. Sen gerçeği bilmen için o gerçeği öğrenecek sahan olması lâzımdır. Halbuki böyle bir saha sana ve senin gibilere verilmedi.

- Ne münasebet... Ben Dindersi'nde orta ve lisede daima yedinin üstünde not alırdım.

Hüseyin gülererek cevap verdi:

- Dindersi'nden mi? Okulda ha? hıh... Hem de okulda. Ne dini kardeşim? Okulda öğretilen Dindersi yeterli olabilir mi? Matematik öğretir gibi din öğretilmez. Bak, 1970'li yıllardayız, bilinçli olmalıyız. Dinî eğitimin farklı bir ruhu olur. Din, bir canlının doğmadan önceki hayatı ile doğduktan sonraki hayatı ve öldükten sonraki hayatının gayesini bilmek demektir. Allah'tan gelen bir hayat sistemidir, medeniyettir. İnsanı tanıtan bir sistem, adaleti sağlayan bir nizam... Bunun neresini okudun okulda? Bir mini etekli ve de ateist din dersi öğretmeni tanırım. Dinimizin “d” sini bilmez. Başlar “Din güzel ahlaktır, insan haklarına saygıdır.” demeye. İslâm, Allah hakkı, peygamber hakkı, insan hakkı, hattâ hayvan hakkını bile bildirir ve sağlar. Birkaç Yunus Emre şiiri ile Mevlana'nın “Gel, ister kâfir ol, ister mecusî, gel. Bin kerre tevbeni bozmuş olsan da yine gel” mısralarından ibaret değildir. Din diye Yunus Emre'nin ruh yapısı anlatılmadan okutulan ve hayatı şiirleri ile doldurulan derste “Dini öğrendim” diyemezsin.

- O halde sen Millî Eğitim'e karşısın.

- Hayır, kuruma karşı değilim, eğitim sistemine, tedrisata karşıyım. Allah'a karşı olmak suç değil de, Millî

Eğitim'e karşı olmak mı suç? Verilen dinî eğitim yeterli değildir. Hem "Millî Eğitim" ne demektir? Önce millî kelimesini ele alalım. Millî, milletten gelir. Yani milletin öz kültürünün eğitimi. Bizim milletimizin eğitiminde ne işi var Darwin teorisinin? Ben böyle bir eğitime millî diyemem. Eleştiri içinde okunmuyor Darwin teorisi, kabul edilerek öğrenciye anlatılıyor. Neyse söyleyeceğim konuyu devamlı unutuyorum. Sizi de işinizden alıkoydum. Bir teklifim var. Bugün, dün sorduğunuz soruların cevabını vermek istiyorum.

Cemil:

- Hangi sorular?

- Dün sorular sormuştun ya.

Dün Cemil sevinmişti, "Beynlere soru taktım" diye. Ama şimdi ne olmuştu Hüseyin'e.

- Canım ben cevap istemedim ki?

- Elbette istemedin. Ama ben cevap vermek istiyorum.

Hüseyin çok kibar bir gençti. Namaz vakti namazını kılar, kızlara bakması için nefsi onu dürtse bile bakmazdı. Bu haliyle orada bulunanların hayranlığını kazanıyordu. Zaten efendi bir Müslümanı başkaları sevmese bile hayranlık duyardı. Ve Hüseyin'e hayranlık duyuyorlardı.

Hüseyin yüksek sesle atölyeye seslendi:

- Arkadaşlar, bugün öğle yemeği benden. Sizinle biraz sohbet etmek istiyorum. Kabul ederseniz tabii.

İşçiler:

- Elbette Hüseyin ağabey... Senin teklifini biz nasıl reddederiz?

Tekrar işlerine devam ettiler. Râbia düşünüyordu: “Allah niçin görünmüyor?” sorusuna ne cevap bulacak ki?

Öğleye onbeş dakika kala Hüseyin çırak Serdar’a seslendi? Serdar gelince, ona:

- Senden bir şey rica etsem yapar mısın?

- Tabii yaparım Hüseyin ağabey.

- Allah senden razı olsun. Git şu Gemiler Sokağı’na orada iskender kebapcısı var, ayrıca lahmacun da satılıyor. Otuzbeş lahmacunla onsekiz ayran ısmarla gel.

İşçilerden biri sordu:

- Ağabey niçin o kadar uzağa gönderiyorsun? Burnumuzun dibinde kebapçı var ya.

- Evet var, ama o içki satıyor. Üstelik içki satmasa bile dinî inancını ve dolayısıyla parasını nerede kullandığını bilmiyorum.

- Dinî inancını bilmesen ne olur ağabey, bilmek şart mı?

- Dini inancı olmasa da, paranın nereye gittiğini bilmem elbette şart. Bir Yahudi ölmek üzere iken bile ilaç alırsa yine Yahudi eczanesini aratır. Katiyyen parasını başkasına vermezmiş. Ben niçin din kardeşimi gözetmeyeyim? Bakın size bir şey anlatayım. Yahudinin biri oğlunu bir malzeme aldirmek için bir yere yollamış. Çocuk bir türlü gelmek bilmemiş. Öte yandan müşteri bir yandan bekler, bir yandan da sorarmış. “Çocuk çok geç kaldı. Nerde bu gönderdiğiniz yer?” “Hemen şurası kuzum.” dermiş, Yahudi. Ve çocuk gelmiş. Babası çocuğa “Nerde kaldın?” diye sorunca, “Baba. Agop amcama gittim, onda yoktu. Sonra da Beyazıt’a Brahman amcaya gittim, onda buldum,

çok aradım” demiş. İşte bak, Yahudinin çocuğu bile parasını Yahudiden başkasına kaptırmıyor. Ben neden kaptırıyorum. Mecbur kalmadıkça verdiğim para ülkemde kalacak şekilde alışveriş yapıyorum. Kadın etiyle reklamı yapılan ürünleri de asla almıyorum. Mekke’de bile olsa aldığım malın hangi ülkenin malı olduğuna bakarak alıyorum.

Öğle paydos zili çaldı, lahmacunlar geldi. Masaların üzerine kondu. Hüseyin kadınlara başka masa hazırlatmıştı. Bu durum işçilerin tuhafına gitmişti.

- Abi bu ziyafet sana pahalıya patlar.

- Canınız sağolsun. Yeter ki memnun olun. Bir hafta size çalışayım, ne çıkar? Benim duaya da ihtiyacım var.

- Sağol abi, sağol.

- Siz de sağolun. Ama nasıl olsa bir vakte kadar sağ olursunuz. En güzeli Allah sizden razı olsun, demek.

- Senden de abi.

Yemekler yenmeye başlandı. Cemil’den ses çıkmıyordu.

Makinacı Mithat sordu:

- Abi niçin bu lahmacunları o adamdan ısmarladın?

- Müslüman olduğu için.

- Ama ağabey, Müslüman kazığı daha kötü batır.

- Asıl İslâm düşmanının kazığı daha kötü. Ben İslâm düşmanı kazığı yemeyeyim de, Müslüman kazığı yiyeyim. Bin kere zarara girsem yine kârlı olurum.

- Ne demek abi? Hem zararın fazla, hem daha kârlı olurum, diyorsun.

- Bir İslâm düşmanı ucuza bile verse, çok mecbur değilsem ondan yine almam. Çünkü ona verdiğim para bir kardeşime kurşun olarak gidebilir veya başkasına gider. Fakat Müslümana verdiğim belki onlara gitmez.

İşçilerden Maraşlı Ali çok şaşırmıştı.

- Allah... Allah... Neler varmış yahu? Ayakta uyuyoruz desene.

- Nerde uyumuyoruz ki? Uyku ancak uykuda olur. Bizimki tam tersi, uykuda uyanık, uyanıkken uykudayız.

- Çok güzel.

Cemil:

- İyi ya biz de uyandırıyoruz.

- Evet. Siz uyandırılıyorsunuz. Bu sefer de kendi ninnilerinizle uyutuyorsunuz. Sonra da ha Hasan kel, ha kel Hasan oluyor. Kulu Allah'tan ayıran her yöntem, her fikir uyutucudur. Uyandırıcı değildir. Müslüman, eğer gerçek Müslümanı ne kadar güzeldir. Hem uyumaz, hem de uyutmaz. Fakat gerçek Müslümanı kastediyorum, bu noktayı unutmayın.

Ali sorularına devam ediyordu.

- Müslümanın sahtesi de var mı?

- Ooooo. Hem de ne kadar çok.

- Niçin sahte?

- Kimi sahtekar olduğundan kimi de bilmediği için. Filmlere, kahveye beş saatini verip, günde bir saatini dahi dinini öğrenmeye vermediği, "Benim dinim, korumam lâzım." demediği için... Çıkarı için vb.

- Billahi doğru.

Ali arkadaşlarına dönüp devam etti.

- Ne güzel söyledi. Aşkolsun bilerek konuşuyor. Bizim gibi kafadan atmıyor.

Herkes yemeğe devam ediyordu. İşçilerin bir kısmı aralarında konuşuyorlardı.

- Yahu, ne güzel konuşuyor şu Hüseyin. Konuşurken de adamı ağzına baktırıyor. Farkında mısınız, patrona da yağ çekmiyor. Patronun bir yanlışını yakalasa basıyor itirazı. Biz öylemiyiz ya? Ne derse “peki” diyoruz. Arkasından da kimimiz küfrediyoruz.

Bir başka işçi devam etti:

- Yok be, şu Hüseyin bambaşka çocuk. Zeki, bilgili, dine bağlı, çok da efendi.

Yemekler yenmişti. Onlar çay içerlerken Hüseyin öğle namazını kılmıştı. Sıra Hüseyin’in konuşmasına gelmişti. Herkes merakla bekliyordu.

Ali:

- Acaba ne konuşacak?

Makinacı Ferit:

- O konuşsun da, ne konuşursa konuşsun. Ağzından bal akıyor, bal... Bizimki gibi zehir akmıyor.

Hüseyin konuşmaya başladı:

- Sizi biraz yoracağım. Bıktığınız zaman söylersiniz. Söze iyi ve kötünün ne olduğundan başlamak istiyorum. Kardeşlerim, inanın insanlara Allah’ı inkar ettirmek isteyenler var. Kimi aldanıyor, kimi soruyor. “Nasıl olur da

biz Rabbimizi tanımaz, ona isyan ederiz? Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı vardır da, bize sayısız nimetler veren Allah'ımızın hiç hatırı yok mudur?" Bakın şöyle bir kafamızı gökyüzüne kaldıralım, geceyi seyredelim, âlemi, gökleri... Kalbimizin bambaşka feyizler aldığını, ruhumuzun da biraz uyandığını göreceğiz. Geceler derin ve de hüzünlü, Yûnuslar buradan seslenir sanki. Nakış nakış dizilmiş, gerçek sanatlar, titretir mantığı, patlatır sanki. "Gökyüzü de bir ayettir." der Rabbimiz. İsterseniz şu ilginç atmosfere bir göz atalım. Atmosfer tabakası bir tavan hükmündedir. Rabbimiz onu da şöyle izah eder biz kullarına: "Biz göğü korunmuş bir tavan kıldık." Bu ayeti kerime, mealen ifade ettiği birçok manalar yanında bizi güneşin zararlı ışınlarından muhafaza eden atmosfer tabakasını da ifade etmektedir. Evet kardeşlerim, Allah'ın varlığından şüphe etmek ya kasıtlıdır, ya da bilgisizliktir. Ben bir gençle bu konuları tartıştığımda şöyle demişti: "Ben inanıyorum, amma inanmak istemiyorum." Kendisine "Neden?" diye sorduğumda şu ilginç açıklamayı yapmıştı: "İnanmış olsam artık eğlenemeyeceğim. Ben eğlencesine düşkün bir gencim. Dinde müzik yok, kadın yok, içki yok. Böyle hayat çekilir mi?" Bunun üzerine ona, "Sen kendi kız kardeşinle eğlenilsin, onun namusuna dokunulsun ister misin?" dedim. "Elbetteki hayır. Ben namuslu bir erkeğim, dedi. "Peki, kendin için çirkin gördüğünü, başkası için nasıl güzel görüyorsun? Bakın, nasıl zina eden kadın namuslu değilse, zina eden erkek de namuslu değildir. Tövbe edenler müstesna. İslâm ne kadar güzel! Kendin için istemediğini başkası için de isteme, der. Sevgiye, eğlenmeye ihtiyacı olan bir kadın, sana güven duyuyor, güveniyor ve sen onu suistimal ediyorsun. Bunun neresinde insanlık? var? Ayrıca, her eğlencenin

helâli vardır. Ve helâl eğlenceler insana yeter. Haram olan her eğlence, birgün o insanın burnundan gelir. Bi şekilde bedel öder.” Genç beni dinlemişti. Fakat neticeyi bilemiyorum. Burada şu mesele çok mühim. Kişi inanmak isterse inanır, inanmak istemezse inanmaz. İsterseniz ona bin delil gösterin. Rabbülâlemin meâlen “Sen onları uyarsan da, uyarmasan da aynıdır. Onlar iman etmezler. Sen ancak Kur’an’a ve görmediği halde Rahman olan Rabbine inanan ona tabi olana anlatırsın. İşte o kişiyi mağfiret ve güzel bir mükafatla müjdele.” buyurmakta Yasin Sûresi’nin ilk sahifesinde. Kardeşlerim, ben size kötü bir iş yapın demiyorum. Sizi aldatanlara aldanmamanın yollarını sorarsanız söylemek istiyorum. Onun için vaktinizi aldım. İstemiyorum şu imtihan dünyasından imtihanı kaybederek gitmenizi. İstemiyorum, çünkü kardeşiz. İnsan kardeşinin zararını ister mi?

Herkes nefes nefese dinliyordu. Râbia da aynı dikkatle takip ediyordu Hüseyin’i.

Hüseyin epeyce konuştuktan sonra konuyu işçi ve işveren meselesine getirdi. Zamanımızda İslâm’ın hükümlerine uygun davranan işverenlerin çok az olduğunu söyledikten sonra sordu:

- Arkadaşlar, doğru söyleyin, bir patron işçileriyle beraber otursa, bazen evlerine bir hediye ile gitse, hastalandığı zaman “Geçmiş olsun kardeşim.” dese, iş saatinin içinde ve dışında her yerde onu işçi olarak, işçisinden her zaman patron saygı bekleme, o işçiler bir de hakkını alıyorsa o patronu sevmezler mi?”

İşçiler hep birden cevap verdi:

- Doğru söylüyorsun, dediler.

Regolacı Hasan çok heyecanlanmıştı:

- Heeyt be aslanım. Helal olsun sana. Doğru söyledin, söyle, söyle de içim açılsın.

- Yalnız, bazı insanlar vardır. Samimiyeti suistimal ederler. “Nasıl olsa patron bizden, o bize bir şey söylemez.” derler. Bu da çok çirkin bir şey elbette. İnsan insanlığını, haddini bilmeli. Çünkü Allah haddi aşanları sevmez. Allah’a güvenmemiz lâzım. Bu dünyadan bir gün gideceğiz. Elbette Allah soracak. Biz O’nun istediği gibi yaşamazsak, ne cevap veririz?

Râbia hemen annesini düşünerek sordu:

- Hüseyin ağabey, afedersiniz araya giriyorum, ama mecbur kaldım. Benim annem ölmeden önce benim kapanmam için çok uğraştı, onu dinlemedim. Şimdi benim yüzümden ceza çeker mi?

Hüseyin şakavari:

- Çeker desem hemen kapanır mısın?

-

- Niçin cevap vermiyorsun? Annen sana “Allah yakar kızım” deyip daha sonra karışmadıysa elbetteki sorumludur. İslâm’ın tebliğ emri sadece şunu bunu yapma demekle bitmiyor. Güzellikle mücadele şart koşulmuş. Mücadele yaptıysa, senden asla sorumlu değildir. Herkesin günahı kendinedir.

Hüseyin, topluluğa dönerek:

- Arkadaşlar birazdan zil çalacak. Onun için bir özet yapalım.

Allah’ın niçin görülmediğini, öldükten sonra dirilmeyi açıklayacaktım. Tabii bu kısa zamanda buna imkân yok.

Yalnız şu kadarını söyleyeyim ki, Allah varlığını her şeyde isbat etmiştir.

Sorular: Allah'a niçin inanıyoruz?

Cevap şudur: Var da onun için inanıyoruz.

Başka cevap arama, hepsi aynı cevapta.

Kaç boyut bakarsan bak, hepsi aynı ebatta.

Aklı olmayan balık suda, suyu sorarken,

Benzemek mi istiyorsun, o balığa sen?

Gördüğün her şeye bak; sanat nasıl işlenmiş?

İşlemeler ortada, işleyense gizlenmiş.

Allah varlığını her şey ile isbat ederken, gören gözlerin bu gerçeğe doğru bakmalarını emreder, doğruyu görmeyen gözleri de kör olarak tarif eder. Bir Veli de; "Bir göz ki ibret almaya nazarında, ol düşmanıdır sahibinin başı üzerinde." der. Biraz karışık anlattım, ama anlatmak istediğim Allah'ın görünmediği fakat eserlerinin ortada olduğudur. Allah, lâtif olduğunu Kur'an'da belirtiyor. Öldükten sonra dirilmeye kısa bir misal vereyim. Düşünün ufacık bir çekirdek toprağa gömülüyor. Daha sonra o çekirdek kocaman bir ağaç oluyor. Hani o çürümüştü? Hani o çok küçük bir parçaydı? Allah burada sanki şunu söylemek ister; "Bak ey kulum, o çekirdek küçük olduğu halde koca ağaç yaptım. Sen çürüyünce niçin seni tekrar diriltmeyeyim?"

Düşün ey insan

Bir kiraz çekirdeği, gömülünce çürüyüp

Sonra kütük oluyor, yer yüzünde büyüyüp.

Bunları düşünürsen kendine geleceksin,

Yine de inanmazsan, gidince göreceksin,

Unutmayın! Bize, din işleriyle uğraşmayın diyenler, sonunda dünyayı deli pazarına çevirdiler.

Bu arada zil çaldı. Hüseyin:

- Kardeşlerim zil çaldı. Beni epeydir dinliyorsunuz. Allah razı olsun. Elbette Cemil kardeşin sorularının cevabı bitmedi; ama ne yapalım? Allah'ın varlığının sırları kısa bir anlatma ile bitmez.

Cemil hayretle:

- Benim sorularımın başka cevabıda mı var?

- Ne kadar cevap verebildim ki?

Cemil epeyce yumuşamış gibiydi. İşçiler başlarını yere eğip dağıldılar.

Bir işçi:

- Hey Allah razı olsun, anamdan doğalı böyle şeyler duymamıştım.

Hüseyin kendi kendine mırıldandı:

- Elbette duymazsın, senin bunları duymaman için, sen doğmadan yıllar önce tuzaklarını hazırladılar.

Akşam olmuştu. Makinalar kapatıldı. Herkes evine giderken Hüseyin kapıda bekliyordu. Râbia ilk defa dikkatini çekmişti Hüseyin'in. "Hem annesi dindarmış, hem de çalışıyor." diye düşündü. Hüseyin, Râbia'yı kapıdan çıkarken gördü. Gözucuyla süzdü Rabia'yı. Rabia'daki değişikliğin farkındaydı. Yine de Rabia'da bir asillik olduğunu farketmişti. Rabia'ya seslendi.

- Râbia!

- Efendim.

- Kusura bakmazsan bir şey sormak istiyorum.

Râbia heyecanla:

- Estağfurullah ne demek? Sorun.

- Bak hava karardı. Sen bu saatte, tek başına eve nasıl gideceksin?

- Ne olacakmış ki? Otobüse biner giderim.

- Erkeklerin arasında sıkışıp gideceksin, bunun adı da, sosyal hayata katılan kadın olmuş. Kötü niyetli insanlarla dolu ortalık. Eğer maddi açıdan çok mecbur değilsen hanım hanımcık evinde otursan, ilim ile meşgul olsan, daha iyi olmaz mı? Ya da, İslâmî şartların oluştuğu ortamda çalış.

Bir taraftan da merdivenleri iniyorlardı. Hüseyin Râbia'ya niçin cevap vermediğini sordu.

Râbia başından geçenleri anlatmak istiyordu, ama Hüseyin devamlı konuşuyor, ona fırsat vermiyordu.

- Hiçbir çile yoktur ki, o çile imanlı kişiyi Allah'tan uzaklaştırsın ve de o çilesinden dolayı ibadetlerini bilerek bırakana o çilesi özür sayılsın. Tepeden inme olacak ama yine sorayım. Allah'a inanıyor musun?

- İnanıyorum. Fakat Cemil ağabey kafamı karıştırdı, bazen tereddüt ediyorum.

- Demek ki, önceden de tam inanmamışsın.

- Yooo, inanıyordum.

- Tam inanan şüpheye düşmez, düşse bile o şüphe anlık olur. Demek oluyor ki, sen inandığını zannediyormuşsun. Yani psikolojik iman olabilir imanın.

- Bilmem. Galiba doğru söylüyorsun.

- Peki niçin kapanmıyorsun? Kusura bakma, ben her-kese sormam. Annen dindarmış da onun için soruyorum. Seni bu kadar erkeğin içinde çalışmana vicdanım razı gel-miyor. Çünkü gençlerin gözü sende. İmanım kıskanıyor.

- Mecburum Hüseyin Ağabey.

- Yooo... Zeytin ekmek buluyorsan mecbur değilsin. Sonra en azından başını kapatabilirsin. Söylesene açıl-maktan gayen nedir? Başörtüsü senin işini mi engeller? İşi bahane ediyorsun değil mi?

- Bilmem... Çevrenin rolü büyük.

- Bak bu söz sana yakışmıyor, cahiller gibi konuştun. Çevreden sana ne? Çevre Allah'a uymuyor, sen çevreye uyuyorsun. Oldu mu ya? Bak kardeşim Râbia, seni otobü-se kadar götürüyorum. Aslında dinen iyi değil. Fakat senin gibi dindar bir annenin kızını bu vahşilerin arasına bıra-kamam. Gel kardeşim işten ayrıl... Babanın kazandığı sana yeter.

- Babam yok ki.

- O da mı öldü?

- O daha büyük öldü.

- O da ne demek öyle?

- Babam hapiste.

- Ya... Olabilir. Geçmiş olsun. İyiler de hapis yatar.

- Ne münasebet, iyileri niçin hapsetsinler?

- Peygamberler dahi hapsedildi. Bir de kötü kimseler hapis yatan mı, hapse attıran mı? Bu da önemli.

- Bilmem ki? Suçu olmayan nasıl düşer?
- Suçlar, suçsuzluk; suçsuzluklar da suç kabul edildiği için, dünyamızda her şey oluyor. Tabii hapiste yatmayı hak edenler de var.
- Hüseyin Ağabey söylediklerinden hiçbir şey anlamadım.
- Anlarsın birgün. Neyse babanın suçu neydi?
-
- Söylesene kardeşim. Benden çekinme, ben senin dostunum. Beyoğlu İstiklâl caddesinde, Taksim'e doğru yan yana yürüyorlarken Rabia Beyoğlu'nu tepesine çökmüş gibi hissetti. Şimdi ne deseydi. "Babanın suçu neydi?" sorusuna cevap verdi.
- Zina ve evladını öldürmek.
- Yaa... Aman Allah! Çok kötü... Bir kerre zina olmaya görsün. Ardından da çok şeyler doğurur. İnsan bu. Boşuna mı söylenmiş, insandan yılan da olur, melek de. İnsanın yapısı, iyide de kötude de her boya uyar.
- Ne yapacağımı bilemiyorum. Bi şekilde eğlenmem gerek. Kendimi oyalıyorum. İş yerindeki ortak arkadaşımız Türkan bayağı gözümü açtı. Derdimden kaçmak için eğleniyorum.
- Allah'a karşı gelmenin adı mıdır eğlenmek, "Vakit geçiriyorum." demek? Bunlar Allah'tan uzak kalmış insanların sözleridir. İslâm dini bizden hizmet bekliyor, biz vaktimizi nereye vereceğimizi bilemiyoruz. Baba oğula bir bağ vermiş, oğul babaya bir bağ üzüm vermemiş. Aynen o misal. Allah celle celâluhu bize bunca zaman verdi, biz ise ona vereceğimiz zamanı nasıl harcayacağımızı bilemiyo-

ruz. Çok ayıp oluyor Râbia kardeş, çok. Müslümana helal eğlence yeter.

- Çok içli konuşuyorsun Hüseyin ağabey. Ama seni duyabilmek için hep insanlara çarpıyorum.

- Konuşurum... İçim alev alev yanıyor. Kadın, erkek mengene gibi birbirine iyice sürtünerek gidiyorlar. Sen nasıl katlanıyorsun anlamadım? Dürüstlük kişinin anlayışına göre değişir. Kadınlar ayrı otobüste gitsin desek, kendileri lüks otomobilde olanlar ve de İslâm'a karşı olanlar inat olsun diye karşı çıkarlar. Kendileri otobüste gitseler anlarlar ya...

- Otobüsüm geldi, yarın konuşuruz. Hadi Allah'a ısmarladık Hüseyin ağabey.

Hüseyin kalakaldı orada. Otobüs ağzına kadar doluydu. Düşünmeye başlamıştı. "Bu öylesine tıkkış tıkkış dolan otobüste iki sapık olsa mutlaka kadını sıkıştıracaktır. Bu rezilliktir böyle? Annesi dindar, olan Rabia'yla ilgilenmeliyim." diye düşünen Hüseyin çevresine bakınca da başka şeyler düşünmeye başladı. "Yatak odasında gezilen kıyafetlerle sokakta geziliyor. Yârab bu ne biçim durum!"

"Dünya hali" dedi. Gerçekten tuhaf... Allah'ı seviyorum diyen çok, gerçekten seven ise az. "Şu ölen dindar Hanım'ın kızını kurtarayım." diye düşünüyordu. Fakat yanlış anlaşılmasından da korkuyordu.

Râbia ise otobüste apayrı düşünceler içindeydi.

"Şu Hüseyin abi beni ne kadar düşünüyor. Ne iyi insan, benim günahımdan ne kadar üzüntü çekiyor. Annemi düşünüyor. Şu Hüseyin ağabey ne kadar farklı bir insan."

Ertesi gün işçiler yine aynı saatte gelmişlerdi.

Üsküdar'dan gelen Yakup dert yanıyordu:

- Yahu tam sabah beşte kalkıyorum, yine de onbeş dakika geç kalıyorum.

Hüseyin Yakup'u dinlerken kendi kendine düşünüyor-du:

“Allah sana iki cennet verecek, sabah saat beşte kalk namazını kıl dense, o saatte kalkamam ağabey yorgunum, der. Fakat iş mideye dayanınca nasıl değişiyor insan. Sanki dünya mide dünyası. Neden iki dünyaya da önem vermiyorlar.”

Hüseyin uzun boylu, kömür gözlü ve nur yüzlü esmer, çok zeki bir gençti. Fikri bağlamda yeni uyanmış, dünyanın bozukluğunu yeni idrak etmiş, devamlı yorum yapıyordu. “Bu insanların dikkatini çarpık olaylara çekmeli, çekmeli ki, görsünler, anlasınlar.” diyordu. Bu arada Râbia'nın sesiyle irkildi:

- Günaydın Hüseyin ağabey.

- Günün aydın olduğunu biliyorum Râbia kardeş. Ne olmuş gün aydın olmuşsa, gece de karanlıktır?

- Amaaan sen de Hüseyin ağabey, selam verdik bu da mı suç? Her şeye bir şey buluyorsun. Müslüman, senin gibi sıkıcı olmamalı.

- Öyle mi? O halde sorayım, selamını niçin Müslümanca vermiyorsun?

Râbia hayretle:

- Aaaa ben gavurca mı verdim?

- Bak Râbia kardeş, bizim her şeyimizi değiştirdikleri gibi, selâmımızı da değiştirdiler. Söyle bakalım “günaydın” ne demek?

- Peki ne diyeyim?

- Selamün aleyküm, diyemez misin? İslâm’a göre böyledir. Gerçi günaydın diyen de gavur değildir haa!

- Peki onun manası ne?

- Ey Müslüman! Allah’ın selameti, rahmeti, koruması yani her türlü iyilik, dünya ve ahirette senin üzerine olsun, demek.

Haklı olabilirsin fakat yine de uslup hatası yaptığını inanıyorum. İnsanın ufkunu açıyorsunuz, ama her kelimemizde hata bulunca insan o insandan zamanla sıkılıyor.

Bir yerde okumuştum. Dindar bir yazarın kitabıydı sanıyorum. “Yeni dönüş yapanların en sıkıcı yanı devamlı uyarı halindedir.” diyordu. Yoksa siz demi yeni dönmüşlerdensiniz? Bu soru Hüseyin’i üzmüştü. Cevap vermeden işlerine döndüler.

Hüseyin’in adı Hoca Hüseyin olmuştu. Hoca aşağı, hoca yukarı. Hüseyin tam bir mücahit aşkında ve heyecanında olduğu için, bazen ölçüleri aşar olsa da, dava aşkı, gayreti, samimiyeti, feyzi çok güzeldi. Ama dünyayı birdenbire düzelterekini sanıyordu. Bu yüzden kararlıydı; Râbia’yı işten çıkaracak, sonra da kendisi kadınların çalıştığı bu firmayı iş bulursa terkecekti. İş yerindeki bazı kadınlar, kızlar bazen Râbia’yı etkiliyordu. Fakat, Hüseyin onu İslâm’a yakın görmüştü. Bir kişinin kurtulmasına vesile olsam kârdır diye.

Biraz daha bu firmada çalışacaktı.

Öğlen olmuş, Hüseyin Cuma namazına hazırlanıyordu. Abdest almış, çoraplarını giyiyor bir taraftan da seslenmeyi ihmal etmiyordu:

- Kardeşler, arkadaşlar! Bugün günlerden ne?

Biri:

- Galiba Perşembe.

- Öteki:

- Yooo... Galiba Cuma.

Hüseyin üzülererek:

- Bakın bugün büyük futbol takımlarından birinin maçı olsa, günlerin Cuma olduğunu hiç birimiz unutmayız. Yoksa Cuma namazı kılmayacak mısınız?

İçlerinden biri:

- Ben dua bilmediğim için Cuma namazı da kılmıyorum.

Hüseyin'in hemen aklına bir fikir gelmişti:

- Var mısınız size her gün yarım saat bildiğiniz duaları tekrar hatırlatayım? Size ders vereyim, siz de bildiklerinizi bana öğretirsiniz.

- Estağfurullah ağabey, ne münasebet...

Kararı verdiler. İşçilerin birkaçı hariç abdest alıp caminin yolunu tuttular...

Cemil gitmemiştii. Bunalımda olan Râbia'nın tam elde edileceği zaman olduğunu biliyordu. Yemek yiyen Râbia'nın yanına yaklaşarak sohbeti başlattı:

- Merhaba, Râbia kardeş.

- Merhaba Cemil ağabey. Nasılsınız?

- Teşekkür ediyorum, iyiyim ama şu Hüseyin yobazı kafamı çok bozuyor. Şu yobaz nereden geldi anlamadım?

Râbia şaşkın halde sordu:

- Aaaa niçin “yobaz” diyorsun Cemil ağabey? Baksanıza ne kadar güzel konuşuyor.

Başını kaşıyan Cemil, Hüseyin’in etkisini kırmak istiyordu:

- Evet, güzel konuşuyor, ama atıyor bence. Neymiş “Güneşin döndüğü Kur’anda yazılıymış”. Bunu bilim bile yeni buldu. Muhammed nerden bilsin?

- İyi ya, o da bunun için söylüyor. “Kur’an’da Astronomiyle ilgili ayetler var. Eğer Hz. Muhammed kendi kendine yazmış olsaydı bu gerçekleri bilemezdi.” demek istiyor. Baksana, “Gökyüzünü Yaratan mı daha iyi bilir, Amerikalı mı?” dedi. Ne anlamlı bir ifade değil mi?

Cemil:

- Bence böyle bir şey olanaksız.

- Hüseyin ağabey yalan söylemez.

- Her söylediği mutlaka doğru değil ya. Eğer onun anlattıkları doğru ise İslâm dini modern ilmin tâ kendisi olurdu. Şimdiye kadar niçin İslâm’ın bu özelliği bilinmiyor? O’nun söylediği; “Yıldızlar da dönüyor” gerçeği, dediğim gibi bilim adamları tarafından yeni keşfedildi. Hüseyin çok abartıyor. Hayalindeki dini savunuyor.

Râbia Cemil’in gözlerine bakarak sordu:

- Ya onun söyledikleri doğruysa?

- Olanaksız. O gâliba Amerikan Araştırma Enstitüsü zannediyor İslâm dinini. Bak Râbia, sen akıllı bir genç kızsın. Beynini yıkamak isteyenlere fırsat verme.

- O zaman seni hiç dinlememem gerekmez mi?

- Ne demek bu? Ben senin beynini mi yıkıyorum?

- Gayet tabii. Kızma Cemil ağabey ama İslâm'dan kopmam için her çareye başvuruyorsun. Ne istiyorsun benden? Bırak Allah'a döneyim. Müslüman değilsem Müslüman olayım. İslâm'ı kötölemekte, beni etki altına almakta, senin kârın ne olacak? anlamadım. Ve yadırgadım sizi.

- Aaa... Bak bu kelimeleri senden beklemezdim doğrusu. Senin akıllı olman, beyni örümcekleşmişlerden olmaman için söylemiştim. Yine, senin iyiliğin için.

- Müslümanların beyinlerinde örümcek mi var?

Cemil neye uğradığını şaşırmişti. Râbia'dan bu cevabı ummuyordu.

- Elbette. Bak işte Türkiye. Niçin geri kalmış ülkeler arasında?

- Peki Türkiye'nin halkı İslâm dinine bağlı mı ki, Devlet İslâm kanunları ve adaletli kişilerle mi yönetiliyor ki, sen Türkiye'nin geri kalmışlığını İslâm dininin üzerine atıyorsun? Bak Cemil ağabey, onbeş gündür neredeyse tamamen dinsiz olacaktım. Beni bayağı etkilemiştin. Meğer hiçbir şey bilmediğim için senin etkinde kalmışım. Hele geçen gece sabaha kadar uyuyamadım. Hüseyin ağabey sağolsun, beynim örümcekleşecekken beni kurtardı.

Cemil bozulmuştu.

- Bence, "kurtuldum" derken temelli batıyorsun. Öyle her duyduğuna inanma.

Râbia yemeğini bitirmişti. Ellerini yıkamaya giderken bir taraftanda konuşuyordu:

- Cemil ağabey, yarın bir Kur'an getireceğim. Hüseyin ağabeyin dediği delilleri Kur'an'dan bulacağım. Onun dediği doğruysa, o zaman modern ilmi tanımış olacağız.

- Aman Râbia kardeş, boş ver kafanı Allah ile peygamber ile meşgul etme.

- Neden etmeyeyim? Sen Lenin'le, Karl Marks'la kafanı dolduruyor, meşgul ediyorsun da, ben niçin Allah ve Peygamber ile meşgul olup onlarla kafamı doldurmayayım?

- Râbia kardeş, beni yanlış anladın galiba. Ben dine karşı değilim ki. Dine saygılıyım.

Râbia bir tuhaf olmuştu. Bir taraftan bazı şüpheleri vardı, amma öbür taraftan kalbinin mutmain olduğu konularda kaplan gibi atılman oluyordu. Cemil'in; "Ben dine karşı değilim ki" sözüne hayret ederek sordu:

- Ne dedin Cemil ağabey, ne dedin?

- Ben dine karşı değilim ki! Sen beni yanlış anladın.

Râbia'nın hayreti iki misli artarak:

- Ya Cemil ağabey, ne kadar anlamsız konuştun. Daha dün Allah'a inanmadığını ve inanmamak gerektiğini söylemiştin. Bugün "Dine saygım var" diyorsun. Dinin temeli Allah'a dayanır. Allah'a inanmayan bir kişi onun dinine nasıl saygı duyabilir? Bu söz hangi mantık ile bağdaşır? Olmayan bir varlığın kanununa saygı. Sizin dediğiniz bu demek oluyor.

Ve Râbia kapıyı kapatıp makina dairesine çıktı...

Ertesi gün yine öğle yemeğinde Hüseyin namazını kılmış oturuyordu. İşçilerden on onbeş kişi vardı beraberinde. Mücadele azmi çok fazla olan Râbia yılmıyor, öğren-

mek istediği konuları sormak istiyordu. Râbia, Hüseyin'in yanına gelerek sormaya başladı.

- Hüseyin ağabey senin geçen gün, söylediğin ayetler doğru muydu?

Hüseyin kaşlarını çatarak cevap verdi:

- Yalan söyler mi Müslüman? Elbette doğru...

Râbia Cemil'in duyması için, biraz da yüksek sesle hayretini gizlemeden:

- Aaaa... Nasıl olur Hüseyin ağabey?

Hüseyin:

- Niçin olmasın?

- Ama Kur'an'da bin dört yüz yıl evvel Güneş'ten bahseder mi?

- Eeee. Bindörtiyüz yıl önce Güneş, aynı Güneş değil miydi?

- Evet.

- Peki Güneş, Ay ve yıldızlar aynı ayarda dönmüyor muydu?

- Dönüyordu.

- Peki o muazzam ayarı Allah ayarlamadı mı?

- Evet.

- Peki Allah yarattığını, kendi ayarladığını bilmez mi? Elbette bilir. O halde Allah'ın kendi yarattığı bir şeyi bildirmesi için fen ve teknik gerekli miydi? Elbette hayır. Güneşi yaratan da Allah, Kur'anı gönderen de Allah. Ve bize bildiren de Allah. Allah'ın yarattıklarını bulmak, onu yaratmak demek değildir ki! Yerçekimini bulan Newton'dan önce de yer çekimi vardı.

- Peki ayetten bir delil söyleyebilir misiniz?

- Elbette. Yasin Suresi'nin 39-40. ayetleri.

Râbia bu numarayı gizlice yazdı ve müsaade isteyerek dışarı çıktı. Tünel'e giderken bir kitapçı dükkanına girdi. Tezgahtarlar ne istediğini sordular:

- Kur'an'ı Kerim rica edeceğim. Türkçe açıklamalı olsun.

Gençler birbirine baktı, birisi alaylı tavır ile sordu:

- Ne dediniz efendim, ne dediniz?

- Kur'an'ı Kerim rica etmiştim de...

- Hanımefendi burası neresi biliyor musunuz?

- Biliyorum efendim.

- O halde? 1970'li yıllarda burada Kur'an kitabının bulunmayacağını bilmeniz gerek. Osmanlı da değiliz.

- Niçin bulunmazmış? Bulundurduğunuz kitaplar Kur'andan daha mı üstün?

Yine şaşkın bakışlar. Tezgâhtarın biri aynı tavırla devam etti.

- İsterseniz size, çağdaş kitaplar verelim.

Râbia'nın bilgisi yoktu, fakat çok heyecanlı çok coşkulu olmasından doğan bir psikolojiye göre, her yerde Kur'an satılmalıydı. Satılmıyorsa, bu bir haksızlıktı. Bu görüşü ile kimi yanlış, kimi doğru bilgileriyle tezgâhtarla tartışıyor, "İncil satıyorsunuz da neden Kur'an satmıyorsunuz?" diye heyecana dayalı sorgulamalar yapıyordu.

Biraz ötede, kitaplara bakıyor görünümü veren genç bir erkek müsaade isteyerek tartışmayı böldü.

- Ben hanımefendinin illa da Kur'an bulundurmalısınız, şeklindeki sorgulayıcı tavrını İslâm'a uygun bulmadım. Ancak sizin söylediğiniz bir söz beni ister istemez savunma psikolojisine itti. Her zaman yerinde bulmam bu psikolojiyi, ama bazı yerde çok önemli olduğuna inanırım. Dediniz ki, "Size Kur'an'dan daha çağdaş kitaplar verelim." Bu ifade beni çok rahatsız etti. Müsaade ederseniz size, Kur'an'ın ne kadar çağdaş, hattâ çağlar ötesi olduğunu birkaç dakika anlatmak istiyorum. İnanmasanız bile, Kur'an hakkında bilginiz olur.

Gence, gayet kibar ifadelerle, memnun olacaklarını belirtip Râbia'ya da o gence de sandalye verdiler.

Genç teşekkür edip konuşmaya başladı.

- Adım Bünyamin. Bir İmam Hatip okulunda kapıcıyım. Vaktinizi almamak için birkaç örnek vereceğim. Önce şunu belirtmeliyim; Kur'an öyle bir kitaptır ki, onu kılavuz kabul eden toplumda insan asla çürümez. Kur'an her an yenidir. Her zaman günceldir. "Düşünün, ilim sahibi olun, insanlara iyilik yapın, düşmanınızdan daha güçlü teknolojiye sahip olun. Düşmanınıza bile adaletli davranın." vb. diyen bir kitabın çağı geçer mi? O kitap her çağa göre değil midir? Güneş hangi çağda çağdaş olamaz? Aslında İslâmî kesimde de bir grup "İncil değiştirildi, biz onun için değiştirilmesi mümkün olmayan Kur'an'a iman ediyoruz." diyorlar. Bu yanlış, İncil ister değişmiş olsun, ister olmasın, biz Allah bize "Kur'an'a tâbi olun." dediği için iman ediyoruz. İman yarışla değildir. İman, kayıtsız-şartsızlık ister. İslâm, her Müslümanın bilmesi gereken bir ilahî kanundur. Mesleğimi söylemiştim, kapıcıyım, ama bir taraftan da okumaya devam ediyorum. Neden İslâm, "beşikten mezara kadar ilim" der?

- Demek sen kapıcısın.

- Kapıcıyım ya. Biraz önce bana “siz” diye hitap ettiniz. Kapıcı olduğumu öğrenince “sen” demeye başladınız. Far-kındasınız değil mi? İnsanlığa göre değer vermiyor, mesleğe göre değer veriyorsunuz. Bunun sebebini araştırmalıyız.

Râbia konuşmalardan memnundu fakat işbaşı saati ge-çiyordu. Ama bu kendinden emin gencin konuşmalarını da çok beğenmiş dinliyordu.

Tezgâhtar gençlerden biri:

- Bakın, biz Hristiyanız.

- Yaaaa... Olabilir. Demek onun için İncil satıyor, Kur'an satmıyorsunuz?

- Biz inancımıza aykırı ve İslâm dinine hizmet olan hiçbir şey satmayız efendim. Hem niye satalım? Siz İncil satar mısınız?

- Doğru, aslında öyle olmak lâzım. Her fert inancı doğ-rultusunda iş yapmalı.

Hristiyan genç:

- Fakat sizde bu yoktur. Para kazamak için sizden bir kitapçı, gazete satıcısı veya bir kitabevi İslâm dinine ha-karet eden kitaplar, gazeteler satar ve basar. Biz asla yap-mayız bunu. Hiçbir Hristiyanın İslâm dinini öven gazete sattığını göremezsiniz. Fakat birçok “Müslümanın” Hristi-yanlığı veya dinsizliği öven neşriyat sattığını hattâ onlara hayran kaldığını görürsünüz.

Bünyamin itiraz etti:

- Doğru değil. Dinine bağlı Hristiyanlar da, Müslüman-lar da dediğiniz gibidir. Siz Batıda o sapık dergileri satan

Hristiyan görmediniz mi? Görürsünüz, neden? O Hristiyanın dinî ruhu ölmüştür. Bizde de dinî ruhu ölen Müslümanlar var. Ama çok temiz, ölümüne dinine ihanet etmeyenler de var. Kendi dininizdeki azınlık olan iyileri görüyorsunuz da bizdeki azınlık iyileri neden görmüyorsunuz?

Gülümseyen Bünyamin teşekkür edip kapıdan çıkarken tezgahı genç sordu:

- Bize darılmadınız değil mi efendim?

Bünyamin, hayır derken Râbia kalbinden vurulmuş gibi yorgun bir sesle cevap verdi:

- Bana sorarsanız, size darılmadım. Sizi böyle konuşturanlara darıldım, onlara gücendim. Onlara kahrettim. Ah Müslüman... Kendi eli ile kendi dinine balta vuran Müslüman... demekten kendimi alamıyorum...

Ve ikisi kitapçıdan çıktı. Râbia doğruca işyerine gitti. Gerçekleri görmeye başlayan Râbia'da bir uyanma dönemi hızlı başlamıştı.

Gerçekleri gördükçe, kafası kaynayan bir kazandı Râbia'nın: "Neden bir Hristiyan Müslümanın hiçbir şeyini satmıyor, sevmiyor da, birçok Müslüman Hristiyanın veya yahudi'nin her şeyini satıyor ve seviyor?" diyordu. Hemen aklına geldi; "Ya ben... Ya ben... Tamamen dinsize benzemiyor muyum? Hüseyin ağabeyin dediği gibi, beni yolda gören bir Müslüman beni Müslüman diye tanıyabilir mi? Müslüman mıyım, değil miyim fark edebilir mi?" Bu düşünceler içinde işinin başına oturdu. Sağdan soldan "Niçin geç kaldın?", diyenlere "Hiç" diye cevap veriyordu. Râbia çok dertliydi. Kafasında inkılaplar ve devrimler vardı... Râbia Hüseyin'e utancından bakamıyordu. Cemil de

“Ne oldu Kur’an?” der gibi Râbia’ya bakıyordu. Anlamıştı Râbia... Yüksek sesle:

- Cemil ağabey Kur’an aradım, bulamadım. İncil ise istemediğin kadar vardı...

Cemil:

- Zahmet etme, ben senden delil istemiyorum. Bu gi-dişle başımıza hoca kesileceksin. Hüseyin zaten hocaları bile geçecek.

Hüseyin gülerek cevap verdi:

- Cemil kardeş şimdi hoca olmak zor değil ki. Otuz iki farzı istersen bilme. Güzel Kur’an oku, güzel mevlüt oku, bazılarının gözünde hoca olursun. Râbia, tam hoca olacak, dinini yaşayan Müslüman hoca olacak. Pardon, illa hoca olması gerekmiyor, her iyi Müslüman hem hocadır hem öğrencidir. İnşallah sen de olursun Cemil kardeş... Nasıl olsa dinimize saygın var. Bir de içine girdinmi iş tamam olur.

Her fırsatta Hüseyin İslâm’ı anlatıyordu. O gün de iş saati bitmişti. Ertesi gün Râbia başına bere örtmüş ve uzun etek giymişti. Hüseyin’in gözünden kaçmamıştı bu durum, sevinmişti. Erkeklerden epeyce gencin kötü yoldan dönmesine vesile olmuştu. Kızlardan ise sadece Râbia dinî konulara önem veriyordu... Hüseyin, “Oooo Râbia tebrik ederim” diyecekti. Sonra kadınla erkeğin bu kadar sık konuşmasının yersiz olduğunu düşündü. Aslında Râbia ile hiç konuşmak istemiyordu. Râbia ile aralarında ülfet oluşma ihtimaline tedbir almak istiyor, öte yandan da onu kurtarmaya çalışıyordu. Sık görüşmek istemiyordu. Çünkü böyle durumlar, erkekle kadın arasında ülfet oluştuğunu, bu ülfetin de pahalıya mâloldüğünü görmüştü.

Aradan haftalar geçti. İşçilerle her gün yarım saat sohbet eden Hüseyin, dünyada dönen dolaplardan ve kulun Allah'a olan ihtiyacından bahsediyordu. Fakat o da ne? Hüseyin hem konuşuyor, hem ağlıyordu. Evet evet ağlıyordu. "Meğer erkekler de ağlarmış." diye düşündü Râbia.

Hüseyin'i herkes çok sevmişti. İşçiler artık bayağı mesafe almış, Cemil'i dinlemez olmuşlardı.

Bir gün iş yerinden çıkarken Hüseyin ile Râbia merdivenlerde karşılaştılar.

- Merhaba Hüseyin ağabey... Nasılsın?

Hüseyin hüzünlü bir halde cevap verdi:

- İyiyim dersem ezbere konuşmuş olurum, Râbia kardeş. Elhamdülillah bedenen çok iyiyim. Ruhen ise berbat, perişan haldeyim.

- Yine neyiniz var? Hayrola!

- Ne olsun Râbia kardeş. Baksana adamı Rabbinin emrine zorla götürüyoruz. Türkiye'de dönen dolaplar karşısında ben iyi olamam, çünkü Müslümanım.

- Peki iyi olanlar gavur mu? Onlar niçin iyi?

- Bilmem. İslâm'a göre kıyaslamak gerek. Adam kendisinin ne konumda olduğundan habersiz... Nerden bilsin gençlik ne durumdadır? Nereye, kimlerin kucığına itilmektedir? Gençliğin elden gitmesi nedir? Dert nedir? Tabii midesi ağrımiyor, gözleri kör değil. Her "nasılsın" sorusuna "iyiyim" cevabı verir. Öte taraftan manen her tarafı hasta olmuş ama farkında değil. Rahmetli Necip Fazıl der ki:

"Elâlem uğraşıyor fethetmeye merihi,

Sen cebinde kaybettin güneş dolu tarihi."

Bir başka beyti:

“Çöplüğe attılar da mukaddes emaneti,
Hak bellettiler, hakk’a en büyük ihanet!” der.

Ne kadar güzeldir bu mısralar. Biz uyuşmuşuz, bir de bize eter koklattılar. kendimize gelene kadar iyi olamayız.

- Aman Hüseyin ağabey, bir nasılsın sorusuna neler buldun böyle? İnanın ki siz annemden bile daha çok seviyorsunuz İslâm’ı. Annem sizin kadar nerdeee.

- Doğrudur... Annen ve annem gibi temiz Müslümanlar çoktur. Fakat dost kim, düşman kim, bilen azdır. Onların varlığına da şükretmemiz lâzım.

Daha sonra ayrıldılar.

Râbia, her seferinde ufkunun genişlediğini hissediyordu. O günün akşamı evinde yemek yapmış amcasını bekliyordu. Hayal ediyordu, amcasına neler söyleyecek, onu namaza başlatacaktı. Hemen aklına babası geldi. İçi kor gibi olan Râbia kendi kendine konuşuyordu:

“Baba... Ah baba! Senden çok nefret ediyorum, ama yine de seni özledim baba... Senin kucağında büyüdüm. Sen başka babalar gibi değildin, beni çok sever, eline iki yiyecek geçse birini bana verirdin. Beni çok sevdiğini söyledin. Birgün ayrı kalsak beni özlediğini söyledin. Seni nasıl nasıl unutayım?”

Bunları düşünürken birdenbire hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

“Ah baba, ah... Yaktın biricik Râbia’nı. Onu öldürdün. Şimdi Râbian Allah’a dönmek üzere. Fakat, Râbia senin derdinden hiç kendine gelemeyecek... Senin Allah’tan ayrı

kalmanı düşünecek, Allah’a dönsen, keşke önceden dönseydin. Belki şeytanın tuzağına düşmezdin.”

Bu arada kapının zili çaldı. Râbia kapıyı açınca amcası ile karşılaştı:

- Hoşgeldin amca... Nerde kaldın?

- Hoşbulduk Râbia. Şu milletten inanır mısın bıktım. İşlerimde aksilik oldu. Bazı insanlar kaptıkaçtı oynuyor.

Amcası, Râbia’nın ağladığını farkedince sözü uzatmadı.

- Ne o kız ağlıyor musun?

- Aman amca boşver şimdi.

- Yoo... Niçin ağladığını bilmem lâzım.

- Niçin olur? Babam için tabi. Ama, birazda seni düşündüm.

- Beni niçin düşündün?

- Niçin olacak, Allah’a dönmüyorsun, Allah’a başkaldırıyor sun.

- O nasıl söz öyle? Allah’a başkaldırı olur mu? Sonra Allah kavramı kişilere göre değişir. Hem de kişi fikrinde özgürdür. İsterse sever, isterse sevmez. Zorla olmaz bu işler. Bilir misin bilmem, dinde zorlama yoktur.

- Amca sende biliyosun ki, ben cahilim. Dinimi bile bilmiyorum. İstersen sana bir akşam Hüseyin ağabeyi getireyim. Sana cevap verebilir. Yalnız şu “dinde zorlama yoktur” sözünü ona soracağım. Allah kavramı kişiye göre değişir de ne demek. Allah kavram değil Allah’tır. Her şeyden önce gayrimüslimlere özel olan hükümlere dalıveriyoruz nedense. Ölünce de onlara ait olan hükümlere dahil olmak isteyecek miyiz?

Ertesi gün Râbia iş yerine gidince hemen ilk işi Hüseyin'i aramak olmuştu. Nihayet, onu pencereden caddeye bakarken buldu.

- Selâmün Aleyküm Hüseyin ağabey... Neden dalgınsın öyle?

- Şu insanları düşünüyorum.

- Nesini düşünüyorsun insanların?

- Onların yüzyıl sonraki şekillerini ve nerede olacaklarını. Bak, koskoca Beyoğlu Caddesi'ni dolduran şu insanlardan o tarihte hiç kimse kalmayacak. Hâlâ farkında değiller her an ölüme yaklaştıklarının.

Râbia yine etkilenmişti. Fakat işbaşı saati gelmeden önce sorusunu sormak istiyordu. Çekinerek seslendi:

- Hüseyin ağabey, dinde zorlama yokmuş, öyle mi?

- Kim söyledi?

- Amcam söyledi.

- Amcanıza kim söylemiş?

- Bilmem.

- Sormadın mı?

- Yooo... Aklıma gelmedi.

- O zaman amcanıza söyleyin, öyle aklına her esen şeyi İslâm'a mal etmesin. Felaket zincirini boynuna geçirmesin. Ulema, yani alim insanlar, bildikleri konuları bile bazen söylememişler, kaynak kitaplara baktıktan sonra konuşmuşlardır.

- Fakat bunu söyleyen yalnız amcam değil ki.

Hüseyin bir hal olmuş, bütün sinirleri beynine hücum etmişti.

- Bak kardeşim Râbia, insanlar İslâm dinini devamlı akıllarına uydurmak istemişler. Öğrenmek için emek vermişler. Bunun farkında da değiller. “Dinde zorlama yok” ibaresinin arkasına saklanıyorlar. Bu bir gerçek... Ama kime yok zorlama, ne için yok? İşte burası bilinmiyor. İsteyen “Dinde zorlama yok” diyerek kesip atıyor, sonra da mesuliyetten kurtulduğunu zann ediyor.

Râbia:

- Ne demek yani? “Dinimizde zorlama var” mı demek istiyorsun?

- Dinimizde inanmayana bir Müslüman çıkıp da zorla inan, zorla kapan, zorla oruç tut, diyemez, baskı yapamaz. Fakat, Allah kullarına farklı davranır.

- Hah. İşte ben de böyle anlattım.

- Bak Râbia, çok zeki bir kızsın. Şunu unutma hiçbir fert kendi sorumluluğunu inkar etmekle mesuliyetinden kurtulamaz. Deve kuşunu bilirsin?

Kendisi gerçeklerden kaçınca, gerçekler de kendinden kaçıyor zannediyormuş. İnsan biraz idrak etmeli, üç beş lira aylık aldığı müessesenin bütün kanunlarına tâbi olurken, her şeyini ondan aldığı Allah’ın kanununu tanımıyor. Sonra da, “Dinde zorlama yok”un arkasına gizleniyor. Kul kulu zorlayamaz. Ama bu demek değil ki Allah günahları da sevapları da kaydetmiyor. Tekrar ediyorum, kul, Allah’ın emrini iletir.

Râbia sorusunu merakla yine sordu:

-Anlayamadım, dinde zorlama var mı, yok mu şimdi?

- Aslında cevap verilmişti ama bazı cevapları veya soruları insan o anda algılayamayabiliyor. Kafir zorlama

yok, yani kul kulu zorlayamaz. Ama Allah ceza vereceğini söylüyor, o başka konu. Herhalde Allah’a da karışamazlar ya! İslâm’ın emirleri bu. Senin amcan gibiler, Allah’ı kandırırız zannediyorlar, ahirette, “Bilmiyordum Ya Rabbi!” deriz, kendimizi kurtarıyoruz, diye düşünüyorlar. Ama çok yanlış. Eşek, dokuz türlü yüzme bilirmiş. Fakat, suya düşünce hepsini unutmuş. Allah’ı dinlemeyen, ben onu hâşâ aldatırım diyen kullar, afedersiniz biraz kaba oldu, o gün eşekten de beter olacak. Kaç türlü savunma biliyorsa hepsini unutacak. O gün bambaşka bir gündür. O gün, çok müthiş bir gündür. O gün, ana emzirdiği çocuğu unuttur. Allah’a kul olmayanlar, o gün çok perişan olur. Böyle uydurma, kaydırma sözler hiç kimseyi kurtarmaz. Evet, Müslümana zorlama var. Zekatını ödemeyenden zekat zorla alınır. Zorlama olmamış olsa, herkes istediğinde hür bırakılırdı. Fakirlerin hakkını vermeyenlerden zorla alınmazdı. Fakat bu hukuk sadece İslâm’ın kabul edildiği devletlerde uygulanır. Laik devletlerde böyle değildir.

Bu konuşmalar Râbia’nın çok hoşuna gidiyordu. “Öyle ya,” diyordu Râbia, “dünya sonsuz kalınacak yer değil ki, isteyen istediğini yapsın.” Râbia derin bir nefes alarak:

- Demek öyle, dedi.

- Öyle ya... İslâm insanı başıboş bırakmaz.

- Aslında çok mantıklı. Bir baba bile çocuklarını kendi bildiklerine bırakmıyor. Allah kullarını bırakır mı hiç?

- En azından, düşünsene Râbia kardeş, adam memur olduğu görevini hiç aksatmadan yapıyor, Allah’ın memur ettiği görevi bilmiyor ve “Vakit bulamıyorum.” diyor. Peki işe sabah saat altıda kalkıyorsun da, niçin namaza kalkmıyorsun? Öyle değil mi? Namaz insanın en fazla on

dakikasını alır. Dedim ya, nerde Allah'ı bilen Müslüman? Tuttuğu futbol takımını kadar Allah'ı tanımıyor. Tanıyanlar da onun emirlerini çok az biliyorlar. Yani kısacası, Müslüman belirli kurallara uymak zorundadır.

- Sağol, Hüseyin ağabey. Bunları amcama anlatacağım. Bir şey daha vardı, ama unuttum.

- Sağol değil, "Allah razı olsun" de. Belki duan kabul olur da Allah'ın sevdiği kullardan olurum.

- Aaa Hüseyin ağabey, bunu sen mi söylüyorsun?

- Elbette ben söylüyorum.

- Sen böyle söylersen, biz hepten öldük demektir.

- Yooo öyle söyleme, belki sen beni de geçersin. Gerçi bende bir şey yok da.

- Mütevazılığı bırak Hüseyin ağabey, sen böyle söyledikçe ben umudumu hepten kesiyorum. Demek ki ben hiçbir şey olamam.

- Yoo Râbia kardeş, yanıldın. Sen tam bir dava adamı olabilirsin ve olmalısın. Sen boş işler için gelmedin bu memlekete.

- Hangi memlekete?

- Allah'ın şu dünya dediğimiz memleketine. Daha önce bir memlekette değil miydik?

- İlginç bir soru.

Hüseyin saatine bakarak.

- İş başına on dakika var. Başka sorun var mı?

- Evet var... Sizi babanız mı okuttu?

- Hayır.

- O halde nasıl okudunuz kendi kendinize? İnsan örnek birini görmeyince nasıl aşılır?

- Hem haklısın, hem de haksız. Haksızsın çünkü annem babam Allah'ı bilmiyorsa, ben de mi bilmeyeyim? Ana baba nankörse evladın da nankör olması gerekmez ki. Haklı olduğun yön ise, evlat ana babayı daima örnek alır. Çoğunlukla evladlarına örnek olamayan ana babalar evlatlarını kötü yola itmeye mahkûmdurlar.

- Evet, bazı ana babalar evladlarını kendi elleri ile yakarlar. Şimdi daha iyi anlıyorum. Geçenlerde bizim bir komşumuz kızına zorla, "19 Mayıs bayramına gireceksin!" diye tutturdu. Kız, "Hayır anne, ben o kadar erkeğin içinde bacaklarımı açamam." diyordu. Kadın yine de ısrar ediyordu. Kızı ağlamaya başladı: "Geçen gün bir genç kızla karşılaştım, bana neler anlattı. Ben o kadar mini giysem, kendimi teşhirciymişim gibi hissederim. Ayrıca ben Allah'tan korkarım." dedi. Anne ise "Suzan'a inat, illa bu bayrama katılacaksın." dedi. Hemen aklıma annem geldi. Onu öldürseler benim bir anlık dahi açılmamı istemezdi. Zavallı annem. Çilekeş annem. Ama ben zalim bir evlatmışım. Fakat anneme birgün benzeyeceğim.

- İnşallah sen anneni de geçeceksin. Çünkü sen bilinçlisin.

- Tüshekkür ediyorum. Bana moral veriyorsunuz..

- Gerçeği söyledim. Şu yollarda ilginç manzaralar var. Farkında mısın? Gençlerde hızlı bir akış var. İslâm'a en fazla gençler saygı gösterip hizmet ediyor. Gençler, "Biz İslâm'ın sahibiyiz" diyebilmesi 21. asrın en büyük, en önemli modelleri olacaklar. Veya Gençlerin "Biz İslâm'ın sahibiyiz" diyebilmesi, onları 21. asrın en büyük, en önem-

li modelleri yapacaktır. Sen de gençsin, sen niçin İslâmın adamı olmayasın? Hadi Râbia kardeşim Allah’a dön... Allah’tan başka sonsuza kadar bizi bırakmayacak dostumuz yok... Bak annen en yakınındı, ama seni bırakıp gitti.

Râbia:

- Annem gitti mi?

Sonra birden toparlandı Râbia.

Öyle ya annem gitti... Annem bu dünyada yok artık diye hüzünlendi.

-Doğru... Annemin bu dünyada olmadığını bir türlü idrak edemiyorum.

Bu konuşmalar uzayıp giderken, Hüseyin’in aklına takılan soru daha çok canlandı:

- Râbia kardeş sen bu erkeklerle çalışmaya ne zaman son vereceksin? Seni burada açık saçık görmek beni üzüyor.

- Ama Hüseyin ağabey, bu ne biçim söz? Çalışmak da ibadet değil mi?

- Aman kardeşim, şu sözlerden de bıktık artık. Önüne gelen aynı kelimeleri söylüyor. İbadet ama, erkekleri tahrik ederek ibadet mi olur? Konuşturma beni Râbia kardeş... Bilmediğin çok işler var. Hem de o kadar çok ki, anlatamam... İş yerindeki gözlerin çoğu seni takipte. Bazen seninle ilgili konuşmalara rastlıyorum. İnan duymazlıktan geliyorum.

Günler, haftalar yine geçmiş, her geçen gün Râbia bir adım daha Allah’a yaklaşmıştı... Din nedir, İslâm nedir, devlet nedir, millet ne demektir, yeni yeni anlamaya başlı-

yordu. Erkeklerle tokalaşmak günah diye bırakmıştı. Namazını aksatmıyor, erkeklerle konuşurken dişiliğini değil, kişiliğini ön plana çıkarıyordu... İşte bu günlerde Râbia işten ayrılmayı kafasına koymuştu. Fakat bazı insanların etkisinde kalıyordu... “Amaaan,” diyorlardı, “gençsin, güzelsin, ilerde kapanırsın. Hayatını yaşa.” Râbia iki zıtlar arasında bocalıyordu. Düşünüyordu, ya onlar doğru söylüyorsa... Yooo... Onların dediği doğru olamazdı. Hüseyin’in dediği doğrudu. Evet, onun dediği doğrudu. Çünkü o, Allah’ın emirlerini söylüyordu.

Hüseyin birgün öğle paydosunda gözücu ile Râbia’nın arkadaşı ile olan yakınlığını takip ediyordu. Bir yandan da üzülüyordu. Bir fırsatını bulup, Râbia’ya birkaç söz etmek istiyordu. Onun için Râbia’yı çağırırdı:

- Râbia kardeş, Râbia kardeş...

Atölyenin öbür ucunda olan Râbia:

- Efendim Hüseyin ağabey.

- Birkaç dakika gelebilir misin?

Yerinden kalkan Râbia “Elbette!” diyerek Hüseyin’in işaret ettiği sandalyeye oturdu. Hüseyin:

- Râbia kardeş, öğle namazını kıldın mı?

- Yoo... Arkadaşla sohbet ediyorduk.

- Arkadaşının sohbeti, namazı geçirecek kadar önemli mi?

- Hayır... Şey yanlış anladın ağabey... Birazdan kılarım, demiştim.

- Bak Râbia kardeş, insanlar, cennet yoluna da yavaş yavaş girer, cehennem yoluna da. Ha şunu konuşayım, ha bunu konuşayım derken birde bakmışsın ki uçuruma yu-

varlanmışsın. “Demir tavında dövülür”, demiş atalarımız. İbadet zamanında yapılmalı. Sonra kayar gider, insan da farkedemez.

- Doğru söyledin Hüseyin ağabey. Yalnız şu son günlerde namaza karşı isteksizlik var içimde.

- Aferin... Açık sözlü insanı severim. Bak sana bunun sebebini anlatayım. Bunun sebebi dinî ilimlerle bağlantıyı kesmek dini sohbetlerden kopmak... İlgî bağıını kesmek yani. Sahi sana verdiğim kitapları da galiba okumuyorsun. Bak Râbia! Kendini kendin korumazsan uçuruma düşersin. Yükseklerden düşmek alçaktan düşmeye benzemez.

Râbia başını eğmiş dinliyordu. “Annem gibi.” diyordu, “O da böyle yalvarırdı.” Hüseyin yine devam etti:

- Bak, seninle çok ilgilenmemin en önemli sebebi efendi bir kız olman. Bir de annenin, dinine bağlı bir kadın olması. Sen, on onbeş gündür ilk günlerin heyecanını taşımıyorsun. Ben seni hayal ederken, biliyor musun nasıl hayal ediyorum?

- Aaaa... Beni hayal de mi ediyorsun?

- Elbette, ediyorum. Sen, dinini savunan dava eri olabilirsin. Seni, hiç kompleksi olmayan, dinini çok iyi bilen, mert, namuslu, irade sahibi, asla yılmayan bir mücahide olarak hayal ediyorum; sen neler yapıyorsun? Doğrusu beni hayrete düşürdün. Sen şu kızla niçin arkadaşlık kurdun? O sana göre bir arkadaş değil ki. Yanlış anlama ama o kızla seni çok ayrı görüyorum. Onunla arkadaşlığı kesmeni tavsiye ederim. Bak şurada aylardır sohbet ediyorum. Kaç kişi namaza başladı? O, bir kerre bile beni dinlemedi. Bu da mühim değil. Beni beğenmediği için dinlememiş olabi-

lir. Yalnız sana: “Sakın aldanıp da kapanma” diyen insan düşmandır bacım. Senin şeytanın olur o. Düşünsene, kendi yapmadığı yetmiyormuş gibi, yapana da engel oluyor. İnsanın en korkuncu budur. Namussuz kadın, bütün namuslu kadınlara kulp takarmış. Bu da ona benziyor. Kendi yapmayınca sana da engel oluyor. Sonra başka nedenleri de var. Sen o kızla ilişkini kes. Daha doğrusu kesmeni tavsiye ederim. Eğer, kendi öz bacım olsaydın, seni onunla bir saat dahi konuşturmazdım. Tek sebep söylediklerim değil. Başka işler de var söyleyemediğim. Sen anla, o kadar. Kızma bana, atalarımız “Arkadaşını söyle, senin kim olduğunu söyleyeyim.” demişler. Erkeklerin dikkatini çekmek için elinden geleni yapan genç kız, sana zarar verir. Bunu unutma. Hazır bu kadar düzene girmişken koru kendini. Allah’ı tanıyan arkadaş bul kendine.

Râbia teşekkür edip giderken, Hüseyin “ha” dedi; “Bir dakika, namazını kılmak için on dakika var.”

“Allah Allah” diyordu Râbia. Benim namazımdan ne zoru var. Sonra aklına geldi: “O herkesin namazıyla ilgilenir. İster ki, herkes Allah’ını bilsin.”

Râbia namazını kıldı, doğruca arkadaşının yanına gitti.

Arkadaşı:

- Ne o Râbia! Yobaz ne söylüyordu sana?

Râbia’nın birden rengi değişti.

- Kim o yobaz?

- Kim olacak, Hüseyin.

- Nereden bildin yobazlığını?

- Her şeyi ile ispatlıyor kendini.

- Mesela?
-
- Neden sustun Mine, misal ver dedim.
- Canım niçin bu kadar sinirlendin? Ben fikrimde özgür değil miyim?
- Özgürlük demek başkasını küçük görmek demek midir? Benim sorumu yine cevaplandırmadın. Hüseyin ağabeyin ne yobazlığını gördün?
- Her şeyi yobazca canım. En barizi...
- Evet, en barizi namaz kılıyor değil mi?
- Evet... Yeterli sebep olabilir. O, sigara bile içmiyor.
- Fatih Sultan da namaz kılıyordu. Niçin ona yobaz demiyorsun veya demiyorlar?
- Bilmem.
- Ben biliyorum. Fatih'ten biz menfaat görmüşüz de onun için demiyorsun. Örneğin dünyaca ün yapmış Barbaros, dünya haritasını çizen Piri Reis, ilk uçan insan Ahmed Çelebi, cebiri bulan Cabir vs... vs... Bunlar, hep namazını kılan insanlardı. Sence onlar yobaz mıydı?
- Aman be Râbia hoca olmuşsun başımıza. Neler biliyorsun böyle?
- Bunlar soruma cevap değil... Sorumun cevabını bekliyorum. Hüseyin ağabeyin ne yobazlığını gördün?
- Râbia niçin iddia ediyorsun? Hüseyin'in sakalı filan, gence benzer bir hâli var mı? Dedem gibi devamlı dinden bahsediyor, sigara bile içmiyor.
- Sakallı olan yalnız Hüseyin ağabey değil ki. Dünyaca ün yapmış Pierre Cardin gibileri de sakallıymış. Halbuki

ona en modern insan gözü ile bakılıyor. Tek gayesi, kadınları cinsel meta hale getirip erkeklerin göz zevkine sunmak. Onun için de takdir kazanıyor. Hüseyin ağabey ne kadar haklıymış. Artık uzaklaşıyorum senin gibi düşünenlerden. İşiniz gücünüz Allah'a isyanı hüner zannetmek... Senden dost olmaz Mine. Benim inancımın alay edeni, kendime dost seçmişim. Çok yazık.

- İyi iyi... Vaz geçtim, hadi kendini üzme. Nedir bu? İnsan bu kadar da ileri gitmez ki.

Râbia için hayat, çözülmez bir kördüğüm olmuştu. Arkadaş mühimdi, ruhu anlamak lâzımdı, dini vazifeler vardı... Allah'ı tanıyabilmek için, kişinin önce kendisini tanıması gerekiyordu...

Akşam oldu, Râbia yine evine gitmek için iş yerinden çıktı... Uzun günlerde hem biraz yürümek, hem de düşünmek istiyordu. Bunun için de biraz yürüyeyim, dedi. İş arkadaşlarıyla vedalaştı. Ve yoluna devam etti. Birkaç dakika yürüyünce, kendisini sokak kızı zanneden, sokak çocuklarının taciziyle karşılaştı.

Râbia laf atanın çok küstah olduğunu anlamış, cevap vermek zorunda kalmıştı.

- Bana bak... Hayatımda senin kadar terbiyesiz birini görmedim. İnsan biraz efendi olur, görüyorsun ki, gayem erkeklerin dikkatini çekmek değil.

Genç alaylı tavırla:

- Yok canım... Gayen erkeklere gösteriş değil de niçin eteğine yırtmaç yaptın? Biz bacaklarını beğenelim diye yapmadın mı? Hadi kızım hadi, külahıma anlat onları... Hem bizim ilgimizi çekmek için elinizden geleni yaparsı-

nız, hem de laf atınca kızarsınız. Sizin numaralarınızı artık kimse yutmuyor.

Bu sözler Râbia'nın beynine balyoz gibi iniyordu.

- Bakın kardeş! Benim kastım erkeklerin ilgisini çekmek değil. Eğer sende Allah'ın zerre kadar hatırı varsa peşimi bırak. Ve Allah'a dön kardeş.

Genç, olduğu yerde durmuş, başını önüne eğmişti:

- Afedersin bacı. Doğru söyledin. Dua et de birgün biz de dönelim. Bu ayyaşlıktan kurtulalım.

Râbia uzaklaşırken, genç söyleniyordu:

- Güle güle bacı... Evimden kaçalı ilk defa Allah ismini senden duydum. Sağol.

Râbia şu beş dakika içinde olanlara bir mana verememişti. "Allah... Allah" diyordu, "Şu dünyada ne garib insanlar var."

Evine gelmişti Râbia. Daha kapıdan içeri girmeden, komşulardan Elmas Hanım önüne çıktı.

- Râbia müjdeme ne vereceksin?

- Bilmem.

- Amma da yaptın ha, bilmem olur mu canım?

- Müjde alacak, sevinecek hiçbir şeyim yok hayatta.

- Yoooo. Anladın, anladın da numara yapıyorsun. Kız bana bak. Bu gece sana dünür geliyor. Haberin var mı?

Râbia isteksizce cevap verdi:

- Sağol... Ama zahmet ederler. Ben evlenmeyeceğim.

- Öyle şey olmaz. Saçmalama.

- Niçin olmasın?

- Günah kızım, günah. Hz. Fatma evlenmemiş mi?

- Bu günahı o kadar çok düşünme. Hz. Fatma'nın sünnetini düşüneceğine, onun yaptığı farzları düşün. Günahı çok biliyorsan namaz kıl.

- Haydaaa, kıza bir şey söyledik bize kızıyor.

- Yoo kızmadım, ben de bir şey söyledim. Önüne gelen İslâm'dan istediğini alıyor. Bir de zor gelen yerinden alsak ya, diyorum. Sonra ben evlenmeyeceğim. Kim gelecekmiş söyle de haber göndereyim gelsinler. Çünkü zahmet ederler.

- Akşama görürsün... Dün, ziyaret günü babandan istemişler.

Râbia olduğu yere oturup ellerini başına koyarak devam etti:

- Benim babam mı varmış?

- İşte bak bunu ayıp ettin. Adam senin için ne kadar ağlıyormuş.

- Benim için olduğunu nereden bildin?

- Kendisi söylemiş, "Tek düşüncem Râbia", demiş.

- Karısı Hacer'i, oğlu İsmail'i unutmuş mu?

- O kadarını bilemem, sen de unut artık yapılan işleri.

- Unutmak mı? Neyi? Annemin uğradığı iftirayı mı, delirmesini mi? Ondan, son zamanlar bıkmıştım onu mu? Tımarhanede ölmesini mi? Kardeşimi mi? Onun katili babamı mı? Hangisini unutayım? Sana kolay geliyor, Elmas abla. Şimdi, bir de zayıf Müslüman oluşumu anladım. O

da kahrediyor beni. Daha doğrusu düşünmekten başka birşey yapamıyorum.

- Haklısın Râbia. Yalnız geleceğini de düşünmen lâzım.

- Düşünüyorum. Neyse, müsaadenle, yemek yapacağım. Sonra görüşürüz.

Râbia evlilikten korkuyordu. Ruh dünyası çok değişmişti. Hem evinin işini yapıyor, hem de düşünüyordu. Bu arada kapı çalındı. Kapıyı açınca amcasının hanımı Nermi'nin kızkardeşi Leyla ile karşılaştı: Sanki üzgün değilmiş gibi bir ses ile:

- Buyurun, buyurun. Hoş geldiniz, sefa getirdiniz.

- Hoşbulduk. Nasılsın Râbia?

- Eh.

- “Eh” demek de ne oluyor öyle.

- Malum, alışkanlık hali iyiyim diyorum. Benim gibi birinin iyi olması mümkün mü?

- Amaaan, boşver aldırma. Bu dünya böyle gelmiş, böyle gider.

- Böyle geldiğini nereden biliyorsun? Dünya ne kadar güzel devirler yaşamış. Üzerinde hiç insan olmadığı halde yıllarca, asırlarca yaşamış. Sonra, dünyanın kapısını ilk defa Hazreti Adem açmış. Arkasından da birer birer biz gelmişiz. Sonra Hz. Adem'in gidişi gibi birer birer gitmişiz ve gidiyoruz. Ama dünyayı bozarak.

Genç kadın ayak ayak üstüne attıktan sonra sigarasını çıkarıp önce Râbia'ya uzattı:

-Yakar mısın?

Râbia büyük bir hakaret görmüş gibi hissetti kendisini, içmeyeceğini bildirdi. Râbia, Hüseyin'in söylediklerini düşünüyordu. Hüseyin ona, “Sonradan görmeler, zavallılar; içki içmeyi, sigara içmeyi marifet zannederler”, demişti. Onun sözlerini düşünerek:

- Ben içmiyorum Leyla. Sen de içme. Gencecik yaşına acı. Sigara içenler kendi ömürlerinden çalışıyorlar. Ayrıca, önce sigara sonra içki derken insan kötü yola doğru gidiyor gibime geliyor.

- Amaaaan takma kafana. Yolların hangisi iyi ki? Hepsi kötü.

- Olur mu canım!. İslâm yolu kötü mü? Hazreti Adem'den... Kur'an'a kadar gelen kitapların yolu kötü mü?

Leyla sözünü kesti Râbia'nın:

- Hz. Adem mi? O da kim?

- Aman Allah'ım... Bu nasıl söz, sen bilmiyor musun?

- Öyle bir hikâye var... Ama ben inanmıyorum.

- Leyla! Nasıl inanmazsın? Sen delirdin mi?

- Yooo, aklım başımda.

- O zaman kâfirsin.

- Sensin kâfir... Ben niçin kâfir olayım ki?

- Kâfir, Allah'ı ve İslâm'ı inkâr edendir. Baksana sen... Hz. Adem'e inanmıyorsun. Kur'an'ın bir emrini, bir sözünü inkâr eden kafir olurmuş. Kur'an'da da Hz. Adem'den Allah çok bahsetmiş. Sen de onu inkâr ediyorsun, dolayısıyla kafir oluyorsun.

- Boşveeee... Takma kafana dedim ya. Adem'miş, mademmiş... Sana ne canım. Sen yaşamana bak.

- Sen de tıpkı ablan Nermin'e benziyorsun. O da öyle derdi.

Leyla bozulmuştu.

- Ne yani, beni ablama mı benzetiyorsun?

- Tabii benzetirim. O da öyle derdi. Annem dindar olduğu için "Kendini sıkma, yaşamana bak." derdi. Onu, hayatın tadını çıkarmamakla suçlardı." İşte gördün, kendi hayatını yaşamak için başkalarını mahvetti. Yıktı, perişan etti.

- Senden bu sözleri beklemezdim. Bana nasıl hakaret edersin Râbia?

- Kusura bakma... Sen, "Adem de neymiş?" deyince çok sinirlendim.

- Boşver canım. Sinirlenmen bile saçma... Sen Adem'in koruyucusu musun? Ben inanmıyorum... Ne var bunda?

Râbia şok yaşıyordu:

- Bu sözü nasıl söylersin anlayamıyorum.

- Bence şaşılacak hiç bir şey yok.

- Bence var, Adem babamıza inanmıyorsun?

- Tabii inanmam. İlk insan maymundan türemedi mi? Sen hiç kitap okumadın mı kızım? Okulda ders kitaplarında okumadın mı?

- Okudum ama onların sahtekarlığını anlayınca artık inanmıyorum. Âdem'e inanmayanlar maymuna ne de çabuk inanıyorlar, insan şaşıyor. İyi ki devamlı kitap okumaya başladım.

- Senin aklını çalmışlar, beynin örümcekleşmiş. Okumadık mı? Darwin teorisinde apaçık bir şekilde açıklanmış: İnsan evrime uğramış bir yaratıktır.

- Bak, yaratıktır diyorsun. Demek ki, her yaratığın bir yaratıcısı var.

- Ne o kız? Hoca mı oldun?

- Ne hocası, daha başımı tam kapatamadım. Azıcık dinini savunan hoca mı oluyor?

- Öyle ya... Sen böyle şeyler bilmezdin!... Nerden çıktı bunlar?

- Artık öğreniyorum? Dinime küfür edilirken ben seyirci kalamayacağım. Savunacağım dinimi. Eğer inancını savunan hoca oluyorsa, o ismi şerefle kabul ediyorum. Ama nerdeeee! Bana mı kalmış hocalık. Galiba hocalığı küçümsüyorsun?

- Büyütecek değilim ya...

- Niçin büyütmeceksin? Sen şeytânî yola çekiyorsun. Hoca ise Allah'a ve Kur'an'a yani doğru yola götürüyor. Tabii gerçek hoca!...

- Aaaaa! O ne demek öyle? Allah'ı öğreten hoca ayrı, Kur'anı öğreten hoca ayrı mı oluyor?

- Tabii başka oluyormuş. Bizim iş yerinde bir Müslüman var, yani hakiki Müslüman. O diyor ki; "Allah'ı tanıtan ders başkadır. Kur'an okumasını öğreten ders başkadır. Nice insanlar vardır ki, muazzam Kur'an okurlar, ama Kur'an'ın geliş gayesini bilmezler, Allah'ı hakkı ile bilemezler" diyor.

- İlginç... Her neyse... Sen gene de şu Darwin teorisini, insanın maymundan geldiği gerçeğini reddetme... Düşünsene, asırlar önceki fosiller kanıtıyor... Maymun, evrime uğrayarak nasıl insan oldu, görmedin mi? Resimleri bile var. Önce bir maymun, sonra biraz daha insana yaklaşan

maymun, sonra derken tamamen insan oluyor. Bilim bunu böyle ispatlıyor. Fakat yobazlar bilimi kabullenemezler. Onlar tesbihten başka ne bilirler?

- Sizinkiler tesbihi de bilmiyorlar ya.

Râbia cevap veriyordu ama Leyla'nın söylediklerini de düşünüyordu. Çok sinirlenmesine rağmen, onu susturacak ilmi yoktu. "Ah ilimsizlik!" diyordu. Leyla'nın söylediklerinin karşısında susmasının ne kadar kahredici olduğunu düşünüyordu... "Mutlaka böylelerini susturacak kadar ilim sahibi olmalıyım." Bunun için de çok okumalıyım, diyordu.

Leyla alaylı tavrıyla sordu:

- Cevap versene... Maşallah, yobaz takımının şahane avukatı olmuşsun. Annen seni görseydi... Kim bilir?

- Başını önüne eğdi Râbia...

Bak, benim sana cevap verecek kadar bilgim yok. Yarın Hüseyin abiye sorar, seni bu maymun konusunda ikna edecek bilgiyi ondan alırım.

- Beni bu konuda ikna edemezsin şekerim. Darwin teorisini bütün dünya kabullenmiş. Birkaç yobazın kabullenmemesi gerçeği değiştirmez.

- Bak "yobaz" deyip durma... Sinirleniyorum. Hüseyin abi, inancını savunan bir Müslümandır. Benim gibi hazır cennet isteyen birisi değil.

- Bana bak kız. Yoksa adama aşık mısın?

- O ne biçim söz öyle?

- Ne kadar sevinir değil mi?

- Sen nasıl konuşuyorsun. Vallahi kafamı çok bozdun, o benim ağabeyim.

- Boşver... Herkes önce ağabey oluyor, sonra dinci yazar Şule Yüksel Şenler'in dediği gibi "ağa" atılıyor "bey" kalıyor. Benim hemen hemen bütün arkadaşlarım, ağabey dedikleri kişilerle evlendiler. Ne olacakmış günah mı sanki? Ona bu kadar hayransan evleniver, olsun bitsin. Ağabey dedinse, onu senin annen doğurmadı ya!

Râbia'nın sanki nefesi kesilmişti.

- Bu konuyu kapat, diyebildi.

Râbia ayağa kalktı.

- Çay mı yapayım, kahve mi?

- Sen ne istersen onu yap... Sahi unutuyordum, eniştem nasıl?

Râbia hışımla sordu:

- Senin enişten kim?

- Ne çabuk unuttun? Amcan.

- O senin enişten değil artık.

- Niçin olmasın canım. Ablam bir hata yaptıysa bu kadar uzatmaya ne gerek var? Duydun mu, af çıkacakmış. Onlar affedilecekmiş, baban da, ablam da...

Râbia'nın gözleri dehşetle açılmış, elinde tutmuş olduğu çaydanlığı düşürmüştü.

- Hayır! Olamaz... Onlar affedilmemeli. Hele senin ablan asla affedilmez. Onu affedemezler. Peki annem ne olacak? Annemin hakkını başkası nasıl affeder? Üstelik amcam ablanla barışamaz.

Cezaevlerinde o kadar çok affa layık insanlar var ki, af çıkarsa onlara çıkmalı.

Râbia zorla çayı ocağa koyarak, telaşlı telaşlı evi temizlemeye başladı.

Leyla fark etmişti onun telaşını:

- Ne o kız! Bu telaşın ne!...

- Kusura bakma. Misafirim gelecekti.

- Kim o misafir?

- Bilmem.

- Nasıl yani?

- Bayağı bilmiyorum. Haber yollamışlar da.

- Hımmmm... Anladım, anladım. Görücü geliyor. Flörtün mü gelen?

- Ben öyle terbiyesizlik yapmam.

- Ne münasebet, benim flörtüm var, ben terbiyesiz miyim?

- Seni bilmem. Ben öyle çirkin işler yapmam...

- Ne mahzuru var ki, flört etmenin?

- İslâm'a göre hem günah, hem de kızların zinaya alışmasının en büyük sebebi. Batılılar da önce öyle başlamış. Şimdi de enaz beşaltı erkekle gezmemiş kızı makbul saymıyorlar... Biz de onlar gibi yavaş yavaş dejenere olmuşuz. İşte, sen kendine örneksin, en az dört erkekle gezdin... Hepsi de seni aldattı. Hepsi de senden yavaş yavaş bir şeyler götürdü. Dinini bir tarafa bırak, her zaman aldatılmanın bunalımlarını yaşadın. Binlerce kız psikiyatri kliniklerinde yatıyorken hâlâ bana flörtü övüyorsun. Binlerce genç kız flört kurbanı değil mi? Ne dehşet verici olay. Düşün, biz de benzedik onlara. Sonra, namuslu bir kız hiçbir erkekle

gezmez. Annem söylerdi, “Sokakta bulunan koca sokakta terkeder.” derdi. Önce fikirler bir olmalı... Ahlâk ve aile yapısı çok önemli.

- Boşver canım yaşamana bak.

- Sen de her şeye boşveriyorsun. Dolu verdiğin ne var ki? Ne kadar sorumsuz bir insansın. Her şeyin Batılı gibi. Müslümanlıkla en ufak bir ilgin yok... Aslında benim de yok ama ben hiç olmazsa savunuyor ve seviyorum. Kafama takılan soruların cevaplarını araştırıyorum. Şu gerçeğe inanmışım ki, araştırmayan insan hiçbir hedefine ulaşamaz.

- Neyi araştıracaksın? İslâm... Müslümanlar. Aman canım boşver din işlerini, sonra üşütürsün...

Râbia'nın hemen Hüseyin abisinin, “Söylediğini hatırlamıştı.” unutmayın. Bize, din işleriyle uğraşmayın, aklınızı oynatırsınız dediler, sonunda, dinsizlikle uğraşırken dünyayı deli pazarına çevirdiler...”

- Bak kardeşim. Sana şu an kardeşim diyorsam, sen bunu İslâm’a borçlusun. İslâm, Allah’ın kanunu demektir. Düşünsene, Allah kullarını delirtmek için din gönderir mi?

- Biliyor musun, aslında doğru söylüyorsun... Benim kafama da takılıyordu bu konular.

- Kimin kafasına takılmıyor ki?

- Bak, sen bu gidişle hoca olacaksın ama bir soru sormak istiyorum... Madem ki inanıyorsun, niçin inancını yaşamıyorsun? Bence inananın inancını yaşaması lâzım.

Râbia mahcup tavırlarıyla cevap verdi:

- Haklısın. Haklısın, ama nefsim beni bırakmıyor. Kolay değil, bu yaşma kadar Allah'ı hiç dinlememişim.

- Saçma... Ben onu bunu bilmem inananın inancını yaşaması lâzım... Kendi kendini aldatandan nefret ediyorum.

Râbia'nın ağırına gitmişti bu sözler. Düşünüyordu: "Elinde sigara, artist olabilmek için belki canını feda edecek olan bu kız bile beni tenkit ediyor...."

Leyla'nın sesi ile kendine geldi.

- Râbia, bu konudan sıkıldım, biraz daha konuşursak dine doğru meyledeceğim.

- Şimdi dinsiz misin?

- Yoooooooo....

- O nasıl "yooo" öyle? Bakıyorum, kendi dininden kaçırıyorsun.

- Evet kaçıyorum. Ne yapayım zor kızım, zor...

- Bugün dininden kaçtığına göre, yarın o dininin söylediği cennet de senden kaçır, o zaman ne yapacaksın?

- Off... Tamam bırak. Sen kendine bak. Ben kendimden, sen de kendinden kaçırıyorsun. İkimiz de birbirimizi aldatıyoruz...

- Sen de, sen de deyip durma rica ederim. Benim şu an aklım, fikrim İslâm dininde, hatalarımda, Rabbinde... Belki karşına ansızın tam kapalı olarak çıkabilirim. O zaman ne yaparsın?

- O zaman seni tanımamazlıktan gelirim...

- Yaaa... Demek beni tanımazsın? Şimdi arkadaş oluşumuzu İslâm'ın emrini çiğneyişime mi borçluyum? Ben

öyle arkadaş istemiyorum. Beni, Allah'ıma döndüm diye terk edecek arkadaş şimdiden selamını kesiversin. Ben de onu tanımam, olur biter. Ne demişler, "Sev seni seveni, kapında kölen olsa, sevme seni sevmeyeni, Mısır'a sultan olsa..." Ben kapandım diye beni tanımamazlıktan gelecekmiş. Senin hatırın için ben Allah'a dönmeyeyim mi? Sen gerçekten şeytan arkadaşlardanmışsın. İstersen kırıl bana.

Tartışma kızışınca Râbia evi temizlemeye tekrar kalkmıştı. Bir yandan da konuşuyordu:

- Neyse, kusura bakma... Seninle şimdiye kadar iyi anlaşıyorduk. Çünkü, inançlarımız birdi, ama şimdi inançlarımız ayrıldı. Bizim de ayrılmamız gayet normal. Çünkü, ben seni olduğun gibi kabul etmeme rağmen, sen beni kabullenmiyorsun. Senin hatırın için ben eski halime, din-den imandan habersiz halime dönemem. Sen mi mühimsin, Allah mı?

- Anlaşıldı anlaşıldı... Oltanı al, çek git diyorsun.

- Hayır öyle demedim. Beni kabullenmezsen, dedim.

- O halde Allah'a ısmarladık...

- Senin Allah'a inancın yok ki, beni ona nasıl ısmarlayasın?

- Gidişime üzüleceğin yerde, neler söylüyorsun.

- Hayır üzölmüyorum, bilâkis seviniyorum. Çünkü yüzündeki maskenin altını gördüm. Sen benim Müslümana benzememi değil, dinsize benzememi istiyorsun. Yani cennete layık görmüyor, cehenneme layık görüyorsun. Beni iki, üç metre kumaş için terkedene neden üzüleyim.

Vedalaşıp ayrıldılar.

Leyla gittikten sonra eline çayını alıp pencerenin önüne oturdu. Ara sokak olan evlerinin bulunduğu sokağa baktı. Sokakta yürüyen insanları izliyordu. Bir de sokak köpeğine takıldı gözü. Köpek zayıftı. Yoldan geçenlerin yüzlerine bakıyor, biraz yaklaşıyor, insanlardan ilgi göremeyince olduğu yerde büzüşüp kalıyordu.

Şimdi de elindeki çocuğu döve döve çekiştiren kadına ilişti gözü. İçinden, pencereyi açıp kadına bir şeyler söyleyip söylememeyi düşündü. Söyleyemiyordu. Neden söyleyemediğini düşündü. Çocuk; annesi ona vurdukça gözücüyla pencerelere bakıyordu. Rabia daha fazla dayanamıyordu. Pencere sokağın hizasındaydı. Hemen açıp kadına seslendi:

- Çocuğunu döven hanım, bakarmısınız?

Kadın sesin geldiği yöne baktı. Gözleri Rabia'ya ilişti:

- Ne var, ne istiyorsun?

- Sadece insanlık. Evet sadece insanlık.

- Ne diyorsun sen. İnsanın asabını bozma.

- Çocuğunu dövmeyi yiğitlik mi sanıyorsunuz? Yapmayın.... O çocuğun şahsiyet damarlarını dayakla koparmayın.

Kadın Rabia'yı anlayamadan uzaklaşmıştı.

Rabia derin duygularla uzun süre baktı sokağa.

Akşam olmuş görücüler gelmişti. Râbia dalgın dalgın çaylarını vermiş, misafirlerin yanında oturuyordu. Görücülerden biri yavaş yavaş konuya girmek istiyordu... Önce Râbia'nın amcasına baktı. Sonra sordu:

- Kaç yaşındasın Râbia?

- On dokuz.

- Çok güzel, tam evlenecek yaştasın.

Râbia kızarmıştı.

- O yaş kişiye göre değişir. Mesela ben, hâlâ evlilik yaşına gelmedim gibi hissediyorum kendimi.

Râbia'yı isteyen genç de oradaydı.

- Râbia hanım, çok şakacısınız.

Râbia:

- Hayır, şakacı değilim, gerçekleri söylüyorum.

Râbia'ya talip gencin cevabı tuhaftı.

- Bir genç kız erkeklerden takdir beklediği, onlara cazibeli görünme arzusu duyduğu andan itibaren evlenmelidir.

Râbia bu sözlerden alınmıştı.

- Ne münasebet... Her genç kız illa beğenilmek istemez ki. Meselâ benim için insanların nazarında beğenilmek, o kadar önemli değil. Ya da yaşadığım hayat, duygularımı silikleştirdi.

- Yooo... Alınmayın Râbia hanım, sizi kastetmedim. Ama siz de beğenilmek istersiniz ve bu da en doğal hakkınızdır.

Sanki, Râbia'yı yıldırım çarpmıştı. Hemen cevap verdi:

- Ne münasebet, ben beğenilmek arzusunda değilim. Ayrıca, dişiliği ile beğenilmek isteyenlerle, kişiliği ile beğenilmek isteyenler aynı kefeye konmamalı.

- Rica ederim, beğenilmek ayıp değildir. Bu konuyu niçin bu duruma getirdiniz?

- Anlayışa göre değişir bu konular.

Râbia'ya talip olan genç, Râbia'nın çelişkili haline sinirlenmişti.

- O halde niçin beğenilmeyecek şekilde gezmiyorsunuz? Saçınıza, başınıza özel itina gösteriyorsunuz? Böyle bir günde benim bu sözü söylememem gerekiyor ama inanın dayanamadım.

Râbia ikinci kez yıldırım çarpmışa dönmüştü. Öyle ya, niçin yapıyordu ki? Bu günlerde nedense her şey Râbia'ya bir şeyler söylüyordu. "Her şey benim kapanmam için üzerime üzerime geliyor." diye düşündü. Ne diyeceğini bilemiyor, amcasına bakıyordu. Amcası ise, getirdiği delikanlının ileri görüşlü olduğundan övünürcesine Râbia'ya döndü:

- Bak kızım damadımız doğru söylüyor. Her kadın, karşı cinsine beğenilmek ister. Tabii damat beyin dediği gibi bu doğal bir şeydir. Kadın beğenilme duygusunu güzel giyim ve temiz bir cilt bakımı ile temin etmelidir. Sen de diğer hemcinslerin gibi bu duyguyu tatmin etmen için saçlarını savuruyor, yırtmaçlı eteğini gerektiğinde dekolte giyimini de esirgemiyor, gerekeni yapıyorsun ve doğal olan da budur.

Râbia amcasının bu sözlerinden çok utanmış, "Damat" kelimesine de sinirlenmişti.

- Amca "Damat bey" diye hitap ettiğimiz kişi şu anda misafirimizdir. Damat değildir ve asla olmayacak. Çünkü hem ben evlenmeyi düşünmüyorum, hem de fikirlerimiz ayrı.

Delikanlı cevap vermekte gecikmedi:

- Ama yaşayışlarımız aynı. Demek ki, fikirlerimiz de aynı. Eğer fikirlerimiz birleşmeseydi, şu anda aynı görünüde, aynı salonda oturamazdık. Siz, fikrini savunduğunuz kişilerin yaşadığı gibi yaşayacak, şu anda bir başka odada oturuyor olacaktınız. Bilirsiniz, tutucu dindar kadın ve erkekler aynı yerde oturmazlar. Demek ki, siz onlarla aynı fikirde değilsiniz. Üstelik tesettürünüz bile yok.

Bu sözler Râbia'nın beynine yine balyoz gibi inmişti. Hemen Hüseyin'in sözleri aklına geldi. "Eğer Müslümanlar inancını yaşasaydı, bugün batının inancı dünyaya hakim olmaz, İslâm inancı hakim olurdu." demişti.

Sonra gence döndü:

- Afedersiniz, siz benimle kavga etmeye mi geldiniz? Anlayamadım, bu ne biçim şey böyle!

- Siz, bizi aşağıladınız.

- Haklısınız. Ben bilgisinden daha çok konuşan, üstelik dinine, inancına ihanet eden bir genç kıyım. Bu söylediğiniz bana az bile...

Ve... Râbia'nın gözleri dolmuştu. Odadan çıkmak için ayağa kalktı. Perişan olmuş hali ile:

- Teşekkür ediyorum. Bana haddimi bildirdiniz. Sizin sözleriniz benim uykudan uyanmama biraz daha yardımcı oldu. Müsaadenizle ben birazdan dönerim.

Râbia odasına geçmiş ağlarken misafirler söyleniyordu:

- Yooo... Doğrusu çok ayıp etti. Şurada medenice tartışıyoruz. Kalkıp gitmek olur mu?

Amcası hemen Râbia'yı çağırdı. Râbia gözlerini silerek geldi.

- Râbia şuraya otur lütfen. Bu işi bir noktaya getirelim. Seni görmeye geldiler... Doğrusu ayıp ediyorsun!

- Rabia hata ettiğini anlamıştı. Annesini düşündü. O, çok dindar olmasına rağmen uluorta her konuyu dini tartışmaya getirmezdi. Utanmıştı Rabia. İlk işi misafirlerden özür dilemek oldu.

- Benim kusuruma bakmayın ne olur. Annemi ve babamı İslâm'ı yaşayamadığımız için kaybettim. Haklı bile olsam haksız oluyorum. Amca, ben henüz evlenmeyi düşünmüyorum. Beni mazur görün. Dinini öğrenmemiş bir genç kız evlilik temellerini hangi ölçüye göre atacak? Hangi ölçüye göre annelik ve eşlik görevini üstlenecek? Mesleğini bilmeyen doktor, ameliyat etmek istediği hastayı ölümüne terkeder. Ben gözlerime rimel çekmek ve çocuğumu yuvaya yatırmakla annelik görevini yaptığına inanan bir kadın olmak istemiyorum. Her şeyden önce Allah'ını bilen bir evlat yetiştirmek istiyorum. Öyle bir anne olmak emek ister.

Râbia'nın coşkun sesini amcası bozdu:

- Râbia, bırak bunları şimdi! Annen de Allah'ını bilen bir kadındı ama ne oldu? Seni yetiştirebildi mi?

Râbia sinirlenmişti:

- Annemi karıştırma amca. O elinden geleni yaptı. Ama ne yapın? Bir evlada annesi Allah'ı, babası da şeytanı aşılsa o evlat elbette bundan farklı olamaz. Babam da annemle aynı fikirde olsaydı, ben çoktaaan tam bir Müslüman olmuştum. Sonra annem ne yapın? O bana ışık tuttukça, ben o ışık bana gelmesin diyerek yüzüme perde çektim. Annemin saçmaladığını zannettim. Çünkü baba-

mın gönderdiği okulda öyle aşılanmışım. Bir yerden verilirken, öteki yerden geri alınıyordu. Aynı hataya düşmek istemiyorum. Çocuklarıma ben dinini öğretmesem de öğretecek baba istiyorum. Yani evlenirsem, ihlaslı, bilinçli, dindar bir eş istiyorum. Allah'ına nankörlük yapmayan birini istiyorum. Çünkü, biliyorum ki, Allah'ını takdir etmeyen bir kula ben hiç yaranamam. Allah ona neler vermiş, o haldeyken Allah'ı terk eden, beni haydi haydi terkeder. Beni, ben Allah'ı sevdiğim için seven bir eş, yani Müslüman bir eşi tercih ederim evleneceğim zaman.

Genç delikanlı konuşmalardan alınmıştı:

- Biz Müslüman değil miyiz Râbia hanım?

- Evet, söylediğinize göre Müslümansınız... Gerçekte ise Müslümanlığı küçük görüyorsunuz. Deminden beri Müslümanlıktan “tutuculuk, taassup” diye bahsetmeniz de bunun en büyük delilidir.

Râbia'yı bir yıldır uzaktan uzağa takip eden ve beğenen genç itiraz etti:

- Aaa bizi yanlış anladınız.

- Hayır, yanlış anlamadım. Bilakis, şu anda amcamın yanında ayak ayak üstüne atarak sigara içmeniz bile, sizin batı tipi görünme arzusunda olduğunuzu gösterir. Ben büyüklerine saygı gösteren birine saygı duyarım. Gerçi amcam saygı göstermeyi sevmez ama...

Amcası Rabia'nın söz ve tavırlarından utanmıştı.

- Râbia ne demek o?

-Afedersiniz amca. Bende davranış bozukluğu var. Kendimi tanıyamıyorum. Misafirlerimiz de affetsin beni. Hiçbir şey elimde değil.

Râbia herkesi şaşırtan bir gece yaşar. Dünür gelenler neye uğradıklarını şaşıır. Kaynata adayı Halil Bey eleştirilere katılmaz.

- Kalkın gidelim. Bu kız hem acılarını, hem de kafa karışıklığı dönemini yaşıyor. Onun için de fikirleri tam oturmamış. Kız saldırı halinde. Bence epeyce beklemeliyiz.

Rabia gülümseyerek kaynana adayına destek verdi.

- Siz ne kadar anlayışlı bir şahsiyetsiniz. Lütfen oturun. Benim içimdeki savaş dışıma vurdu. Bunca tutarsızlıklar içinde beni anlamanıza çok şaşırdım ve de memnun oldum. Demek ki, insanların sözlerinin dışında da anlaşabilecek noktalar olduğunu bilersiniz.

* * *

Ertesi gün iş yerinde, Râbia dalgındı. Hüseyin bunu farketmişti:

- Ne o Râbia, selam vermiyorsun?

- Ha, dalmışım Hüseyin abi.

- Bir derdin mi var?

- Evet... Yine dinime ihanet ettim. Yapmamam gereken bir hatayı yaptım.

- Hayrola nedir o?

- Akşam görücüler geldi. Kadınlı erkekli onların içine girdim oturdum. Bir sürü hakaretlere maruz kaldım. Hakaretler neyse de, o erkeklerin içine çıktığım için üzgünüm.

- Aman bacı... Üzüldüğün işe bak. Sen zaten devamlı erkeklerin içinde değil misin? Şu kısacık eteğinle sokakta binlerce erkeğin içine çıkmıyor musun? Sana söyledim,

çık şu işten. Ya İslâm'a uygun şartlarda çalışacağın zemini oluştur, ya da bilinçli eğitim veren bir kurum bulursan git, dinini öğren. Tabii dün gece için üzülmen yine de iyi.

- Ama Hüseyin ağabey, lafı ağzıma tıkama. Zaten bunalım geçiriyorum.

- Müslüman her keder sonucunda bunalmaz, ibadetini yaparsa tabii..

- Haklısın. Ama evde bunalıyorum.

- O halde neyi bekliyorsun bacım? Bak temiz karakterli bir kızsın. Mahşer günü sana verilecek defterini niçin kirliyorsun? Dinini bilen bilinçli bir gençle evlen. Şu kısacık dünyada ahiretini pisi pisine berbat etme. Bunlar sana kardeş tavsiyesidir. Beni yanlış anlama.

- İyi, iyi de... şey...

- Nedir o şey?

- Anla işte...

- Ha... Bilinçli bir genç nereden mi bulayım diyorsun?

-

- Bak, sen kendi kısmetini sokakta ve dişiliğini sergileyerek bulmaya çalışmazsan, Allah sana eninde sonunda iyi bir kısmeti nasip eder. Ya da senin beğendiğin biri varsa ona kendini hatırlatacak zemin oluştur. Mesela bir arkadaşın ona "Râbia sana çok uygun bir kız" desin.

- Aaa! Allah korusun! Ben ölsem öyle bir şey yapamam.

Bu arada elinde, fuhşu körükleyen bir gazete ile Cemil çıkageldi. Kinayeli kinayeli gazeteyi Râbia'ya uzatarak seslendi:

- Bak, akşam aşırı dinciler dinî ayin yaparken yakalanmışlar ve kodesi boylamışlar.

Râbia gazeteyi isteyerek Cemil'den aldı. Hüseyin hemen müdahale etti:

- Hüseyin ağabey baksana adamların resmi var. Ayin yapmışlar.

Hüseyin hüzünlü hüzünlü baktı Râbia'ya.

- Râbia bak. Sen de diğer gençler gibi zehirlenmişsin. Bilmediğin neler var şu dünyada. Onların oyunlarını henüz anlayacak kapasiteye gelemedin. Bir defa dinimizde ayin yok, ibadet vardır. İbadet de ayıp değildir. Günah değildir. Ama bu zâlimler ayıp gibi, suç gibi gösteriyorlar. Düşünsene, o insanlar bir araya gelip ibadet etmişlerse, bir araya gelip kumar oynayanlardan içki içip rezalet çıkaranlardan, zina edenlerden de mi kötü iş yapmış olurlar. Niçin zina edenler, kumar oynayanlar, içki içenler basılıp gazeteyle verilmiyor da, Allah'a ibadet için toplananlar veriliyorlar? Dedim ya ibadet suç, ayıp, ötekiler medeniyet olarak gösterilmek isteniyor... Biraz düşünürsen bu hileleri anlayacaksın.

Cemil bu konuşmalara dayanamayarak atıldı:

- Afedersiniz ama memlekette hürriyet var. Herkes özgürdür, dileyen dilediğini yapar. İçki içer, kumar oynar, açık gezer. Kime ne?

Hüseyin:

- Dilediği herşeyi yapmak hayvanlar için geçerlidir. İnsan ise, dilediğini bir ölçüye koyarak düşünür, dilediği doğruysa yapar. O dilediği, ölçüsüne uygun değilse onu yapmaz. Sonra sizin bu özgürlük dediğiniz hikâye yalnız

günahlar için mi geçerlidir? Sevaplar için geçerli değil midir? Bir başka deyişle Müslümanlık dışında her şeye özgürlük hakkı veriyorsunuz da, iş İslâmî inanca gelince mi fikriniz değişiyor. Fikirlere özgürlük derken, yalnız kendi fikrinizi mi kastediyorsunuz?

- Hayır... Herkesin fikrini.

- Bu sözünüzde samimi iseniz, niçin bizim fikrimize özgürlük vermiyor ve bizim fikrimizi, daha doğrusu inancımızı baltalamaya çalışıyorsunuz? Mesela, şu haberi niçin sermaye olarak kullanıyorsunuz? Beş kişinin bir araya gelişi zina evlerinde ayıp olmuyor da, ibadet evlerinde niçin ayıp oluyor? Doğrusu mantığınız ne mantığıdır ben anlayamadım. Siz anladıysanız söyleyin de biz de anlayalım. Benim görüştüğüm komünistler de var. Onların söylemi, yaşam tarzları size hiç benzemiyor.

Râbia gazeteyi bırakmış Hüseyin'i dinliyordu. Ne söylüyorsa çok doğru söylüyordu. Konular birbirini açıyor, bir öteki konu yarım kalıyordu.

Râbia, iyice gerçekleri görüyordu artık. Ama düşünüyordu, "Hâlâ, niçin Allah'a dönemiyorum?" diye. Râbia sanki adeta gözlemci olmuştu. Her olayı bildiği kadarı ile kıyaslıyor, İslâm'ı gittikçe daha çok seviyordu.

Bir gazete, bir haber, bir olay, ne görürse görsün hemen İslâm'a getiriyor, o olayla İslâm'ı kıyaslıyordu. Gazete haberinde, "Gece eğlenceden gelen grup tren altında can verdi. Yapılan araştırmada şoför sarhoş çıktı." diyordu, hemen "İslâm'ı dinleyip içki içmeselerdi, akîbet böyle bir ölümle sonuçlanmazdı." diye yorumluyordu...

O günde bitmişti...

Akşam evde amcası ile yemek yerlerken ikisi de sessizdi. Amcası sessizliği bozarak sordu:

- Akşam çok ayıp ettin. Bir din tutturdun gidiyorsun. Din uğruna insan öyle genci geri çevirir mi? Hem de üniversite mezunu.

Râbia'nın harika cevabı gecikmedi.

- Peki, bir genç uğruna din geri çevrilir mi amca?

Amcası verilen cevaba çok şaşırmıştı.

- Sana ne oldu kızım, sen anneni de aştın. Annen daha medeni idi. Sen iyice yobaz oldun çıktın.

- Doğru. Annem medeni olduğu için senin karınla babamı başbaşa bırakıp pazara bile giderdi. Sonunu gördün işte... Dininden taviz veren bir bedel ödermiş. Annem de hatalı Müslümandı... Ama, sen ve babam gibi bir milyon insan ederdi, o başka. Amca, ayrıca rica ederim ikide bir bana yobaz deme. Sen bana değil, inancıma yobaz diyorsun, yani İslâm'a. Bak amca, yemin ediyorum ki sen ben-den önce ölürsen, senin cesedini yıkatmayacağım.

- Terbiyesiz! O ne demek öyle?

- Ne demek olsun? Sen İslâm'ı yobaz bulmuyor musun?

Yaşarken dine hakaret de ediyorsun, batılılar gibi yaşıyorsun da, mezara girerken Müslümanca mı gireceksin? İslâm senin cesedin için gelmedi ki, onu yalnız cesedine uygulatasın. Ne var bunda kızacak amca? Söylediklerimi düşünsen daha iyi değil mi? İslâm'ı reddedersen Ölü de dirin de İslâmsız olur.

- Vay vay! Şu terbiyesize bak... Senin dilin ne zamandır böyle çıkmaya başladı? İnsan büyüğüne karşı saygılı olur. Nankör, ben senin amcanım.

- Sen, seni yaradana saygı göstermiyorsun ayıp olmuyor da, ben sana karşı saygı göstermeyince mi ayıp oluyor? Ben, artık eski Râbia değilim. Dinime asla hakaret ettirmem. Amca benden saygı bekliyorsan inancıma saygılı olmalısın.

- Bana bak, sana bu aşırı yapan yobazı bulursam ilk işim mahkemeye vermek olacak. Sen o zaman göreceksin, o keçi sakallıya ne yapacağım.

- Mahkeme böyle işlere karışmaz. Karışmış olsa, bu ülkede binlerce Hristiyan dinini anlatıyor diye mahkemeye verilirdi. Ayrıca; amca, keçi sakallı kimdir biliyor musun? Keçinin sakalı kendi kendine çıkar ve keçi herhangi bir ibadet kastı ile bırakmaz sakallarını. Bir ölçüsü yoktur keçinin. Ama Müslüman sakalını ibadet niyeti ile bırakır. Yani bir ölçü ve bir inanç için yapılır. Ya seninkilerin sakalı! Benzetmek istiyorsan, gusülsüz sakalları benzet keçiye. Keçi de gusül abdesti almaz.

Amcası çok sinirlenmişti.

- Sen bunları ne zaman öğrendin böyle?

- Artık tek gayem var, o da İslâm. Beni dinime bırak amca. Daha fazla kendine âsi yapma.

- Hıh... Kızın dini varmış... Herkesin dini var kızım.

- Amca, bu kelimeye deli oluyorum, ne olur söyleme. Ne dini amca? Senin dinin mi var? Senin dinin gösteriş. Senin dinin... Dinim var diyorsun, hani ne yapıyorsun dinin için? Yemek yerken bile dinine hakaret ediyorsun. Ben de fazla bilmiyorum. Ama ben kendimi düzeltme yolundayım, ya sen? Dini, dindarı tenkit... Hor görme... Hep-sini yapıyor sonra da "Herkesin dini var" diyorsun. Ken-

dini kandırma amca, senin dinin yok... Dini olan dinine hakaret eder mi? Allah aldatılmaz. O, her şeyi görüyor ve kaydediyor. Onu bunu bilmem amca, bir daha dinime de, Hüseyin ağabeyime de hakaret ettirmem, haberin olsun. Dinsizsen dinsiz kal, ama benim dinime saldırma lütfen. Senden başka kimsem kalmadı. Hakaret edersen...

- Ben ederim. Sana soracak değilim, tamam mı? Hem ben Müslümana değil dinlere hakaret ediyorum.

- Bu da yeni kılıfınız, Müslümana diyemiyor, yeni taktiğinize sığınıyorsunuz. Ama artık kimse yutmuyor. Sizi herkes tanıyor. Dinime hakaret ettirmem. Ne gerekirse onu yaparım, bunu bil amca.

- Ne yaparsın?

- Efendimiz, dinine karşı gelen amcasına ne yaptıysa ben de onu yaparım, o kadar...

- Allah Allah... Sana ne oldu böyle?

- Allah'ın ismini, kızınca anarsın değil mi? Allah Allah'mış.. Ağzından Allah isminin çıktığını biliyor musun? Zaten münafıklar öyleymiş, hem Allah'ı sevmezler, hem de kızınca onun ismini anarlarmış. "Allah belanı versin" gibi. Ben böyle değildim amca, ama sen bana hakaret ede ede beni aşağılaya aşağılaya, özellikle dinime hakaretleriyle, hepten beni asileştirdin.

Amcası hızla kalkarak Râbia'ya kuvvetli iki tokat patlattı. Râbia'nın kaplanlaşmasına feci sinirlenmişti. Ne oluyordu Râbia'ya? Râbia hiç böyle yapmazdı. O uysal bir kızdı... Onu böyle atılğan yapan kuvvet neydi? Amca, şaşkın şaşkın düşünüyordu.

Râbia karşılık vermedi. Zaten, veremezdi de... Sadece gözleri dolu dolu mırıldandı:

- Vur amca, vur. Ben de Allah için birkaç tokat yiyeyim. Allah için ben de dinimi bir zerrecik olsun müdafaa edeyim. Ağlayarak odadan çıktı. Kendi odasına geçti... Allah için yediği tokatları düşündü. "Ne mutlu bana. Bu tokatların filmleri çekilmiştir, ahirette bana gösterecekler..." diyordu. Râbia hiçbir şeyin Allah'tan gizlenemeyeceğini ve Allah'ı Teâlâ'nın dünya mülkünde ne varsa hepsini bildiğini biliyordu... Râbia bu düşünceler içinde iken ezan sesi ile kendine geldi. Abdestini aldı, kıbleye dönerek namaza durdu. Namaza duruşunda büyük bir huşu vardı. Sanki Allah'a yöneldiğini, fakat O'na karşı çok mahcup olduğunu haliyle anlatıyor gibiydi...

Namazı bittikten sonra Râbia kitaplığına şöyle bir göz gezdirdi, okumak için kitap arıyordu. İlk defa kitaplığa bakmıştı. Annesinin okuması için aldığı kitaplara göz gezdirdi. O da ne? Annesi ona meğer ne kadar çok kitap almıştı da, Râbia'nın haberi bile olmamıştı. Biz Müslüman mıyız?, Yoldaki İşaretler, Huzur Sokağı, İslâm'ın Dünya Görüşü, Sarıklı Mücahitler, Devrimin Çakıl Taşları, Demokrasi Risalesi, Minyeli Abdullah, 5 Çayı; bu kitapların hepsi Râbia için alınmıştı. Ama Râbia onları ilk defa görüyordu. Daha önceden o kitaplara bakmıştı ama görmemişti. Kitapların içinden bir şiir kitabı aldı. Kitabın içinde şu şiir dikkatini çekti:

Bütün insanlar yolcudur, sessizce giderler.

Sevdiklerini geride bırakır da giderler.

Bilmezler şu âlemin bir otel, bir han olduğunu

Gözlerini boşluklara diker diker giderler.

Evet, doğru!" diyordu Râbia. "Her giden gözlerini bir noktaya dikerek gidiyor. fakat biz bunu göremiyoruz." derken gözleri bir başka dörtlüğe takıldı:

*Bâtl olan her şeye kapısını kapamaz.
Binlerce puta tapar, bir Allah'a tapamaz
Üç günlük ömrü için, gökdelenler diker de,
Ebedi hayat için, iki gönül yapamaz.*

Sözler, şiirler Râbia'ya çok şeyler söylüyordu. Nihayet, yatsı namazından sonra yatmıştı. Yattığı yerden okumayı da ihmal etmiyordu. Biliyordu ki, kişi sevmek istediği bir şeyi ne kadar tanırsa o kadar sever, hiç tanımıyorsa hiç sevmezdi... Bunun için okuyordu. Allah'ını ve O'nun gönderdiği dini tanımak istiyordu...

Ertesi gün sabaha karşı tan yeri ağarırken yanık bir sesle ezan okunuyordu. Râbia'nın kalbine sanki billûr gibi parlayan nurlar akıyordu. Adetâ bütün putlardan, şeytanî eğlencelerden sıyrılıp Allah'ına dönmenin hazzını duyuyordu. Kalkıp abdest aldı. Sonra annesini hatırladı... Ah anacağım, ah! Beni bir kere secdede görseydin kimbilir ne kadar mutlu olacaktın." diye hüzünleniyordu.

Râbia bir başka âlemde idi... Ruh dünyası izah edilemez değişikliğe uğramıştı. Evet, Allah'a artık tam manasıyla dönüyordu. Olanca gücü ile Bâtıla tekme atıyordu. Âdetâ Batı'ya haykırıyor, "Alın medeniyetinizi." diyordu.

Gün doğduğunda Râbia bir başka dünyaya bakıyordu. Güneşin doğup karanlıkları aydınlatması, Râbia'ya ortaokulda okuduğu kitapları hatırlattı. Neydi o kitaplar?

Allah’a Allah dememek için Allah’ın yarattığı muazzam güzelliğine “Tabiat yarattı” deniyordu... Râbia düşünerek yeni doğduğu dünyayı inceliyordu... Sözde aydınların, “Tabiat kanunu, doğa olayı” dedikleri hikâyelere nasıl al-dandığına da hayret ediyor, Allah’tan affını diliyordu.

Bu düşünceler içindeyken amcasının sesini duydu.

- Râbia!... Râbia!...

Râbia, akşam yediği tokatı unutmuş görünerek yerin-den fırladı.

- Efendim amca.

- Râbia baksana, dokuz numaralı dairedekiler galiba birbirini öldürüyor. Gel de bir şeyler yapalım.

Râbia ve amcası beraberce merdivenleri çıktılar. Sesleri dinliyordlardı. Kadın sesi:

- Allah senin belânı versin... İçer içer, sabaha karşı utanmadan eve gelirsin... Bütün bunlar bir yana vicdanın sızlamadan bir de beni döversin. Nedir senden çektiğim? Sen insan değil misin? Niçin böyle zalimsin? Artık canıma tak etti. Birgün eve geldiğinde beni bulamayacaksın.

Sarhoş koca:

- Git ulan git. Cehennemin dibine kadar git. Karı mı yok? Elimi sallasam, ellisi gelir... Kendini ne sanıyorsun sen? Hıh... Kokmuş. İlerici medeniyet bize o kadar kadın verdi ki... Sokaklar üç kuruşa kadın dolu.

- Senin gibi aşağılıklara zaten öyle kadınlar yakışır.

- Ulan, bana bu sözleri nasıl söylersin? Al sana, al... al... Seni deyyusun kızı, seni... İçtikse p..... mi olduk ha?

Kadın dayanamıyor feryat ediyordu.

- İmdaaat... Bir insan yok mu? Kurtarın beni.

Râbia yerinde duramıyordu;

- Amca hadi gidelim, kurtaralım kadını.

- Sus... Delirdin mi sen? Adam zil zurna sarhoş, başımı-
zı belaya mı sokalım?

- Amca, yardım isteyen birine nasıl yardım etmeyiz?

- Kadının sesinden anarşistler var zannettim. Polise ha-
ber verelim demiştim. Ama bunlar karı koca. Karı kocanın
arasına Allah bile girmezmiş.

Râbia, müftü kesilen amcasına sinirlenerek:

- Adam karısını öldürsün, hâlâ araya girmeyelim, olur
mu öyle şey?

Amca tam yakaladım der gibi sinsice:

- Hı... Peki Allah şimdi niçin araya girmiyor?

Râbia:

- Allah kullarını imtihan ediyor. Kendi görünüp araya
girecek değil ya? Kanunlarıyla araya giriyor, fakat insanlar
reddediyor. Neyse, amca bak kadın hâlâ bağırıyor, bunları
konuşacak zaman değil... Gel, çalalım kapıyı.

- Ben karışmam.

- Ben karışırım.

Râbia hızla giderek kapının zilini çaldı.

Sarhoş adam, küfür kıyamet kapıyı açtı.

- Ne var? Ne istiyorsun?

- Ne isteyeceğiz? Sabaha karşı bu yaptığınız ayıp olmu-
yor mu?

- Sana ne kız, sana hesap mı vereceğim?

- Rica ederim. Sizin şu yaptığınıza karışmamak demek insanlıktan çıkmak demektir. Ben his taşıyorum ve insanım. Siz karınızı öldürürken, ben, kapı arkalarından seyreten korkaklar gibi olamam.

- Bana bak, karım değil mi ulan? İster döverim, istersem dövmem, kim karışabilir? Ben erkeğim, erkek.

- Yok canım! Dünya sizin ahırınız mı? İstedığınızı yapacaksınız. Allah, dünyayı size mi verdi sanıyorsunuz? Kadın Allah'ın kulu değil mi? Erkek olduk diye kendinizi dev aynasında görmeyin. Haddinizi bilin... Allah'ın kanunlarına riayet edin.

Adam, Râbia'nın ağzından Allah ismini duyunca hem hayret, hem de alaylı bir şekilde devam etti:

- Allah, Allah... Kıza bak, hıh... Demek sen Allah'ı da biliyorsun?

- Elbette biliyorum. Size şu an bunları söylüyorsam bu Allah'ı bilişimendir.

- Vay vay... Koskoca apartmanda senden başka Allah'ını bilen yok mu?

-Orasını bilemem... Beni benden soracaklar. Onun için ben kendimden mesulüm.

Adam şaşkın:

- Bana bak kız! Sen daha iki gün önce başı açık gezen bir şıllık değil miydin?

- Terbiyeli konuşun, yoksa sizi hemen mahkemeye veririm. Ayrıca siz beni niçin eleştiriyorsunuz? İki gün önce öyle bile olsam, artık öyle değilim. Sonra, benim geçmişim

sizi ilgilendirmez. Kaldı ki, açıklıkla kapalılıkla bu işin ilgisi ne?

- Benim yaptığım da seni ilgilendirmez.

- Senin yaptığın beni rahatsız ediyor. İnsanlık görevimi hatırlatıyor.

- Senin açık gezmen de beni rahatsız ediyordu, ama karışmıyordum.

- Karışsaydınız. Karışmazdınız, çünkü karışmanız için imanınızın kuvvetli olması gerekirdi. Niçin hiçbir şey söylemediniz? Ben dinimden uzak yaşarken siz seyirci kaldınız. Şimdi de övünüyorsunuz.

- Bana ne be... İstersen hippie gibi gez.

- Sözü uzatmayalım. Hanımına bir tokat daha vurursan, hemen polis çağıracağım.

- Git çağır be... Polisten korkan kim?

- Doğru, Allah'tan korkmayan, polisi dinler mi hiç?

- Kim dedi sana benim Allah'tan korkmadığımı?

- Kim diyecek... Yaptığın işler korkmadığını söylüyor. Allah'tan korkan bir insan, ne içki içer, ne de karısını bu kadar döver.

- Eee, kes be zırlıtyı... Madem hocasın, git camiye imamlık yap bari...

Bu arada sarhoşun karısı geldi. Râbia'ya gözleri yaşlı olduğu halde selam vererek, ağlamaklı bir sesle;

- Bu adama laf geçmez kardeşim. Boşuna uğraşıyorsun, sen git, benim için rahatsız olma...

Râbia:

- Öyle söylemeyin, siz dayak yerken biz seyirci kalamayız.

Râbia başka bir şey söylemedi. Neyi, nasıl izah edebilirdi? Her şey baştan bozuktu. Sessizce oradan ayrıldı.

Amcası kapılarının önünde onu bekliyordu.

- Ne oldu, düzelttin mi?

- Eh, kısmen düzelttim sayılır.

Amcası düşünceli tavırlarla söyleniyordu:

- Râbia, iyice anladım bunu, sen dine kaptırdın kendini... Senin beynini yıkadılar... Söyle bakalım, benim ruhumu nasıl görüyorsun?

- Ben kendi ruhumu bile göremiyorum. Seninkini nasıl göreyim? Sadece, anladığım kadarıyla, şunu söyleyebilirim.

- Eeee... Söyle bakalım ne imiş o?

- Sana İslâm kurallarına göre bir teklifim var... Şu an ikimizin ruhu birbirinden çok ayrı, bir türlü geçinemiyoruz. Bu durumda ya senin ruhun hasta, ya benim. Var mısın amca, ikimiz de ruhlarımızı kontrol ettirelim...

- Bak seeeen... Varım be, varım...

- Peki kime gideceğiz?

- Ruh doktoruna tabii...

- Hangi ruh doktoruna gideceğiz?

- Canım, ruh doktoru mu yok? Gideriz birine...

- Peki, gidelim... Hiç olmazsa anlarınız hangimizin hasta olduğunu.

- Sen daha anlamadın mı? Pardon, anlaman da mümkün değil zaten. Neyse, doktor hangimizin hasta olduğunu söyleyince inanırsın.

Râbia bir an düşündü: “Yirminci asrın dalkavuk insanların çoğu aynı ruhta... Ya doktorun ruhu, amcasının ruhundan olursa?” diye kendi kendine sormadan edemedi...

- Peki amca, gideceğimiz doktor dindar değilse ne yapacağız? Yine de onun söylediklerine inanacak mıyız?

- Bak, yine saçmaladın. Kızım, dindarlık başka, doktorluk başkadır. İkisini birbirine karıştırma...

- Olur mu amca? Dinini bilmeyen doktor, ruhu nerden öğrenecek?

- Hoppalaaaaa!.. Bir de bu çıktı başımıza. Yahu şu din-den vazgeç artık.

- Dini bırakayım mı?

- Elbette bırak.

- Dinsiz mi olayım?

- Canım dini bırakan dinsiz mi oluyor?

- Yok, dindar mı oluyor?

- Ben şimdi dinsiz miyim?

- Dindar mısın?

- Yine aynı yere varıyoruz galiba. Konuyu değiştirelim.

- Şunu söyleyeyim amca, bazı insanlar şu zamanda bedava tuvalet yokken, cennete bedava sahip olmak istiyorlar. Sen de onlardan birisin. Kendini kandırıyorsun. Dilin bir kere Allah diyorsa, bin kere inkar ediyor. İbadet, hiçbir şey yok... Sonra da Müslümanlığı kimseye vermiyorsun. Var mı öyle yağma? Tekrar söylüyorum amca, kendini kandırma...

- Yine başladın.

- Neyse vazgeçtim... Dönüp dolaşıp aynı yere gelmeye-
lim. Amca, soruma cevap ver lütfen, birazdan dışarı çıka-
cağım. “Doktor dine inanmıyorsa ruhu da inkar ediyorsa
ruhumuzu nereden bilecek?” demiştim.

- İhtisas yapıyor adamlar kızım, ihtisas...

- İyi, iyi de, ruh görünmeyen bir varlık. Görünmeyen
varlığın nasıl ihtisasını yapıyorlar?

- Ne bileyim ben, bana saçma sapan sorular sorma,
öyle, peki, dindar doktor nasıl bilecek ruhu?

- Dinin sahibi de Allah, ruhun sahibi de... Allah’ın bil-
dirdiği kadarıyla İslâm’dan öğreniriz. Doğruları ve yanlış-
ları bilgiyle ayırt eden insanlık. Haa! Tabii ki, insan psiko-
lojisini bilen uzman psikiyatrlar var. Onlar deneyler so-
nucu elde edilen bilgilerle ruhsal bozuklukları anlar, kabul
ediyorum. Afedersiniz, ama...

Bunalımdan çıkmadan, dini konularda aldatıldığını an-
layan Râbia bir yönden İslâm’a girerken, bir yönden de
agresifleşiyordu.

Amcası Râbia’nın bu durumunun ruhsal bozukluk ol-
duğuna, değilse, yeğeninin dindar olmakla felakete düştü-
ğüne inanıyordu. Onu bir de psikiyatriye götürecek sonra
da ona İslâm’ı anlatan kişiyi bulacak ve intikam alacaktı.

Râbia isteyken, İsa Bey doktordan randevu almıştı. O
gün Râbia işe gitmeyecekti. Râbia’nın kendisine onun has-
ta olduğunu ıspatlamalıydı. Ve de tedavi etmeliydi yeğе-
nini.

* * *

Ertesi gün ikisi beraber doktordaydılar. Amcası dokto-
ra sordu:

- Doktor bey, bu küçük hanım son günlerde bir bunalım geçiriyor... Tabii çocuk haklı, annesi öldü, babası hapishanede. Bu durum çocukta depresyon meydana getirdi.

- Babası hangi suçtan yargılandı?

- Zina ve katillik.

Doktor üzülmüştü.

- Geçmiş olsun... Zina yaptığı kadın da yargılandı mı?

İsa Bey'in hoşuna gitmemişti bu soru... Çok da sinirlenmişti...

- Doktor bey, rica ederim, sizi ilgilendiren konu değil bunlar...

- Afedersiniz... Ben, toplumumuzun yapısıyla her zaman ilgilenen bir uzman olduğum için sordum.. Tabii beni ilgilendirmez...

- Tabii ilgilendirmez...

- Kabul ediyorum beyefendi, özür dilerim demiştim.

- Elbette dileyeceksin...

- Beyefendi siz tartışmak niyetindesiniz galiba.

- Hayır efendim, siz tartışmak istiyorsunuz.

- Ne münasebet... Özür dilerim, ama küçük hanımın değil de sizin ruhunuzda bir rahatsızlık var, galiba...

- Râbia! Kalk gidelim, bu adam manyak be... Beni katil yapacak...

Doktor efendiliğini bozmamaya çalışsa da cevap vermek zorunda kalmıştı.

- Kimin ne olduğu belli. Ben size bir şey mi söyledim? Yazık, anlayışlı bir tipe benziyordunuz.

- Sana yazık, sana. Doktorsun bir de...

Râbia, araya girdi...

- Amca gidelim, senin sinirlerin bozuk...

- Benim mi? Sen görmüyor musun adamın yaptıklarını?

- Neyse, amca gidelim...

Dışarı çıktılar, bir müddet yürüdüler. Amcasının sinirlerinin azıcık yatıştığını görünce, Râbia fırsatı kaçırmak istemiyordu:

- Amca!

- Ne var yine? Bir şey soracağa benziyorsun...

- Bak, doktor farkında olmadan işine karışıp, hata yaptı diye ne kadar sinirlendin. Sen Allah'ın işine o kadar karışıyor, o kadar bilmeden konuşuyorsun ki. Kendi halini hiç düşündün mü? Sen kendi işine karışanı istemiyorsun da, Allah ister mi? Kendinle kıyas et.

- Kes sesini be! Benim Allah'a hakaret makaret ettiğim yok! Bir daha benimle uğraşma... Ne halin varsa gör... Allah cezasını versin sana bu aşığı yapanın.

Senin beynini yıkadılar. Ne kadar saygılı, ne iyi bir kızdın. Dine küfretsem karışmazdın. Allah cezanı versin.

- Allah senin ağzına bakmaz, amcacığım. Beni birisi etkileyip artist yapsaydı gurur duyardın, değil mi? Neyse, söz veriyorum seninle bir daha dinî tartışma yapmayacağım... Amca, cennete girmek istemiyorsan girmezsin. Seni Allah'a zorla götüremem, cennete girmen için ben kendimi heder edemem ya? Nereye istiyorsan oraya gir. Yalnız son olarak birkaç şey söylemek istiyorum... Gel şu parka oturalım amca...

İş yerinden izin alan Râbia, amcasına bugün iyi davranmak istiyordu. Güzel bir parkta oturup sohbetে başladılar.

- Bak amca, annem rahmetli ölmeden evvel ne kadar mutluyduk. İslâm'ı, annem bile tam yaşamıyordu. Sadece iyi niyetli bir insandı. Annemle babam birbirlerini ne kadar çok seviyorlardı... O mutlu aileye ne oldu? Yıkılış sebebi neydi? İslâm'ı yaşamamak değil mi? Eğer Allah'ın dediğini bizim aile uygulasaydı, böyle perişan olur muyduk? Sen, ben, annem, babam, karın, kardeşim, akrabalarımız ne kadar dağıldık değil mi? Bunları düşün, amca... Allah'ın bir emri bize önce sevimsiz ve anlamsız görünse de, böyle bir kıyas yapınca güzelliği anlaşılıyor. Yalnız güzel kıyas yapmasını bilelim...

Derinden bir nefes alan Râbia,

- Ben de tam Müslüman değilim amca... Merak etme, kendimi beğenmiyorum. Yalnız düzelmeye doğru gidiyorum.

Amcada ses seda yoktu...

- Kalkalım amca, bundan başka sözüm yok. Bundan sonra sen bana karışma, ben de sana...

- Ne o? Darıldın mı?

-

- Neden sustun Râbia? Darıldın mı?

-Darılmak mı, gücenmek mi bilmiyorum. Öyle düşündüm işte.

- Ne düşündün? Dur bakayım, ağlıyor musun?

-

- Neden ağladın Râbia? Anlat bana...

- Ağlayacağım tabii. Düşünsene, şu yalan dünyada seni Allah'a götürmek için mücadele ediyorum. Ve Allah'ı sevdiğim için horlanıyorum... Amca, şöyle bir düşünsene... Ben seni dans, müzik, kumar gibi herhangi bir eğlenceye davet etmiş olsaydım, beni kabullenecek, takdir ederek bağrına basacaktın... Fakat şimdi beni düşman gibi görüyorsun... Ben Allah'a döndüğüm için benden nefret ediyorsun... Şairin dediği gibi:

Bunlar son olacak artık... Seninle din konusunda, sen bana karışmadığın sürece konuşmayacağım. Kalk gidelim amca. Yüreğimi çalıyorlarmış gibi bir hisse kapıldım.

YIKILMADAN DERDİ TAŞIMAYA YÜREK GEREK

TAHAMMÜL EN ZOR SANATTIR

Râbia annesinin hayali ile ağlayarak uyumuş gece yarısı uyandığında amcasının odasının kapısını vurmaya başlamıştı.

Şaşkınlıkla uyanan İsa Bey sordu:

- Kim o?

- Benim amca, Râbia...

- Bu saatte, hayır mı ne oldu yine?

Râbia'nın ses tonu ağlamaklıydı.

- Telaşlanacak bir şey yok amca... Biraz konuşalım.

- Tabi olur içeri gel...

Râbia içeri girdi...

- Amca, annemi rüyamda gördüm. Ağlayarak boynuma sarıldı, "Kızım seni çok özledim, ne olur yanıma gel." dedi. Acaba ölecek miyim?

Râbia yüksek sesle ağlamaya devam ediyordu.

-Ah, amca ah! Annemi nasıl özledim bilsen. Bir görseydin onu. Nasıl perişandı, canım bitanem... Biricik anam, bana nasıl bakıyordu... Beni çok özlemiş, sanki benim için yanıyordu. Biraz da bana dargın gibiydi...

- Yok canım, o senin kuruntundur... Üzme kendini.

-Hayır amca, hayır... Unuttun mu, anneme ne kadar hakaret etmiştim? Ona neler söylemedim ki? Nasıl kırdım anacığımın kalbini? Bana bir bakışı vardı... O bakışını unutamıyorum...

Râbia ağladığı için kesik kesik konuşuyordu.

- Annem bana dargındı... Annem, annem, melek annem. Biricik annem... Başkalarına inandım.

- Yeter Râbia, yeter... Kendini harap etme. Dinimizde böyle ağlamak yok...

Râbia'nın bu tür konuşmadan ne kadar nefret ettiğini anlayamamıştı amcası. Râbia, işine geldiği zaman hemen "Dinimiz" dendiğinde sinirleniyordu. Bu düşünceden amcasının sorusu ile sıyrıldı.

- Canım bu kadar üzülmen doğru mu? Rüya nedir ki, bilinçaltı bir olay...

- Yaa... Hiç de öyle değilmiş o gördüklerimiz, ruhlarımız. Ama bilinçaltı rüyalar da varmış, yalancı rüyalar da.

- Yok canım... Bırak şu kocakarı laflarını.

Râbianın ağlaması hırsla dönüşmüştü. "Sana iki kelime söyleyeyim de aklın başına gelsin!" diye düşündü ama vazgeçti.

"Nasıl olsa inanmıyor, ben de söz vermiştim, tekrar aynı tartışmaya girmeyeceğim." diyerek konuyu değiştirdi.

- Amca bugün annemin mezarına gidelim mi?
- Peki, gidelim kızım. Sen istedin de ben gitmedim mi?

* * *

Pazar sabahıydı. Her şeyi unutmuşlardı sanki. Kahvaltılarını yapıp, İsa Bey'in otomobiliyle Eyüp mezarlığına gitmek üzere yola girdiler. Mezarlığa her yakınlaşmalarında, Râbia'nın heyecanı had safhaya ulaşıyordu... "Ahhh yalan dünya, ahhh. Bir zamanlar beni kucağına alan annemi, şimdi toprağın kucağında göreceğim. Hattâ göremeyeceğim bile. Dünya ne kadar yalan, birgün ben de gideceğim halde bu yalanı idrak edemiyorum", diye düşünüyordu.

Bir garip duyguyla yürüyor, annesinin mezarına uzun zamandır hiç gitmemiş olduğuna da şaşıyordu. Bugün nasıl olup da cesaret topladığını kendisi de anlayamıyordu.

Nihayet mezarlığa geldiler. Hava soğuktu, yerler ise karla kaplanmıştı... Râbia annesinin mezarına kapanarak ağlamaya başladı...

- Beni affet, hakkını helâl et annem! Seni üzdüm annem! Sensizlik çekilmiyor annem... Sensiz dünya çok kötü annem... Yakında seni çok mutlu edecek bir kızın olacak...

Annesinin mezar toprağını avuç avuç alıp öpüyor tekrar yerine koyuyordu.

Hıçkırma hıçkırma ağlaması, amcasını da ağlatıyordu. Ama İsa Bey belli etmemek için elinden geleni yapıyordu.

- Râbia... Beni geldiğime pişman etme Allah aşkına... Bırak artık ağlamayı... Ölenle ölemiyoruz.

- Kendime hakim olamıyorum amca... Düşünsene, annem artık bu dünyada yok... En çok elli yıl sonra sen de

yoksun... Ölümün ne demek olduğunu ancak o zaman anlarsın amca... Beni de. Necip Fazıl'ın şu mısraları bunun güzel bir ifadesi değil mi?

Tahtadan yapılmış bir uzun kutu.

Baş tarafı geniş, ayak ucu dar,

Çakanlar bilmez ki bu boş tabutu,

Yarın kendileri dolduracaklar...

Kimse bilmiyor ölümü. Ama ben anlamaya başladım annem... Bak, mezarına başım kapalı geldim. Bu her şey değilse de, ilk adımı attım anneciğim... Bundan sonra elimden geldiği kadar erkeklere çekici görünmeyeceğim... Senin, sağlığında istediğini yapamadım ama şimdi yapacağım... Hiç bir kadının kocasına şuh görünmeyeceğim... Böylece, kadınlara zulüm yapmamış olacağım. Sen rahat et anacığım, rahat et.

Râbia, hüngür hüngür ağlıyordu. Sanki âhiret âlemindeydi. Maddenin ne olduğunu, insanların ne kadar boş yere birbirine kıydığını, aslında mezarlığa gelecek insanlar için yaşantı tarzlarının komikliğini düşünüyordu...

Uzun süre ağlayan Râbia biraz sakinleşmişti. Bu arada biraz ötede bir mezarın başında oturan yaşlı bir kadın dikkatini çekti. Sonra amcasına dönerek rica etti.

- Amca, şu teyzenin yanına gideyim. Biraz da onu dinleyelim... Zavallı teyze, kimbilir neyi var...

Râbia merhametinden, kendinden daha çok, garip garip oturan teyzeyi düşünüyordu.

Amcası:

- Kızım üşüdük, gidelim artık.

- Dur, ne olur amca... Her zaman gelmiyoruz ya... Şu teyzenin ölen nesi oluyor, öğrenelim lütfen. Baksana çok içten ağlıyor.

İsa Bey sinirlenmişti:

- İyi iyi, git bâri, yalnız hemen gel...

Râbia gözyaşlarını silerek kadının yanına gitti. Kadın onu görmüyordu...

- Selâmün aleyküm...

Teyze duymuyordu.

Râbia tekrar selâm verdi, teyze bu sefer duymuştu:

- Ve aleyküm selam.

Kur'an okuyordu... Kafasını kaldırıp yaşlı gözlerle Râbia'ya baktı.

- Nereden geliyorsun kızım?

- Annemi ziyaretten geliyorum teyze, senin kimin var toprağın altında? Pardon öteki âlemde?

- Hepimizin ciğeri var kızım... Senin ciğerin kim?

- Benimki annem... Canım annem... Senin neyin teyze?

- Benim de yavrum, ciğerim, oğlum, Yasin'im öldü. Onu öldürdü zalimler. Kıydılar bize, kıydılar Yasin'ime. Genç yaşında belimi büktüler, yavrumu öldürdüler...

- Kim öldürdü teyze?

- Onlar... Evlatlarımızı elimizden almak için, yavrularımızın kanını emenler var ya? Onlar öldürdüler.

- Kim onlar teyze?

- İşte onlar... O, zalimler... Kızım, şu sağ-sol davaları yok mu? Sağ sol deyip dururlar ya... İşte onlar... Oğlum

onlardan olmadı diye kancayı taktılar... “Ya bizimle olursun, ya da seni gebertiriz.” demişler. Yavrum, ceylanım, Yasin'im, onlara kanıp girmemiş içlerine... İki ay önce, önüne çıkıp öldürdüler yavrumu.... Benim bildiğim bunlar... Bilmediğim bir şey var mı bilmem...

- Ne zalimlik. Bir anayı bu kadar ağlatıp sonra nasıl gülecekler? Başkalarının mutsuzluğu üzerine nasıl mutluluk temelleri atacaklar? Tıpkı kör bir insanın gözünü açmak için, sağlam gözlü insanın gözünü çıkarıp ona takmaya benziyor. Hattâ daha kötü. Ben de ne saçmalıyorum böyle?

- Hay ağzına sağlık kızım. Ne doğru bir laf ettin. Güya insanları kurtaracaklarmış. Benim oğlumu, benim oğlumu öldürenler. Sonra da bir oğlumun acısının yerine yüz oğul sevinci ile güldüreceklermiş. O yüz oğul benim acımın üzerinde filizlenecek. Bu adalet mi? Bu insanlık mı? Of off, yaktılar ciğerimi... Böyle ciğer yakanlar hiçbir zaman muratlarına ermemiş. Öyle derler.

- Teyze, merak etme... Bir cana kıyanlar yenisini filizlendiremezler... Başkasının hayatlarını alırlar, ama kendi hayatları da gider. İnsanlara acıyoruz derler. Kime acıdıklarını bilmezler... Boş ver teyze... Sabret... Ahirette hallerini göreceğiz. Hattâ bu dünyada da can yakanların mutlu yaşamadığını görüyoruz. Sen üzülme, senin vekilin, bu yürek acını yerde koymaz. Bu hesabı sorar.

- Ben de öyle yapıyorum kızım. O günün hasreti içindeyim. İyi ki ahiret varmış... İyi ki öldükten sonra dirilmek varmış. Ya olmasaydı, benim hâlim ne olurdu? Beni, ne teselli ederdi? Öldüren pişman olup, Allah'tan af dilemezse benden beter yansın, diye beddua ediyorum.

- Haklısınız teyze. Öldükten sonra dirilme olmasaydı, ben de tahammül edemezdim... Bâzan çıldıracak gibi oluyorum. Hemen aklıma geliyor... Nasıl olsa ahirette annemi göreceğim, diyorum. İnanmak en büyük teselli kaynağı. Acaba inanmayanlar ne yapıyorlar? Giden analarını, ciğerlerini bir daha görememe inancı ile nasıl yaşıyorlar?

- Ne yapacaklar kızım, çoğu kez delirip gidiyorlar.

Ya da kendilerince bir teselli buluyorlar. Ama bizim gibi olamazlar tabii.

- Evet, çok doğru...

Râbia iş yerindeki Cemil'i düşündü. Gençlerin inancını yıkmak için, "Öldükten sonra dirilmek diye bir şey yok... İnanmayın", diyordu. Peki ne istiyordu? İnanan insanı inancından kopartmak. İnsanların Allah ve ahiret inancını öldürmek, o insanın kendisini öldürmekten daha beter değil miydi?

Râbia bunları düşünürken birden amcasının sesiyle kendine geldi:

- Hadi be kızım, hadi be... Sana vur dedikse öldür mü dedik? Dondum, dondum. Ayaklarımda can kalmadı.

- Geliyorum amca. Haklısın, çok geç kaldım.

Râbia dertleştiği kadına dönerek veda etti:

- Amcam çağırıyor, gidiyorum, teyze. Allah sabırlar versin. Hoşçakal...

- Güle güle kızım. Allah razı olsun, bana teselli verdin.

Râbia tekrar annesinin mezarına döndü. Mezara son kez bakarken:

- "Gidiyorum anneciğim... Seni göremeden gidiyorum," diyerek sessizce veda etti annesine.

Bu arada ruhlar âlemini düşündü... “Kimbilir,” dedi, “kimbilir anacığım, belki şu anda beni görüyorsunuz. Belki de hemen yanımda, meleklerin kanadında oturuyorsundur...”

Râbia perişan haliyle: “Gidelim amca gidelim. Hangi evlât annesinin mezarında kalmış ki?”

Mezarlıktan uzaklaşıyorken Râbia gözyaşlarını tutamıyordu...

“Allaha ısmarladık anneciğim... Yine geleceğim inşaallah.”

Râbia annesinin “Güle güle yavrum” diyen sesini duyar gibiydi. “Ah anneciğim, ahh... Bir zamanlar benimle konuşurken, o sesine gün gelip de hasret kalacağımı nereden bilebilirdim?” diyordu.

Düşünceler... Duygular...

Râbia mezarlıktan tamamen çıkmıştı. Fakat düşünceleri çıkmıyordu...

“Ben de o zaman annemin kıymetini bilemedim... İnşallah, bundan sonra bileceğim.” diyordu Râbia.

Eve döndüler...

* * *

Ertesi gün, Râbia işe gitmek için evden çıktı. Çantası omuzunda, başörtüsü başında, dalgın yürüyordu... Karşıdan bakıldığında Allah için mi örtünmüş, soğuk için mi, belli değildi. Otobüs durağına geldi... Otobüs bekliyordu. Fakat boş otobüs geçmiyordu.

Otobüs bekleyenler söyleniyordu:

– Allah kahretsin bu Belediye’yi... Seçim zamanı bize yağ yakarlar, sonra da anamızı ağlatırlar...

Bir başkası:

- Haklısın abi... Ne söylense haktır. Sekizde işte olacağım, ama nasıl olayım? Hadi ol da göreyim seni...

- Ne yapalım, otobüs gelmedi, dersin...

- Dinlemiyorlar... Adamın kalbi kararmış. Dün de geç gittim. “Bir daha geç kalırsan işine son veririm.” dedi. İşime son verirse yanarım abi. Evleneceğim ama beş kuruş param yok. Biz işçi milletini çürütüyorlar ağabey. Sosyal haklarımız verilmiyor. 2000’li yıllarda düzelir diyorlar. O zamana kadar ben zaten ölürüm.

Râbia biraz uzak da olsa dertleşen işçileri dinliyordu.

- Bunlar, vicdanı satılmış adamlardır... Evlenmen, evlenmemen onlar için önemli değil. Ne olacak, ne kadar G. evleri varsa hepsinin kapısı sonuna kadar açık... “Evleneceğim ama maddi durumum müsait değil” de, ilk tavsiyeleri orası oluyor. Ne olacak, namussuzluk ruhlarına işlemiş.

- Ne o abi? Sen benden daha sinirlisin.

- Sinirlenirim ya. Adamlar zina evlerini, bakkal dükkanı gibi normal görüyorlar. Dinsiz, imansızlar... Çocuklarımızı zehirliyorlar.

- Evet haklısınız... Geçen arkadaşlar konuşuyorlardı. O evlere gitmeyen bir delikanlıyı ayıplıyorlardı.

- İşte, o adamlara haddini bildireceksin... Bana da söylüyorlar, o zaman diyorum ki: “Oraya senin kız kardeşin düşseydi, düşürülseydi o zaman da aynı şeyi söyler miydin?” Adamlar ne yapacağını şaşıyorlar. Erkeklik, oraya düşmüş kadınlardan faydalanmak değil, o kadınları oraya düşüren sebepleri ortadan kaldırmaktır. O inancı kökünden kazımdır... Bacılarımıza yardım etmektir.

- Vallahi doğru söylüyorsun abi... Ben senin gibi cevap vermesini bilmediğim için dediklerini diyemedim.

- Ben de bilmiyordum kardeşim... Yeni yeni uyanıyorum. Oradaki kadınları kurtarmamız gerekiyormuş. Aynen kendi kız kardeşimiz gibi, onları kurtarmamız lâzım-mış.. Dinimizin emri imiş...

- Valla, İstanbul'a geleli ne din kaldı bizde, ne iman...

Râbia, nerdeyse "Ben de yeni dönüş yapıyorum." diyecekti, sonra vazgeçti. Yeni döndüğü için dünyaya meydan okumak istiyordu...

Bir başka yolcu:

- Gel artık elli dokuz, gel.

Ayrıca küfürler Râbia'yı utandırıyordu.

- Ey Belediye başkanı!... Nerdeyse 71 yılına gireceğiz. Hani ulaşım vasıtalarımızı artıracak, bize güvenli yol temin edecektin? Otobüste köfte oluyoruz. Nerede vicdanın be! Bizim için önemli değil, kadınlar için çok zor. Kadınlara yer de vermezler. Açık olsun, kapalı olsun, kadınlara yer vermek lâzım.

- Boşver canım erkeklerle her şeyi eşit istiyorlar ya. Otobüste de eşit olsunlar.

- Yok be abi. Ahlâksızlar da var otobüste. Köpekoğlu köpekler, rahat durmuyorlar ki... İnsan erkek oldu diye ahlâksız mı olması lâzım?

- Yalnız bazı kadınlar, kızlar var, hakediyorlar kardeşim. Güzel kokular, erkeği tahrik eden giyimler. Kadın dediğin, namusunu korumasını bilmeli. Namus illâ zina yapmakla elden gitmez ki... Erkeklerin tahrik edilmesi de ahlâkı zedeler. Özellikle tahrik edenler var.

- Doğru valla. Ama ona tacizde bulunma hakkı yine de hiçbir insana verilmiş olamaz. Ben erkek olmama rağmen, kadınların giydiği o şehvete davet eden elbiseleri, giyemem... Bunlarda Allah korkusu hiç mi yok? Vallahi karıma öyle giydirmem.

- Namuslu kadınla, namussuz kadın ayırılmaz ki... Bazı erkekler de laf atmayı erkeklik sanıyorlar. Önüne çıkana laf atıyorlar. Ne olur bakmasalar, sarkıntılık yapmasalar... O kadınlara kibarca nasihatta bulunsalar.

- Bence abi, kadının da, erkeğin de namussuzu yüz­süz oluyor. İşleri güçleri, kötü şeyler konuşmak... Allah hida-yet versin. Çok kötü vaziyetler... Neyse, oradan buradan derken saati unuttuk, otobüs yine gelmedi....

- Bence abi, kader... Şarkılar bile “Kaderin bir oyunu mu bu?” demiyor mu?

- Yoooo... Kaderi suçlama kardeşim... Kaderi suçlamak demek Allah’ı suçlamak, demektir... İnsanların hatası. Allah’ı suçlamak kâfirliktir. Allah kullarına cüz’i irade vermiş. O zalimler de o iradeyi kötüye kullanıyorlar. Eskiden ben de öyle zannederdim... Elhamdülillah şimdi öğrendim... Müjde, otobüs geliyor!

- Evet, saat dokuzu çeyrek geçe... Allah’ın cezası herifler... Patron beni işten atınca... Haa.. “Şikayet edersin...” diyeceksin.

- Kimi kime şikayet edeyim abi? Sigortam bile yok...

- Çok kötü bir patronun varmış... Hep bana, diyen cinsten.

- Senin patronun öyle değil mi? İyi patron da var mı?

- Yoo, benim patronum Müslüman. Halden anlayan, gerçek Müslüman... Öyle, Allah rızası için, işçisine az para

verip, kendisi lüks içinde yaşayan biri değil. Ben çok Müslüman patronlar gördüm. Benim patronum gibi olan sadece üç kişiye rastladım. İhlâslı, mütevazı, alçakgönüllü. Hacc'a gitti.

- Benimki de gitti. Hacı... Ama cimrinin teki.

- Seninki, Hacca gitmiş ama Müslümanlığa gitmemiş. Benim patronum, patron değil, kardeşim, kardeş... "Ne siz bana ihanet edin, ne de ben sizin hakkınızı yiyeyim. Ölümlü dünyada geçinip gidelim." diyor... Dolgun ücret de veriyor...

- Hah ha... Nerde bizimkinde. Nerde onu söyleyecek iman? Onun yüzünden neredeyse...

- Dinden nefret ettim diyeceksin... Sen dini onun için sevecek değilsin ya?

- Ne bileyim abi... Nişanlım beni bekliyor, kıza namus sözü verdim... Bana da güveniyor... Ben de beş kuruş biriktiremedim. Sinirlerim bozuk. Onun için, isyana her an hazır durumdayım.

Bu arada otobüs gelmiş, durakta durmuştu.

- Haydi, haydi çabuk ol.

- Dur abi otobüse önce ben bineyim. Biliyorsun bizim patron...

Öte taraftan otobüse binmeye çalışan birisi:

- Hop, hop beyefendi!... Seninki patron da bizimki babamız mı? Adam bir dakikanın hesabını soruyor. Görüşü Müslüman, onun tavrını dinsizde bile görmedim. Türkiye'dekileri kastediyorum.

Orta kısımdan gelen bir ses:

- Hop, Hoop... İnsanların hepsi birdir...

- Annenizden doğanlar bile bir veya eşit değil, dünya insanı nasıl aynı olur?

Zar, zor otobüse bindiler...

Râbia da binmeye çalıştı... Sonra da erkeklerin içinde, sıkışarak gitmenin yakışık almayacağını düşünerek binmedi. Râbia iyice üşümüştü... Birden ileride bekleyen genç bir kızın yanına yaklaştı... “Biraz konuşalım da vakit geçsin, belki üşüdüğümü de unuturum.” diye düşündü. Genç kızın yanına iyice sokuldu.

- Afedersiniz, saat kaç?

- Saat dokuz buçuk.... İşe geç mi kaldınız?

Râbia genç kızla konuşmaya zemin hazırlamış oldu.

- Evet, ama önemli değil.

- Niçin?

- İşten ayrılmayı düşünüyorum da...

- Geçim zorlaştı artık, işten nasıl çıkacaksınız? Bu zamanda doğrusu ben cesaret edemem.

- Düşündüm ki, aldığımız yol parasına, giyimimize yetmiyor... Bize öyle kompleks veriyorlar ki... İster istemez aldığımız para, giyime, çaya, sigaraya gidiyor... Her şey bir yana, insan Allah’ın emrini yaşayabilecek işyeri bulamayınca, maddeyi kazanmak için, ahiretini ihmal etmek zorunda kalıyor... Tabii, bu benim fikrim... Sizinki değişik olabilir.

- Vallahi doğru söylüyorum kardeş... Geçen seneden kalma ayakkabılarımı bu sene giyerken, utanıyorum... Dün gittim ayakkabı aldım...

- Bravo... İyi düşünmüş, kendinizi yakalamışsınız. Kendimizi anlayamayacak hale getirdiler bizi...

- Sizin fikirlerinizi beğendim. Sizin gibi bir arkadaşım olsa yoldan çıkmam...

- Rica ederim.. Siz yoldan mı çıkıyorsunuz?

- Doğrusunu istersen öyle... Nerede hoşuma giden bir erkek görsem ona kur yapıyorum.. Annem, “Başka erkeklerden ilgi bekleyen kadın çabuk yoldan çıkar.” diyordu... Ben, annemin söylediği gibi oldum...

- Hastalığı keşfetmek, tedavisinden daha zordur... Keşfedilen hastalığın da tedavisi kolaydır, demişler... Siz hastalığınızı keşfetmişsiniz. Kendinizi çabuk düzeltirsiniz... Kızların yüzde yetmişi, dinini imanını beğenilmek uğruna terkedermiş. Kadında ve erkekte beğenilme duygusu çok varmış. Ancak bu duygunun önüne inançla kısmen geçilirmiş...

Genç kız hayretle:

- Aaa... Siz, sahiden dindarmışsınız...

Râbia, şaşırmıştı... Ne diyeceğini bilemiyordu.

- Ehhh... Biraz dindarım...

- Dindarın da birazı olur muş mu?

- Elbette olur... Tam zengin, biraz zengin gibi... Ayrıca siz hiç de dindar bir kıza benzemiyorsunuz.

Râbia, bu cevaba şaşırmış... Allah'ını seven bir insan olduğunun anlaşılmamasına son derece üzülmüştü... Sordu:

- Neden benzemiyorum?

- Bilmem... Medenî bir görünüşünüz var.

- Medenîden kastınız nedir?

- Bilmem, medeni işte!..

- Nasıl bilmiyorsunuz, kendi söylediğiniz kelimenin izahını, tanımını bilemez misiniz?

Râbia'nın yeni uyanışın verdiği engellenemez heyecanla her yerde konuyu İslâm'a getirdiğini bilemeyen genç kızın sorusu biraz tuhafına gitse de cevap vermeyi yeğledi.

- Vallahi, ne bileyim... Medeni, şık, modern, şöyle halı konuşmasını bilen demektir.

Râbia acı acı güldü...

- Seni ayıplıyorum kardeşim. Daha evvel ben de senin gibi düşünüyordum. Gerçeği öğrenince de o düşüncelerim bana komik gelmeye başladı... İnşaallah birgün size de komik gelir. Ne acı bir olay... Güzel konuşmayı Müslümana yakıştıramıyoruz. Veya ondan öyle bir şey beklemiyoruz da, Müslümanın dışında ne cins kâfir varsa, ona yakıştıyoruz. Halbuki, ahlâkın en güzeli, konuşmanın en tutarlısı, bence bilinçli Müslümanda var. Ama ne yazık ki onlar azınlıkta. Azlar da çok olur birgün.

- Siz de güzel konuşuyorsunuz. Hem de söyledikleriniz mantıklı. Anneniz, babanız da sizin gibi mi düşünüyor?

Râbia derin bir nefes alarak cevap verdi:

- Babam değil, annem öyleydi.

- Şimdi öyle değil mi?

- Şimdi nasıl bilmiyorum ki? İnşaallah öyledir.

- Doğrusu ben bu işten bir şey anlamadım, annenizden ayrı mısınız?

- Evet, hem de çok ayrıyız... O çok uzaklarda.
- Hiç yanına gitmiyor musunuz? Öyle evlât olmaz ki... Allah korusun, annesiz bir saat bile duramam.
- Râbia'nın gözleri dolmuştu...
- Ben de duramazdım. Tabii birgün ben de gideceğim. Fakat annem Allah'ın öteki âleminde. Yani, öldü. Genç kız çok üzölmüştü.
- Özür dilerim. Yaranı deşmek istemezdim.
- Yooo, unutmuş değılim, üzölmeyin.
- Doğru... Anneler, babalar, evlâtlar unutulamaz. Daha doğrusu, sevilenler unutulamaz. Bir şiir vardı. Galiba Necip Fazıl'ın şiiriydi. Şiir seversen okuyayım.
- Ne demek? Hissedilerek yazılmış bir şeyi severim.
- Okulda dindar bir öğretmenim vardı, o ezberletmişti.

ANNECİĞİM

*“Ak saç başım ahp eline,
Kara hülyalara dal anneciğim.
O titrek kalbini bahtın yeline,
Bir ince tüy gibi sal anneciğim.*

*Sanma bir gün geçer bu karanlıklar,
Gecenin ardında yine gece var.
Çocuklar hıçkırır, anneler ağlar,
Yaş gözlerinle kal anneciğim.*

*Gözlerinde aksi bir derin hiçin,
Kanadın yayılmış çarpınmak için,
Bu kış yolculuk var diyorsa için,
Beni de beraber al anneciğim."*

- Beni ağlattın kardeş. Demek ki, sende kıvılcım da olsa, bir şeyler varmış.

- Yoo, pek sayılmaz. Yalnız bir şiir. Bir şiirle olmaz ki.

- Ben arzularımın, esiri oluyorum. Bunun da farkındayım. Fakat ne yapayım? Çevremiz böyle götürüyor.

- İsminiz neydi kardeş?

- Emel... Sizin ki?

- Râbia.

Bu arada saatine bakan Emel, telaşla:

- Ay, ay... Saat ona çeyrek var. Nasıl da dalmışız. Ellerim de buz tuttu... Ben, Müdür Bey'e ne diyeceyim?

- Benim de öyle... Ne yapalım otobüs gelmiyor...

Genç kız Râbia'ya:

- Şuradan geçen hususilerden birini durduralım mı Râbia?

- Aaa... O nasıl teklif öyle? Bende hafif kız tavrı mı gör-dün?

Yoo, Estağfurullah... Arkadaşımın dediği gibi: "Kapitalistlerin, para ağalarının, paralarını yemek lâzım."

- O arkadaşına söyle, para ağalarının paralarını almak için, kendisi de namus veriyor. Ayrıca, onları sömürdügünü sanırken kendi sömürülüyor. Bunun farkında değil.

Gençliğinden tut, imanına kadar her sevginiz sömürüyor. Bu tip düşünen kızlar, dürüst bir yuva kurmadan, görmeden şu yalan dünyadan göçer. Ben binmem kardeşim. Sen de, aldanıp o aldanan kızlar gibi yapma. Onlar zavallı, onlar uyutulmuş.

-Bak, senin yerinde başka kız olsaydı hemen kabul ederdi. Gerçekten arkadaş çok önemli... Bakın hem siz özel otoyola binmediniz, hem de beni engellediniz.. Ne var sanki, bütün kızlar sizin gibi olsa! Ben aslında şöyle demeliyim... Müdür işime son verecek, ben işimden olacağım. Olayım! Namusumdan olmaktansa, işimden olayım. Ama o sağlam irade bende eskidi. Önceleri böyle değildim.

- Hah, otobüs, nihayet geldi!

Otobüs durağındaki insanlar otobüse hücum ettiler. Bu sefer pek kalabalık değildi. Otobüse bindiler.

Biletçi bağıırıyordu:

- Evveeeet! Biletler! Acele edelim beyler, bayanlar, acele edelim...

Yaşlı bir kadın sinir küpü olmuştu.

- Terbiyesiz biletçi... Önce bayanlar, sonra baylar demesi lâzımdı.

Biletçi tekrar:

- Biletler baylar, biletler!

Yaşlı kadın sinirlenmişti:

- Patladın mı ayol? Alacağız işte!

Biletçi:

- Kime dedin bayan?

- Sana dedim. Ne bağıırıyorsun? Biletler, biletler! Hele bir nefes alalım, iki saattir otobüs bekliyoruz. Zaten sinirim tepemde. Bir de seninle uğraşmayayım?

- Ne yapalım bayan? Bizim sinirler sağlam mı? İki saattir otobüsün lastikleriyle uğraşıyoruz.

- Bana, bayan deme küstah!

- Ne diyeyim? Bay filân mı?

- Şimdi şu ayakkabıyı kafana geçiririm...

- Geçir de biraz gidip istirahat edeyim bari. Bir şeylere sinirlenen, hırsını bizden alıyor. Yedek otobüs mü var ki, hemen biri bozulunca ötekini alalım?

Cırtlak sesli kadın devam ediyordu...

- Getirsinler efendim... Avrupa'dan getirsinler...

- Getiriyorlar teyze, getiriyorlar. Fakat, milyonlara mal olan televizyon flimlerini getiriyorlar.

- Onlar beni ilgilendirmez.

- Onlar ilgelendirmedeği için bunlardan tokatı yersin.

Yaşlı kadın avaz avaz bağıırıyordu:

- Bu biletçi bana kriz geçirtecek... Amanın, amanın, kurtarın beni... Bu biletçiden davacıyım...

Biletçi:

- Asıl ben senden davacıyım godoş...

- Ay... Ay!.. Bana godoş dedi...

- Ne diyeyim be? Bayanı kabul etmiyorsun... Teyzeye kızırıyorsun... Eeee... Yeter be, in şu otobüsten... Ne o be? Dır dır dır... Çenen kopsun inşallah.

Otobüsün içi karışmıştı. Kim haklı, kim haksız anlayamamışlardı... Bir yaşlı adam müdahale etti:

- Durun durun, ikinizin de sinirleri bozuk. Daha doğrusu hepimizin sinirleri gergin... Ufak meseleler gözü-müzde büyüyor. Bizi bu duruma sokan zalimler utansın... Siz efendiliğinizi bozmayın...

Biletçi:

- Hergün bu insanlarla uğraşırken, akşam gidince hanımın bir kelimesi bana batıyor, çenesi de dır dır dır durmuyormuş gibi geliyor. Yakında tımarhaneye gideceğim. Yahu biz de insanız be... Herkes durakta saatlerce beklemenin hırsını sağa sola çatmakla alıyor. Biz kimden alalım?

Râbia ve yanındaki genç kız olaya seyirci kalıyorlardı.

Herkes kendince fikirler ileri sürüyordu. Râbia ise sadece yanındaki arkadaşına fısıldamıştı...

- Herkesin sinirleri bozuk.. Bir de soğuk millete kan ağlatıyor...

- Eeee. Ne yapılabilir ki? Ok yaydan çıkmış bir kere....

- Çok şeyler yapılabilir, ama yapacak adam nerede?

Bu konuşma esnasında Râbia ineceği yere gelmişti. Kız arkadaşına döndü:

- Ben burada ineceğim... Tekrar görüşürüz İnşaallah...

- Güle güle... Söylediklerini unutmayacağım.

Râbia, üzgün ve düşünceli adımlarla yürüyordu. Saat onbir olmuştu... Ama "Ne önemi var!" diyordu. "Nasıl olsa işten çıkacağım."

Nihayet iş yerine geldi. Kapıda patronla karşılaştı.

Patron Rıza Bey:

- Ooo... Ne oldu Râbia? Hasta mısın yoksa?

- Hayır... Malum, otobüsler gelmedi de... Özür diliyorum.

Doğru makina atölyesine girdi, Râbia. İşçiler, Râbiayı görünce, hal-hatır sordular. Râbia sandalyede oturmuş, bir yandan “Çalışayım mı, çalışmayayım mı?” diye düşünürken, bir yandan da gözleri Hüseyin’i arıyordu.

Bu arada Râbia’nın yanına Cemil geldi.

- Merhaba Râbia... Nasılsın bakalım? Kaç gündür görünmüyordun. Nerelerdeydin?

- Sorma Cemil abi. Amcamla biraz atıştık. Annemin mezarına gittik. Dert üstüne dert. Mezarına gidince canım anneme dua ettim... Sizler ne yaptınız?

- Biz de uğraştık işte... Mutlu olmaya olanak yok... Bâri vatandaşlarımızı teselli edelim, dedik. Kapı kapı gezdik. Halkın gözünü açmak lâzım. Sömürülüyorlar...

- Bence, en büyük sömürü inancın sömürülmesidir. Mezarlıkta bir kadın gördüm. Zalimler oğlunu öldürmüşler. Kadını teselli edecek tek şey inancıydı. Oğlunu tekrar göreceği günün heyecanı ile yaşıyordu. “Öldükten sonra dirilme yok.” dense ve o kadın da inanmış olsaydı, kadın ne kadar mutsuz olurdu değil mi?

- Seninle her konuşmamız, tartışmaya gidiyor. Kendini dine fazla kaptırma...

- Bak Cemil abi, görünüşte iyi insansın ama insanlara en büyük kötülüğü yapmaktan da geri kalmıyorsun. Efen-disin, ama sen de ideolojik sömürü yapıyorsun.

- Bak Râbia bacı, bu sözü senden ummazdım. Neyse, yine ben sana insanlığımı yapayım. Biliyor musun? Sana bir şeyler söylemek istiyorum ama... Yalnız, sana güvenemiyorum.

- Niçin güvenemiyorsun?

Cemil, işçilerin baktığını görünce:

- Neyse, dedi... Yarın saat sekizde seni Taksim durağında beklerim...

Râbia değişik fikirler yürütmüştü. Olamaz demişti...

Cemil de, Râbia da yerlerine geçtiler...

Elişi yapan Türkan hanım:

- Hoş geldin Râbia.

- Hoş bulduk.

- Üzerini değiştirsene, rahat çalışırsın.

- Çıkarttım ya?

- Böyle mi çalışacaksın.

- Evet, artık başörtüm mezara kadar başımdan çıkmayacak, Allah'ın izniyle...

- İnanmam canım, inanmam... Seninki bir anlık hevestir.

- İnanmayabilirsin Türkân abla... Ama, doğru söylüyorum. Ben artık kapalıyım...

- Valla, eğer devam edersen seni tebrik ederim... Bizim mahallede bir kız vardı. Kapanmıştı. Allah için kapandım demişti ama sonradan erkek için açılıverdi. Nişanlanınca tabii. Ben ne anladım, böyle kapanmaktan?

- Ben öyle yapmam ki... Allah'ımı kimselere değişmem. Bu ihlasta olabilmek için ruhumu beslerim.

- İnşaallah. Biz de isteriz Râbia.

- Türkan abla sana bir şey sormak istiyorum. Yalnız...

- Ne olmuş yalnız?

- Şey kimseye söyleme ne olur? Cemil, biraz önce bana bir şey söyleyeceğini söyledi... Kabul etmedim ama merak ettim. Sence ne olabilir?

- Bilmem... Belki seninle evlenmek istiyordur.

- Allah korusun. Zannetmem. Fikirlerimiz çok farklı onunla. Onun ağzında başka bakla var gibi geldi bana.

Râbia, bunları konuşmasına rağmen akli fikri Hüseyin'deydi... O na soracağı çok sorular vardı. Sonra ona kapandığını gösterecekti. Neredeydi acaba? Kimseye de soramıyordu.

- Afedersin Türkan abla, Hüseyin abi nerede?

- Evlenecekmiş... Patrondan düğün izni almış. Bizi de yakında davet edecekmiş.

Râbia, birden donmuş kalmıştı. Hüseyin'i kendine çok yakın hissetmişti... Ona derdini dönecekti. Râbia üzüldüğünü hissettirdi.

Türkan hanım:

- Ne oldu Râbia, üzgün gibisin?

- Hiç...

- Bana bak kız... Yoksa?

- Rica ederim Türkân abla...

- Ricası micası var mı? Bir kızın bir erkeğe böylesine candan yakınlığı neden olur?

- Kardeşçe olmaz mı?

- Önce kardeşçe sever, sonra sevgi ruha veya şehvete ulaşır. Şehvete ulaşan sevgi, o kişiyi elde etti mi geçer. Fakat ruha intikal eden sevgi asla ölmez. Doğrusu ben, senin Hüseyin'e olan düşkünlüğünden biraz korkuyorum.

Râbia utanmıştı.

- Yok canım, korkacak bir şey yok. Baksana, Hüseyin abi evleniyormuş.

- Evlendiğine üzüldüğünü iyice belli ettin.

- Yok canım, onu çok yakınım gibi kabullenmiştim. Annem, babam yok. Bir arkadaşım yok. İnsan kendini anlayacak birine ihtiyaç hissediyor. Hüseyin abinin yerinde aynı anlayışta bir kadın olsaydı onu da aynı şekilde severdim... Neyse ben de işten çıkıyorum zaten... Ne yapayım, kaderde Hüseyin abiyi görmemek de varmış... Olsun. Beni dinime çevirdi... Onun iyiliğini ebediyyen unutamam... Allah ondan razı olsun.

Bu arada, ustabaşı Râbia'yı patronun odasına çağırdı. Râbia da giderek, yazıhaneye selamla girip koltuğa oturdu. Patron hemen konuya girerek;

- Bak Râbia, seni bir kardeş olarak sever ve takdir ederim... Yalnız geç gelmelerin beni bayağı üzüyor... Senin gibi bir işçinin örnek olması lâzım... Malum zaten kazancımız az.

Râbia konuşmayı bölerek:

- Yorulmayınız. Zaten işten ayrılıyorum.

- Rica ederim, ben öyle bir şey söylemedim.

- Yooo, siz söylemediniz... Ben çıkmak istiyorum.

- Sebep nedir?

- Sebeeb dinim. Onu daha iyi yaşamak, yakından tanımak, öğrenmek istiyorum da...

- Biz de dindarız kızım... Fazla ileri gitme.Dine dönen işten mi çıkar?

- Herkes işten çıksın demiyorum ki. Ben, İslâm'ı öğrenmek istiyorum... Sanki kadınlar çalışıyorlar da kurtardılar mı ülkeyi? İşsiz, milyonlarca evli erkeğin kadrosunu kadınlar dolduruyormuş. Sonra da o ailelerde yıkım başlıyor. Ben de bir vatandaşa, bir kadro boşaltıyorum, fena mı!

- Sana bunları Hüseyin mi öğretti?

- Bir çoğunu evet... Rahmetli annem de çok şey öğretmişti. Sonra hiç durmadan kitap okuyorum. Bir olayı kıyaslama gücü kazandım. Yani olaylara İslâmî gözlükle bakıyorum. İleride fikren olgunlaşınca, İslâmî tahsil de yaparsam, mecbur kaldığımda, inancıma uygun şartlarda çalışabilirim.

- İslâm'ı nerde öğreneceksin?

- İşte onu bilmiyorum. Hüseyin abiye soracaktım, o da gitmiş. Evlenecekmiş ya.

- Haa, evet, bir haftalığına izin istedi. Haftaya cuma günü düğünü olacakmış galiba. O, biliyor mu İslâm'ı? Otuziki farzı bildin mi yeter.

- Kur'an'ı Kerim'de sadece otuziki farz mı var? Başka hükümler yok mu?

- Yooo... Elbette hayır canım tabii ki var... Kitabımız büyüktür. Ama Kur'an'ı kimse anlayamaz. Boşuna uğraşma diyecektim.

- Anlayamayacağımız bir kitaptan Allah bizi sorumlu tutmaz ki. Öyle ya, madem ki anlayamayacağız bizden na-

sıl hesap sorar? Demek, anlayabiliyoruz ki Allah onu bize indirdi.

- Râbia, sen bayağı vaaz veriyorsun be. Aferin, doğrusu sen gerçekten Allah'a tam dönmüşsün. Şimdi, kesin olarak işten ayrılacak mısın?

- Evet, bir hafta daha çalışacaktım ama bugün buralar bana çok sıkıcı geldi...

Râbia Hüseyin'e mektup yazmış okuyordu. Sonra birine bırakacak, mektup Hüseyin'e ulaşacaktı.

Muhterem Hüseyin ağabey,

Bugün işyerine geldim, seni bulamadım. Çok üzüldüm. Çünkü sana soracağım sorular vardı. Seni bir ağabeyden çok, Allah'ın izni ile kurtarım olarak görmüştüm. Allah razı olsun. Sayende çok şey öğrendim. Yalnız öğreneceklerim bitmemişti. Evlenecekmişsin, Allah me'sud etsin... Sen dünyamın en iyi kızına layıksın... İnşaallah yengemiz sizin istediğiniz gibi biridir. Sana sevineceğini umduğum bir müjdem var. Şu satırları yazarken, işten ayrılmış olarak yazıyorum. Yalnız, şimdi ne yapacağımı bilemiyorum. İslâmî öğrenebileceğim bir yer bulacağım. Nasıl bulacağımı bilmiyorum. Hüseyin ağabey, başımı kapattım... Tabî tam kapalı değilim. İnşaallah o da olur. Yalnız, çok bunahımdayım... Dinimi bilmediğim için onu müdafaa edemiyorum. Bu acizlik beni kahrediyor. Senin gibi dinini mükemmel savunan ve dinin emrine göre yaşayan birisi olabilmem için, mutlaka eğitimden geçmem gerekir.

Başka ne yazayım bilemiyorum. Yalnız, üzüntümün ve sevincimin birbirine karıştığı bir alemde yazıyorum. Bun-

ları bilmeni istiyorum. Fakat kararlıyım... Ne pahasına olursa olsun, ne kadar zulme uğrarsam uğrayayım, bundan sonra dinime askerlik yapacağım. Senin dediğin gibi, “Düşmanlar bize her modelden tuzaklar hazırlıyor, vicdan sahibi bir Müslüman hâlâ bunları görmemezlikten gelebilir mi? Gelemez!” İşte ben de gelmeyeceğim... Bunları sana sevinmen, ettiğin üründen bir şeyler bittiğini görmen için yazıyorum. Bir müjdem daha var: Mahalledeki kızlar yanıma geliyorlar. Senin bana anlattıklarını onlara anlatıyorum. “Allah için yap, insanlar için yaparsan hüsrana uğrarsın. Bu insanlar birden kaldırır ama yine birden yere vurur!” demiştin... Çok doğru ve güzel bir söz. Annemi çok seviyor ve güveniyorlardı. Sonra nasıl kötü yaptılar? Daha önce çok namuslu dediklerine, sonra namussuz dediler. Yine senin dediğin gibi: “Severken de, takdir ederken de bir ölçüye göre yapmayanlar, elbette fikirlerinden çabuk vazgeçerler.”

Hüseyin ağabey, sözlerinden yürek aldım. Her biri sanki bir cevher hükmünde. Karşına paşa da çıksa söyleyeceğini yine güzelce söylersin... Allah’tan tek istediğim, sana benzemek, insanlardan takdir beklemeden, sadece Allah için dava adamı olmak. Ayrıca, amcam da çok tuhaf biri oldu. Daha doğrusu o çoktan öyleymiş de ben yeni anladım. Onunla hep aym evdeyim. Bu durum beni üzüyor, ama ne yapayım? Ashında çok iyi birisi... Senin dediğin gibi: “Nice kafirler vardır ki, ahlâkları birçok Müslümandan daha güzeldir. Ama yine de kafirdirler.” Allah’a karşı âsi olan bir insan, bana karşı güzel muamele yapıyor diye, fikrim değişmez ya... Amcam, aynen dediğim gibi. İnsan olarak yumuşak huylu, dili ile güya Allah’ı seviyor, fakat onun emirlerine gelince tahammül edemiyor. Ben de Allah’a

karşı gelişine dayanamıyorum... Derken kavgamız sürüp gidiyor... Yine de senden sonra en sevdiğim insan o.

Bu gidişle delirmezsem iyidir...

Başka ne yazayım Hüseyin ağabey? Dün annemin mezarına gittim... Yine tazelendi yürek yaralarım. Hüseyin ağabey sen hep bana: "Canım onlar da dert mi? Asıl derdimiz ahiret olmalı." derdin. Dertlerim bayağı biter sanmıştım. Geldim, sen yoksun... Şimdi geri dönüyorum... Gerçi, amcamın parasını yemek istemiyorum, ama ne yapayım? Şimdilik başka çarem yok...

Başım ağrıttım, kusura bakma... Eğer vakit bulur da bir akşam bize gelerseniz, ne kadar sevineceğimi tahmin edemezsiniz... Çünkü, çok bunaldım Hüseyin ağabey. Hem de, amcama belki bir şeyler söylersiniz... Ne yapacağımı, nasıl karar vereceğimi bilemiyorum. Bildiğim bir şey varsa, o da İslâm'a yeni girdiğim ve çok büyük mücadeleler içine gireceğim. Birazcak bilgim olsa, bu mücadeleye hazırım, korkmuyorum... Fakat dini bilmemenin ezikliği içindeyim. Bana hiç olmazsa bir kitap listesi gönderin?

İşte böyle Hüseyin ağabey. Çok vaktini aldım. Seni zannediyorum bir daha göremem. Yalnız, rica ediyorum, mektubuma cevap yaz. Ve benim nereye gitmem gerektiğini bana bildir. Tabii zahmet olmazsa.

Satırlarına istemeyerek son verirken, tekrar selâm eder, eşinizle beraber bir ömür boyu mutlu olmamızı dilerim...

Taleben, Rabia

Not: Davet etmediğin için, düğüne gelemiyorum.

Râbia, mektubu aldı, zarfın içine koydu, adresini yazdı. Bir gürültü ile kapının açıldığını gördü... Arkasından bir sürü polis. Neye uğradığını şaşırان Râbia, polislerه bakıyordu. Polisler iyice yaklaştılar ve patronun odasına girdiler.

- Burada bir Hüseyin ÖZTÜRK varmış, onu arıyoruz, buyurun arama emrimiz.

Rıza Bey telaşlanmıştı:

- Efendim... Hüseyin'in düğünü var. Şu an burada yok.

Komiser emir verdi:

- Her tarafı arayın... İşçilerin kimliklerine bakın. Emre uyan polis memurları, her tarafı aradılar. Hüseyin yoktu...

Komiser işçilerin ifadelerini almak için hepsini biraraya topladı:

- Kusura bakmayın, sizi rahatsız ettik. Fakat ne yapalım, şu anarşist heriflerin yüzünden oluyor bunlar...

İşçiler, ne yapacaklarını bilemez bir halde, korkudan titriyorlardı.

Komiser hepsine birden konuşuyordu:

- Hüseyin'i hepiniz tanırırsınız, değil mi?

Bir kısmı:

- Elbette efendim, tanıyoruz.

Bir kısmı da korkularından neredeyse tanımıyoruz diyecekti.

Komiser:

- Kanunlarımızın gereğı, hepinizin ifadelerinizi almam gerekecek. Sizler, aylardır beraber çalıştığınız Hüseyin'in bir anarşist olduğunu biliyor muydunuz?

Râbia, bu sorunun karşısında sanki deliye dönmüştü. Avazının çıktığı kadar bağırarak geldi içinden. «Hayır Hüseyin ağabey anarşist değil, anarşistleri görmüyorsunuz!» diyecekti, vazgeçti. Komiseri dinliyordu.

Komiser:

- Evet, Hüseyin, vatan hainidir. İçinizden kaç kişi bunun farkına vardı?

Cemil cevap vermekte gecikmedi:

- Ben farkına varmıştım, efendim. Onun sahtekâr olduğunu, biliyordum, fakat arkadaşlara anlatamadım...

İşçilerden ses çıkmıyordu.

Komiser, işçilere şöyle bir göz gezdirdikten sonra tekrar sordu:

- Hüseyin, bizim elimizden kurtulacağını zannetti. Bizim elimizden kim kurtulabilir ki?

Râbia, kızgın kızgın süzüyordu komiseri.

- Kim kurtulabilir ki?

Komisere, “Kim kurtulamamış ki!” demek istiyordu Râbia; “Hani yakaladın mı, Türkiye’yi berbat hale getirenleri? Devletten milyarlar çalanlar, işçileri sömürenler, binlerce genci öldürenler, genç kızları satanlar yakalandılar mı ki?” diye mırıldanıyordu kendi kendine.

Râbia, haksızlık karşısında susmanın ızdırabını çekiyordu. Bu arada, işçiler Hüseyin için neler söyleyecekler diye de merakla bekliyordu.

Komiser Cemil’e sordu:

- Eee... Söyle bakalım nasıl anladın?

- Şey... Efendim, dini devlet işlerine karıştırıyordu...
Dini suistimal ediyordu...

- Peki, onun bir örgüt kurduğunu da bileniniz var mıydı?

Cemil:

- Ben anlıyordum efendim.. Burada örgütsel çalışmalar yapıyordu...

- Hıııııı... Güzeeeeel... Örneğin, neler yapıyordu?

- Örneğin, işçi arkadaşları, dinî konularda etkisi altına alıyordu...

Komiser işçilere dönerek:

- Siz, farketmiş miydiniz?

Kimseden ses çıkmıyordu. Râbia da kendini güçlkle zapt ediyordu...

Cemil:

- İnanınız efendim, işçileri etkisi altına almak için, elinden geleni yapıyor, hattâ yemeklerini bile ısmarlıyordu...

- Nasıl gücü yetiyordu buna?

- Bilmem ki... Herhalde bir yerden geliri vardı...

İşçiler, hemen kararı vermişlerdi: “Öyle ya,” diyorlardı, “gerçekten çok değişik biriydi.” “Bize niçin yemek ısmarlasın ki? Vaayy be! Demek anarşistmiş de farkında değilmişiz...”

Bir başkası da:

- Tabii arkadaş. Adamın bir çıkarı olmasa, bizim namazımızdan o kadar üzüntü çeker mi? Ona neydi bizim namaz kılmadığımızdan? Anamız değil, babamız değil...

Onlar bile, onun kadar üzülmüyorlar... Bir başkası, bir başkasına niçin bu kadar üzölsün?

Râbia nefretle dinliyordu konuşmaları... “Gerçekten bu millete yaranmak mümkün değil... Hemen karalayiverdiler Hüseyin ağabeyi.” diyordu. “Şu Hüseyin ağabey ne kadar bilinçli. Meğer Allah’ı tanımakla kalmamış, insanları da tanımış... Onun için, insanları kurtarmaya çalıştığı halde, onlara hiç güvenmiyordu. Yaptığını sadece ve sadece Allah rızası için yapıyordu...” diye düşündü.

Müslümanları yanlış tanıyan Komiser, Hüseyin’i de yanlış algılıyor ve anarşist sanıyordu. O da aldatılmıştı. Sanki bir zafer kazanmış gibi çevreye baktı:

- Ya... Bizi uyuyor zannediyorlar. Sonra da böyle kısıtıyoruz anarşistleri.

Makinaci Hasan:

- Haklısınız komiser bey, çok haklı... Bir de Hüseyin’i adam zannedip, onun tesiriyle namaza başladım...

- Onlar öyledir, öyle... Söylemenize lüzum yok, zaten biliyoruz... Şimdi, bir tutanağımız olması gerekir... Sizlerin tek tek ifadelerini alacağım.

Makinacı Halid itiraz ediyordu:

- Namaz kıl demek ne zamandan beri anarşistlik oldu komiserim. Hüseyin çok temiz arkadaştı.

Komiser bir polis memuruna işaret ederek, zabıt tut, emrini verdi.

- Başüstüne komserim...

Komiser, işçilerden birine sordu:

- Söyle bakalım, Hüseyin hakkında ne biliyorsun?

- Her şey dediğiniz gibi efendim... Örgüt kurmaya çalışıyordu.

- Bunu nasıl anladın?

- Bizi etkisi altına alıyordu. Demek ki, gayesi başkaymış.

- Delilin nedir?

- Şey, efendim... Bizimle çok meşgul oluyordu...

Bu arada, komiser yardımcısı atıldı:

- Bu ifadeler bir delil değildir. Olabilir... İnsanlık hâli, bâzı insanlar, inancına göre, karşı tarafın zarara girmesinden üzüntü duyabilir. Bu gayet tabiidir... Af buyurun komiserim... İşinize karışmış olmayayım ama bence...

- Sence, henüz belli değil, öyle mi?

Tekrar Kaya'ya dönerek:

- Bir delil gösterebilir misin?

Bu arada Râbia kan, ter içinde kalmıştı. "Komiser yardımcısı, ne anlayışlı... Demek ki, iyi insanlar az da olsa varmış." diyordu.

Komiser tekrar sordu:

- Evet, bir delil? Sizi, herhangi bir toplantı yerine davet etmiş miydi?

- Evet efendim... Cami... Camiye davet etmişti...

- Bunlar delil olmaz. Başka?

- Ben başka bir şey bilmiyorum, efendim.

Komiser bu sefer Cemil'e döndü:

- Senin adın nedir?

- Cemil Saydıcı... İstanbul doğumluyum...

- Hüseyin hakkında neler biliyorsun?

- Çok şey, efendim... Her şeyden önce, hemen itiraf edeyim ki, devlet ve millet düşmanıydı... Laiklik hakkında olumsuz propaganda yapardı. Burada bulunanlar ona inanmışlardı... İnsanlara İslâm'da devletin ne olduğunu anlatırdı. Bu arada, Türkiye Cumhuriyeti'nde değişen hükümetlerin adaletsizliğini anlatırdı. İşçilerin ezildiğini, bu dönemin adaletsiz, kokuşmuş, fuhuş tezgahçısı olduğunu söylerdi...

Bu arada Râbia dayanamayıp devreye girdi:

- Sen, bu devletin dostu muydun ki? Sen eleştirirsen bozuk düzeni kahraman oluyorsun, Müslüman eleştirirse hain, öyle mi? Beni dinsiz yapmak için uğraşmamış mıydın? Şimdi melek kesildin. Çok yazık, çok...

Komiser Râbia'ya:

- Sana konuş denilmediği halde, niçin araya giriyorsun? Sus bakalım. Küstahlık yapma...

Sonra Cemil'e dönerek:

- Eee... Sonra?

Din işi ile devlet işi İslâm'da ayrı değildir diyordu. Neymiş? İlk Cumhurbaşkanı Muhammed'miş...

Râbia:

- Aynı şeyleri sen bana söylememiş miydin? Nasıl bu kadar rahat kendi söylediklerini gizliyorsun. Bu nasıl insanlıktır böyle?

Komiser:

- Sus diyorum... Yoksa...

Ortalık tekrar sakinleşti. Râbia, haksızlığa karşı sabredemiyordu.

Cemil devam etti:

- Bir örgüt kurma planları olduğu muhakkaktı. İşçilere her gün Adana kebabı ısmarlıyordu. Nereden buluyordu parayı? Vehbi Koç ona mı çalışıyordu? Kesin olarak eminim ki, ona bir yerden para geliyordu. Buradaki işçileri o kadar etkilemişti ki, bunlar beni dinlemez olmuştu. Ama şimdi gördüler...

Komiser yardımcısı, komiserden müsaade isteyerek sordu:

- Sen, ne anlatmak istiyordun da seni dinlemez olmuşlardı?

- Şey... Hiiç. Dostça sohbet ediyorduk...

- Zannetmiyorum ama neyse...

Komiser:

- Başka neler var? Anlat bakalım. Bunları zapta geçiyoruz, aynı kelimeleri mahkemede de söyleyeceksin...

- Elbette efendim, söylerim... İşte anlattığım gibi, devamlı Adana kebabı ısmarlıyordu...

Makinacı Ramazan söz isteyerek itiraz etti...

- Hayır efendim... Her gün değil, sadece bir gün ısmarlamıştı, o da kebab değil lahmacundu... Cemil bey herhalde rüyasında hergün Adana kebabı görüyor...

Komiser işçilere dönerek:

- Doğru mu söylüyorlar?

Hep beraber:

- Evet efendim..

Komiser tekrar sordu:

- Doğru, ama kimin söylediği doğru? Cemil'in mi?

- Hayır efendim... Ramazan'ın söylediği.

Komiser Cemil'e dönerek:

- Eeee... Nereden çıkardın Adana'yı?

- Onlar unutmuş olabilirler...

Sonra kendi fikrinden olan arkadaşına dönen Cemil sordu:

- Değil miydi arkadaşım? Hergün değil miydi?

Adam biraz düşünceli:

- Hergün mü? Bilmem, belki...

Komiser sinirlenmişti. Ağzını eğererek:

- Hergün mü? Bilmem, belki... Bu ne biçim cevap böyle? İnsan, hergün yediği şeyi bilmez mi? Neyse, devam et!

- Aşırı dinciydi... Şey yani, öyle görünüyordu...

- Öyle değil miydi?

- Belki... Ama aşırı dincilik de suç sayılmaz mı?

- Ona biz karar veririz... Size zorlama yaptı mı? İllâ camiye gelin diyerek baskı falân?

- Yaptı efendim. Beni çok sıkıştırdı. Bu arkadaşları da.

İşçiler, ne diyeceklerini şaşırmışlardı. Bir kısmı "evet", baskı yapmıştı derken, Ramazan tekrar atıldı:

- Hayır... Hayır... Kimseye baskı yapmazdı... Sadece Allah'ı sevin... İslâm'ı Türkiye'de, hattâ dünya'da yanlış tanı-

tılar, dikkatli olun... Şunun, bunun sözleriyle kıyaslamayın İslâm'ı... İslâm'ı, İslâm'dan öğrenin, diyordu. Şurada aylardır onu dinlerim. Ruhum huzura kavuştu... Resmen imana döndüm. Bana sebep oldu... Öylesine iyi insana, bunca iftira? nasıl yapılır?

Komiser:

- Hüseyin'in anarşist olduğunu hanginiz ihbar ettiniz?

İşçiler:

- Ne ihbarı efendim?

- Buradan birisi ihbar etti ve biz ihbar üzerine buraya geldik...

- Kimsede ses, seda yok...

- Kim ihbar etti diyorum?

Yine ses yok...

Râbia:

- Kim olacak? Belli ki, Cemil Bey'in işidir bu... Eğer onun işi değilse adımlı değiştireceğim...

- Sen Hüseyin'in nesi oluyorsun?

Cemil:

- Şey... Efendim... Genç kız değil mi... Hisleriyle hareket ediyor... Hüseyin, onu çok etkiledi... Anlarsınız ya! Zaten onun yüzünden kapandı. Siz gelmeden önce de işten çıkacağını söyledi.

- Öyle mi? Neden işten çıkacaktın?

- Yasak mı işten çıkmak? Canım öyle istedi.

- Doğru dürüst cevap ver... İşten niçin çıkıyordun?

- İşsiz gezen milyonlarca insan var... Çocukları aç, karısı hasta... Onlardan birine kadro boşaltmak için... Dinimi öğrenmek için... Günaha girmemek için... Cevabım oldu mu komiser bey?

- Şimdi senin ifadene gelelim...

Râbia'nın künyesi yazıldı.

- Söyle bakalım. Hüseyin'i nerede ve ne şekilde tanıdın ki, bu kadar savunuculuğunu yapıyorsun?

- Burada tanıdım... Çok dürüst... İnsan ne demekmiş, ondan öğrendim... Zaten ondan başka da gerçek insan görmedim...

- Uzatma. Onu niçin savunuyorsun?

- Cemil Bey'in konuşmaları bir hayli uzundu... Biz niçin kısa anlatalım komiser bey?

- Soru sorma. Soruma cevap ver... Onu niçin savunuyorsun?

- Anlatacağım... Meselâ komiser bey... Siz karanlık bir yerde gidiyorsunuz... Size, yılanlar, canavarlar saldırıyor. Ne yapacağınızı, nereye gideceğinizi bilemez bir haldesiniz. Kıl payı kalmış, yılanlar sizi tamamen zehirleyecek, aç kurtlar da yiyecekler... Karanlık, korku, dehşet, hepsi bir arada... Çılgına dönmüşsünüz... Tam o esnada, elinde fenerle birisi geliyor... Yılanların, kurtların içinden sizi kurtarıyor. O karanlıktan çıkınca bir metre ötede, önünüze kibar giyimli fakat zalim biri çıkıyor... Bu zalim sizi kurtaranın yılan olduğunu söylüyor... Ne yaparsınız? Onu savunamaz mısınız? "Hayır, o yılan değildir!" demez misiniz? Yılanların, kurtların içinde, zifiri karanlıktayken, Hüseyin ağabey beni kurtardı... Beni kurtarmasaydı, ben onu yine

savunurdum. Çünkü O, gerçekten savunulmaya lâyık biri. Bana dinimi ve adını “dindar” olarak tarihlere yazdıran din düşmanlarını tanıttı... İpe gideceğimi bilsem, onu ve onun gibi İslâm’a gerçek manada sahip çıkanları savunacağım.

- Yeter... Başka kim Hüseyin hakkında bilgi sahibi? Ka-
nun önünde itiraf etsin!

Kimseden ses çıkmıyordu. Ramazan müsaade isteyerek
konuştu:

- Afedersiniz komiser bey... Siz Hüseyin’e anarşist demiş-
tiniz. Acaba neye dayanarak demiştiniz? Merak ettim de...

- Başka merak edecek bir şeyin yok mu? Patronu çağırın.
İşçilerden biri cevap verdi.

- Patronumuz birazdan gelir efendim. Şu anda burda
değil.

Komiser işçilerle konuşurken patron gelmişti. Komiser
hemen sorusunu sordu:

- Sen bu işçin Hüseyin hakkında ne diyeceksin? O nasıl
biri?

- Bilmem ki... Kötü bir çocuk değildi valla... Ben hiç bir
kötülüğünü görmedim... Aksine çok dürüsttü.

- Sende adresi var mı?

- Eski adresi var... Yeni evleneceği için, yeni bir daire
kiralamış... Onu bilmiyorum...

- Cemil:

- Râbia’dan alın efendim...

Komiser:

- Sende var mı Râbia?

- Hayır komiser bey, bende yok... Ben de ona bir mektup yazmıştım, fakat adresini bilmediğimden mektubu burada birisine verecektim. Adresini bilmiyorum. Bilsem de söylemezdim...

- O zaman kanunen suç işlemiş olurdun. Anarşist saklamak suçundan...

- Anarşist değil ki. İspat edin anarşist olduğunuzu... Sizin gözünüzde Müslüman anarşistse ben de öyleyim, ben de anarşistim.

- Bugünkü yasalara göre, bu yasalara karşı gelen herkes anarşisttir.

- Ohoooo... Ben, nice yazarlar, çizerler, vekiller biliyorum ki, bizzat kendi ideolojilerinin lehinde örgüt kuruyor, yazıyorlar. Yine de devletin can noktasına getirtilip oturuluyorlar... Anarşist oldukları halde, onlara göz yumuluyor. Adamlar, niyetlerini resmen yazdıkları halde...

- Sen bunları niçin araştırıyorsun?

- Yasak mı efendim?

Cemil:

- Görüyorsunuz ya... Ne kadar militan?

- Ben militan falan değil, İslâm'a yeni adım atmış bir Müslümanım...

- Tamam, anladık. Adresi ver.

- Yok bende... Olsaydı düğüne giderdim...

Komiser diğer işçilerin ifadelerini aldıktan sonra Râbia'ya döndü:

- Sen ve Cemil bizimle emniyete kadar gelecek, ifade vereceksiniz...

Râbia: Komiserin duyamayacağı şekilde sessizce sordu:

- Buradaki ifadeler geçerli değil mi efendim?

- Geçerli, fakat yeterli değil...

- Peki komiser bey, iş arkadaşlarıma birkaç şey söylesem de gitsek, mümkün mü acaba?

- Konuş bakalım!

Râbia'nın bütün sınırları ayaktaydı... İşçilerin yaptığı-nı bir türlü "mertlik" kavramına sığdıramıyordu... İşçiler Râbia'nın cesur haline hayret ediyorlardı. "Söyle bakalım" der gibi Râbia'ya baktılar.

Râbia:

- Size bir soru sormak istiyorum: Siz insanlık nedir bilir misiniz?

- Aaaa. Ne demek elbette biliyoruz.

- Peki, biliyorsunuz da Hüseyin ağabeyin aleyhinde konuşmaktan sıkılmadınız mı? O, size o kadar iyilik yaptığı halde, sizi Allah'a davet ettiği halde, vicdanınız sızlamadı mı? Siz, koyunlar kadar beyin taşıyor musunuz? Koyunlar bile dostunu, düşmanını hemen anlıyor da, siz anlayamıyor musunuz? Size kızmamalıyım. Hüseyin ağabeye müstehaktır bunlar. Siz cehenneme gitmek istiyordunuz... Cehenneme girmek isteyen sanki zorla mı cennete sokacaktı? Ona neydi ki sizin nereye gideceğiniz? Nereye giderseniz gidin. İster Müslüman olun, ister olmayın, ona ne? Allah'ın size ihtiyacı yok ya, sizin ona ihtiyacınız var. İnsan biraz vicdan taşır, düşünür, taşınır. Atalarımız ne demiş: "Milletin ahmağı, doğru bir şeye inanmak için saatlerce delil arar, yanlış bir şeye hemen inanır." Siz de aynen öyle yaptınız. Ramazan kadar mert olamadınız. Komiser-

den ödünüz patladı. Ne var korkacak? Komiserler insan değil mi? Onlar adam mı yiyorlar? Siz insan ama komiser olmuş, ama insanlığını yitirmemiş hiç kimse görmediniz mi? Onlar da, yemeği ağzı ile yer, burunlarıyla koku alırlar. Kulaklarıyla duyarlar... Ne vardı bu kadar korkacak? Ve korku belâsına, tertemiz bir insanın aleyhinde konuşacak? Yazıklar olsun... Yazıklar size!

Yakup sesli olarak ardından da Ramazan aşka gelmişti:

- Heyyyt be! Yaşa Râbia Bacı... Erkek olarak sanki sen dünyaya gelmişsin... Senin gibi kız kardeşim olsaydı da, Nemrud'un topuna hedef olsaydım...

Komiser:

- Tamam. Konuşmalarınızı başka zaman yaparsınız... Hadi bakalım. Cemil ve Râbia, emniyete kadar gelin...

* * *

Râbia sanki gözlerini dünyaya yeni açmış gibiydi. Ne oluyordu bu insanlara? Neden Hüseyin gibi tertemiz insan kötüleniyordu. Gökkubbenin tersi mi dönmüştü, insanlar doğduklarından beri insan değiller miydi? Şaşkındı Râbia. Dünyayı böyle tanımak onu mutsuz etmişti.

Babasının ihanetini düşündü. Herkes annesinin kötü kadın olduğunu söylerken; "Hayır! Benim karıma ben kefilim." bile diyememişti. İnsanlık kendi çıkarı ya da zararı sözkonusu olunca, insanlıktan çıkar mıydı?

Polislerle beraber emniyete doğru giderken, iş yerindeki ihaneti babasının ihanetiyle kıyaslıyor, yüreğini yakan çok farklı ateşin âdeta alevlerini görüyordu.

Râbia düşüncelerinden sıyrılmadan kendisini Emniyet âmirinin karşısında buldu.

Emniyet âmiri Önce Cemil'e sordu:

- Söyle bakalım... Bize ihbar ettiğin, örgüt kuruyor dediğin adam hakkında ne biliyorsun?

Râbia, daha evvel Cemil'den şüphelenmesine rağmen yine de şok olmuştu...

"Vay sahtekâr vay... Rejimin aleyhinde onca sözler söylediği halde, şimdi kendisini nasıl da temize çıkarmaya yelteniyor!.." diye mırıldanırken, Cemil'in vereceği cevabı bekliyordu.

- Faaldi efendim... Kendi ideolojisine, yılmak bilmeyen bir azimle bağlıydı...

- Örneğin ne yapıyordu?

- Şey efendim... Etki gücü çok kuvvetliydi...

- Bunlar, yeterli delil sayılmaz ki... Başka? Başka ne yapıyordu?

- İş saatinde namaz kılıyordu... Başkalarını da teşvik ediyordu...

- Bunlar da yeterli sebep değildir... Bir Müslümana dinini anlatabilir... Zorluyor muydu? İş saatinde namaz konusu iş verene, işçiler arasındaki anlaşmaya yasalar karışmaz... Hele ibadetlere kimsenin karışma hakkı yoktur... Sen bu kadar basit konular yüzünden mi Hüseyin'i ihbar edip, resmi makamları meşgul ettin?

- Yalnız bu kadar değil efendim.. Lâik ve demokratik rejimlerin de aleyhindeydi...

Bu sırada Râbia araya girdi:

- Komiser bey, siz bu Cemil'in Türkiye aleyhinde konuştuklarını duysaydınız, şu anda Cemil'i asardınız. Bu-

nun ne kadar sahtekâr olduğunu bilemezsiniz... İş yerinde işçileri dinsiz yapacaktı... Yapacaktı da Hüseyin ağabey onun yalanlarını çürütünce, başaramadı. Cemil'in sordugu, dinden saptırıcı, yalan yanlış soruların hepsine cevabını verdi... Onun için, Hüseyin ağabeyi çekemedi.

- Doğru mu bunlar Cemil efendi?
- Hayır efendim, bu iddialar geçersizdir.
- Nereden bildin geçersiz olduğunu?
-
- Evet, nereden bildin? Şimdi, bu kız yalan mı söylüyor?
- Evet efendim...
- Niçin yalan söylesin?
- O, eskiden Hüseyin'e âşıktı efendim...

Râbia şaşkındı...

- Yalan söylüyor efendim. Ben, onu Müslüman olduğu için müdafaa ediyorum. Âşık bile olsam bu kanunları değil, beni ilgilendirir. Ayrıca hemen şunu söyleyeyim: Ben onu rûhen seviyorum... Onun yerine başkası olsa aynı savunmamı yapardım... Ben haklıdan yanayım... İnanın komiser bey, beni sindire sindire, dinsiz yapacaktı...

- Tamam bunları bırakın... Tartışmalar yasaya aykırı değildir... Madem ki, Hüseyin gizli örgüt kuruyor dedin, bunu isbat etmen lâzımdı... Burası sizin oyuncağınız mı be? Kim kiminle takışırsa soluğu ihbarda alıyor... Sonra da bir şey bulunamıyor... Bizim işimiz başımızdan aşmış. Elimizde yakaladığımız anarşistlerin hakkından gelemiyoruz... Bir de hayali anarşistlerle mi uğraşacağız? Bir daha böyle mesnedsiz iddialar yüzünden bizi meşgul etmeyin... Haydi, gidebilirsiniz...

Emniyet amirliğinden çıktılar...

Râbia, binadan çıkar çıkmaz Cemil'e sordu:

- Hani, senin ideolojinde özgürlük vardı? Özgürlük böyle mi oluyor? Senin gerçek yüzünü gördüm. Tertemiz insanı hapse attırmaya çalıştın... Allah'tan, Emniyet âmiri zalim birisi değildi... Ya o da adaletsiz, zalim bir din düşmanı olsaydı? Hüseyin ağabeyi suçsuz yere zindana attırsaydı? Sen nasıl vicdan azabı çekmeden yaşayacaktın? Sen, nasıl ihbar edersin, söyler misin? Bir türlü aklım almıyor... Az kaldı ideolojine ve sana inanacaktım.

- Bana inansaydın bunlar olmayacaktı...

- Yine soruma cevap vermedin... Nasıl ihbar edebildin? Hüseyin ağabeyin evleneceği anda, onu zindanda görmek sana zevk mi verecekti? Zaten, merhametsiz insanlar yüzünden, biz bu hale geldik... Boyun eğmemiz için, bizi ilk hedef olarak Allah'tan ayırdılar... Kararlıyım. Bir gün ferat edeceğim... Onların maskelerini tanıdığım kadar anlatacağım... Kendileri saraylarda kadınlar ile eğlenirken, her gittiği yerde kadeh tokuşturanlar yok mu? Bir de suyun yüzüne çıkıp, kendileri saltanatın âlâsını yaşadıkları halde, başkalarına çamur atanlar? Osmanlıya saltanat diyenler... Sana gelince, tam bir muhbirsin... Jurnalcisin... İnsan Komünist bile olsa, bu kadar kallesiz olamaz... Serkan da komünistti... Ne diyordu Hüseyin ağabeye: "Sen, kendi davana çalışıyorsun. Benim felsefemde fikirlere özgürlük varsa, istediğini konuşabilirsin... Sen dini öğretiyorsun... Komünizme karşısın ama, Faşizme de karşısın.." diyordu. O niçin ihbar etmedi? Dinsizdi, ama yine yüreğinde senin gibi kallesiz tezgâh yoktu... Yazıklar olsun sana, ben senin

ideolojinde olmasam bile, seninle saygılı konuşturdum. Çok yazık, çok... Bir ateistsin, fakat mert bir ideoloji eri olamazsın... Bunu unutma...

Cemil'den ayrıldı.

* * *

Râbia bugün çok acı çekmişti. En önemlisi Hüseyin'i görememek onu üzmüştü, fakat iş yerinden kendini sokağa zor atmıştı. Kocaman cadde ona dar geliyordu. Üzüntüsünü anlamlandıramamıştı.

Eve gittiğinde kapıyı amcası açtı. Amcasının yanına oturup ona dert yanmaya başladı.

- Ben var ya Amca ben, bu gün çok dertliyim... Bana bir şeyler anlatır mısın?

Amca merakla sordu:

- Ne oldu? Hayırdır inşallah...

- Hayır mı? Şer mi? Bilmiyorum... Bugün işten çıktım. Emniyete götürdüler... İlk defa Hüseyin ağabeyi göremedim... Ona anarşist dediler... Hepsi canımı sıkıyor...

- Boşver kızım, sıkma canını... Ben, sana o adamın iyi adam olmadığını söylemiştim zaten...

Rabia'nın gözleri yuvasından çıkacakmış gibi oldu:

- Amca, rica ederim başlama yine! Şunu unutma ki, eğer bir Müslüman dinini savunuyorsa ona anarşist diyorlar... Amca, biliyor musun, iyileri de hapse atarlarmış. İslâm ülkelerinde bile, daha doğrusu halkı Müslüman ülkelerde yüzlerce, binlerce Müslümanı hapse atmışlar. Hattâ dünyanın birçok yerinde bu adaletsizlikler yürürmüş de halka bildirilmezmiş. Bozuk zihniyet devleti yanıltıyor.

Bu arada, kapının zili çaldı. Gelenler, Tıp fakültesinde okuyan Yıldız ile nişanlısı Tâhâ idi... Râbia, kapıyı açınca ne yapacağını şaşırmıştı. Belli etmeden içeri davet etti... Râbia, “Şimdi sen de nereden çıktın” der gibi baktı Yıldız’a. Yıldız her şeye boşvermiş edası ile çoktan içeri girmişti. Havai bir kızdı Yıldız. Nişanlısı Tâhâ, ise ağırbaşlı bir gençti. Sokak kızlarına özenmiş, ailesinden ayrı yaşamış, ailesine sormadan nişanlanmış, annesinin kötü hayatını da hiç konu etmemiş, kendisini dinlemeden yaşıyordu.

Yıldız, aynı havalı halini sürdürerek:

- Merhaba Râbia...

- Merhaba. Hoş geldiniz, buyurun... Şu tarafa, oturma odasına geçin. Yıllardır girmedığınız yere...

Râbia, üzerine bolca bir kıyafet giyerek, onların yanına geldi... Misafirlere zoraki tebessümle:

Yıldız nişanlısına dönerek:

- Tâhâ’cığım bize gelmişti... Aklıma geldin... Ben de, gidelim, dedim... Kendimi size affettirmek ihtiyacı hissettim. Onca olaylar geçti başınızdan geledim. Annemin yüzünden senden utanıyordum.

İsa Bey kızına bakmıyordu. Zaten iki yıldır ismini bile anmıyordu. Damadına gülümseyerek baktı, halini hatırlı sordu:

- Sağol damat bey... İyi ki geldin. Seni görmek beni sevindirdi. Birilerine gerçekten ihtiyacımız vardı. Geçmiş düşünmemek için. Bilhassa, Râbia bir depresyon geçiriyor da...

Râbia sinirlenmişti:

- Amca yine başlama. Aylardır ismimi ruh hastasına çıkaramadın gitti... Yapma be amca... Üzüntüme neden depresyon diyorsun.

- Tamam, tamam. Misafirlerin yanında ayıp oluyor...

Yıldız babasının yüzüne bakmıyordu.

Râbia, “İşine öyle geliyor değil mi? Kendin beni utandırırken düşünmüyorsun” diye söylendi...

İsa Bey, televizyonu açmıştı... Televizyonda, Dallas isimli bir yabancı film vardı...

Tâhâ:

- Televizyonu sonra seyrederiz... Şu televizyon yüzünden sohbetler tarihe karıştı. Şimdi biraz sohbet edelim. Nasılsınız, iyi misiniz bakalım?

Râbia:

- Çok doğru... Sanki göbeğimiz televizyonla kesilmiş. “Sohbetler tarihe karışıyor” sözü çok doğru. Neredeyse, misafir kavramı ortadan kalkıyor...

Hepsi aynı şeyi söylüyordu... Sonunda kapattılar.

Konuşmalar değişik yöne dönmüştü.

İsa Bey:

- Tâhâ, çoktan beri görüşemedik... Neler yapıyorsun bakalım? Yeni dininden memnun musun? Biraz da bize bahset.

- Hangi yeni dinim?

- Canım şu Yehova Şahidleri’nden olmuşsun. Ben de bayağı merak etmişim de... Seni bulup sormadım...

- Neyini merak ettiniz efendim?

- Değişik konulara daima merakım vardır.
- Yani, İslâm dinini biliyorsunuz. Bilmediğiniz “din” size sempatik geliyor, öyle mi?
- Şey ... Yeni demek istememiştim. İslâm’ı ne de olsa biliyoruz sayılır...
- Yaaa. Ben de öyle zannettiğim için, Yehova Şahidi oldum. Hristiyanlığın bir mezhebiydi. Din olarak kabul etmiştim...

İsa Bey hayretle:

- Ne yani... Şimdi etmiyor musun?
- Elhamdülillah, Allah’ın lütfu ile kurtuldum. Bir müddet için de olsa ihanet ettiğim dinime döndüm...

Râbia sevinçle atıldı:

- İşte!.. Ben, amcama bir türlü anlatamadım bunu. İnsan, İslâm’ı biliyorum zannediyor... Halbuki bize, hurafeleri öğretmişler. Şimdi, dinimize yönelip gerçeği öğreneyim, diyorum, bana kızıyor...
- Öyle oluyor Râbia kardeş, gerçekten. İslâm düşmanlarının dinimiz hakkındaki yalanlarına öyle aldanmışız ki, kendi dinimizden, öcünden korkar gibi kaçmışız... En önemlisi de, dinimizden nefret ederek kaçtığımızı farketmemişiz bile...

Râbia sözün yarısında:

- Ne tuhaf bir dünya. Önüne gelen, bilmediği İslâm’ı eleştirmekte kral kesiliyor...

Tâhâ’nın çok hoşuna gitmişti bu söz. Fakat, Yıldız bu konulara girmiyordu... Hattâ sıkıldığını ifade eden bir tavırla isyan etti:

- Öf, öfff!.. Sıkıntılı hava yetmiyormuş gibi, bir de din tutturdunuz... Derinlere gitmeye ne gerek var? Herkes inanıyor, herkesin kalbi temiz... Beni buraya ısrarla getirmek istiyordun. Şu girdiğin konulara bak. Babamı da kızdırıyorsun.

İsa Bey yıllar sonra kızından ilk defa bu kelimeyi duydu.

- Kızımda kendimi görüyorum, tıpkı ben.

Yıldız'la babası göz göze geldiler. Yıldız:

- Ben sizden bir adım daha ötedeyim. Siz bana evimi terk etme cesareti gösterememişsiniz.

İsa Bey istifini bozmadan cevap verdi:

- Evden kaçmak için cesaret lazım değil ki. Biraz özentî olmak.... Cahil olmak... Veya küstah olmak... Ya da anneden babadan sıkılmak... Bunlar da değilse kendisi işe yarayan bir gençse, kendisini bu yolla önemli olacağına inandırmak olmalı.

- Aman babaa! Önceleri böyle söylemiyordun. O zaman Avrupa'da okuyordum havanı atıyordun. Şimdi ne oldu baba.

İsa bey üzgün üzgün kızının yüzüne baktı.

- Senin de evladın olunca anlarsın.

Tâhâ konuyu değiştirmek istiyordu:

- İşte, bakın Yıldız hep böyle dik konuşur. Bu konuda anlaşıyoruz. "Beni böyle beğendin, işine gelirse!" diyor.. Haliyle ben de üzülüyorum. Ne yapacağımı şaşırdım. Yıldız'ı seviyorum. Fakat aile tanımayan, din tanımayan biriyle...

İsa Bey böldü sözünü:

- Zorla olmaz ki!

- Zorlamıyorum ki! Yalnız, insan hayat arkadaşını aynı fikirde istiyor. Öyle bir arkadaş istiyor ki, onurunu verecek canını koruyan değil, onurunu korumak için gerektiğinde canını verecek eş istiyor.

- Doğru... Hüseyin ağabey de devamlı söylerdi, “Fikirlerde zıtlık olursa, ruhlarda da zıtlık olur ve mutsuzluk başlar.” diye...

Yıldız kıskanmış havası ile:

- Tâhâ, bakıyorum benden şikâyetçisin.

- Konuşuyoruz Yıldız. Bu kişiler bizim ailemiz. Onlardan lâf çıkmaz.

İsa Bey düşünceliydi:

- Çocuklar! Ağzımızın tadını lütfen bozmayalım. Konuyu değiştirelim. Râbia, kalk kızım güzel bir çay yapta içelim.

- Peki amca... Her zamanki gibi, güzel konuları kapatmak için, üzerine bir çay içelim...

Râbia, mutfağa gitti. Amca, nihayet fırsatını bulmuş, Tâhâ'ya derdini döküyordu.

- Bak Tâhâ... Seni çağdaş insan olduğun için severim. Şu Râbia, beni çıldırtacak. Kıza bir şeyler oldu. İnsan kılgından çıktı. Adeta mağara devrini yaşıyor. Annesinin ölümünden sonra Hüseyin diye bir yobaza rastladı, kız kendini unuttu. Bu kadar da olmaz ki... Şunu, aydın görüşlerinle biraz ikna edin. Beni dinlemiyor, belki sizi dinler.

Yıldız:

- Onu ben hallederim babacığım. Sen hiç merak etme. O işi bana bırakın... Râbia'nın beynini yıkamışlar... Göreceksiniz, çok çabuk kendine gelecek...

Tâhâ:

- Ben, sizin düşüncelerinizden hiçbir şey anlamadım. Ne olmuş Râbia'ya? Yanılmıyorsa, daha çok olgunlaşmış. Birkaç sene önceki durumuna kıyasla... Gerçekten, ben, Râbia'yı harikulâde değişmiş gördüm... Dindarlaşmış... Bilgin olmuş adetâ...

Yıldız kıskanmıştı:

- Gözünde çok büyütüyorsun... Bence, senin büyüttüğün kadar olgun değil..

- Sen anlamamışsındır Yıldız... Çünkü, fikirlerimiz ayrı.

- Herhalde şu atom devrinde, mağara devrini yaşayamam?

- Atom devri olmuş da ne olmuş? Ölüm makinası. Hem de suçsuzları, demokrasi ve barış adına öldüren makina... Ve, bu öldürmeden zevk duyan zavallı insanlar...

- Çocuklar ben sizden yardım istedim... Siz kavga ediyorsunuz...

- Hayır, biz Yıldız'la devamlı tartışıyoruz.

- Daha şimdiden bu kadar tartışırsanız, siz ileride nasıl anlaşıacaksınız?

-!?

-!?

- Hiç yakışmıyor... Üstelik benim Râbia ile yaptığım tartışmaların aynısını yapıyorsunuz galiba...

- Ne yapalım? Tartışmadan olmuyor ki...

- Tartışa tartışa, fikirlerimiz birbiriyle aynı olur.

- Yooo... Ben, senin fikrinle asla birleşmem... Atoma bile karşısın... Nasıl hemfikir olabiliriz?

- Yıldız... Yine beni yanlış anladın... Ben, atoma karşı değilim.. Yalnız, atomu ilahlaştırmıyorum.. Unuttun mu Hiroşima'yı? Katiller, hünerlerini göstermek için milyonlarca canı harcadılar. Onlar için, ha insan, ha cansız bir varlık, ikisi de bir... Bir başka yerde, yanlışlıkla birisi öldürülse, İnsan Hakları yaygaralar yapar. Fakat Hiroşima'yı, Afganistan'ı, yani bütün Müslümanlara yapılan katliamı ciddiye almazlar... Kuru lâflarla geçerler... Kısacası, ben, haksızca insan öldüren fen ve tekniğe karşıyım... İnsanları ezen, dinimizi ezmek isteyen her şeye karşıyım... Her şeye...

Yıldız:

- Amaaaan... Sinirlerim bozuluyor... Keşke Yehova Şahidleri'nde kalsaydın... O zaman daha aydındın. Açıklığıma kızmıyordun, kadehten bir yudumu paylaşırdık... O zaman daha moderndin.

- Elbette senin isteğin gibi olacaktı. Onlar, insanın duygularını sömürdükleri için, daima insanlara kolay geleni söylemişlerdir... Allah'ın isteğidir önemli olan. Düşünebiliyor musunuz? İnsan, gönlünün istediği gibi gezecek, eğlenecek, Allah için en ufak bir zorluk çekmeyecek, her türlü neşesinde, eğlencesinde olduğu halde, yine Allah'ın sevgili kulu olacak... Bana çok saçma geldi. Ferhat, Şirin için dağları delerken, bazıları Allah için hiç bir sıkıntıya gerek duymazlar.

- Yahu bırakın çocuklar şu tartışmaları... Ben, sizden yardım istemiyorum... Siz de benden betersiniz...

Tâhâ sana da güvenmiyorum... Râbia ile aynı görüştesiniz... Sanki ikiniz de aynı yerden ders almışsınız...

- İslâm'ın okulu, İslâm dinidir. Bu okula gidenler, elbette, detayda yorum farkı olsa bile akidede aynı inanırlar... Tıp fakültesinde okuyanlar ne olurlar? Hepsi doktor olur.

İsa Bey

- Ne yani, İslâm okuluna gitmedik diye, biz...

Tâhâ:

- Onun okuluna gitmeyen, onu anlayamaz... İslâmi tahsilden bahsediyorum. Her isteyen okur ve öğrenir. Daima bilenden öğrenmek lâzım. Bilmeyenden, daha doğrusu dine göre yaşamayandan İslâm öğrenilmez. Biz bu gerçeği bilmediğimiz için değil mi ki, her hacca gidende, her Allah diyende İslâm'ı görmek isteriz. Onlarda ne gördükse İslâm zannederiz...

Bu arada Râbia geldi...

- Son sözünüz, çok güzeldi... İşte ben amcama söylüyorum da inanmıyor... Biz diyorum, İslâm'a değil de, İslâm diye insanlara bakmıyorsunuz. Onun için de batmışız...

Tâhâ:

- Çok doğru Râbia... Amerika'da ihtisas yaptığım yıllarda, bir arkadaşım çok ilginç bir açıklama yapmıştı...

Tâhâ'nın sözü tamamlanmadan İsa Bey araya girdi:

- Râbia nerede kaldı çaylar?

Yıldız:

- Doğru ya Râbiacığım. İstersen sana yardım edeyim.

- Teşekkür ederim... Çayı demledim, gidip getireyim.

Râbia gidince İsa Bey aynı sözleri söylüyordu:

- Evet Tâhâ, bana yardım et de Râbia'yı...

- İncancından çevirelim olur mu? diyeceksiniz. Kızınız için tek kelime söylemiyorsunuz.

Tâhâ sinirlenmişti:

- Ne yani Rabia ateist mi olsun?

- Rica ederim... İmansın, ama incancında aşırı gitmesin... Kızıma gelince, onu ben yıllardır, öldü dedim adını bile anmadım. Şimdi de sıradan bir misafire davranır gibi davranıyorum. Ama Rabia'yı çok severim, fakat o da çok aşırı gidiyor.

- Dini doğru yaşamanın aşırısı yoktur... Güzelin, daha güzeli vardır... İnşallah birgün siz de anlarsınız. İslâm'a dönmek için ne sebep var?

Mutfaktan gelirken konuşmaları duyan Yıldız sordu:

- Ne sebep mi var? Mesela ben böyle mutluyum. Hiç bir zaman dönmeyeceğim. Ben hayatımdan memnunum, niçin döneyim?

Tâhâ:

- Sen memnunsun... Acaba, Allah senden memnun mu?

- Onu bilmem.

- Biz de memnunduk hayatımızdan... Fakat düşündüm: Biz kimin dünyasındayız? Allah'ın mülkünde, O'nun memleketinde, O'nun verdiği nimetlerle O'na isyan etmeyelim dedim. Kişinin kendisinden memnun olması önemli

değil. O kişiden önce Allah, sonra Allah'ı sevenler memnun olmalıdır.

Bu arada çaylar gelmiş herkes sessizce içiyordu. Yıldız:

- Çayın çok güzel olmuş Râbia, eline sağlık.

- Teşekkür ederim... Zaten benim çayımın güzelliği, daima güzel konuyu kapatmak için geçer akçedir...

Yıldız, konuyu kapatmak istiyordu. Tâhâ ise düşünce-
liydi. Düşüncesini sormadan edemedi:

- Yıldız! Sen galiba beni sevmiyorsun... Yanılıyor mu-
yum acaba?

- Bunu da nereden çıkardın? Sevmemiş olsaydım, se-
ninle dini nikâh kıyar mıydım?

- Dini sevmeyen, onun emrinde olmayan bir insan için,
dini nikahın ne önemi var ki? Bugün girer, yarın çıkar,
baksana dinden nefret ediyormuşsun. Dinden nefret eden
nin dini nikahı konu etmesi nasıl olur ki?

Tâhâ, gençliğini arayış içinde geçirmiş ve sonunda ger-
çeği bulmuş bir gençti... Daha önce o da, Yıldız gibi her
şeye itiraz ediyordu. Sonunda düşündü: "Niçin bilmedi-
ğim, konuda iddiacıyım?" Bu düşünce onu gerçeğe götür-
müştü.

Bu arada Râbia, ruhunda kopan fırtına ile kendi kendi-
ne söyleniyordu: "Hemen de Tâhâ'nın sözünü kesti... Ne
olacak, işlerine gelmiyor. Hem Allah'ın verdiğini yiyorlar,
hem de Allah'dan söz edilince sıkılıyorlar. Ne nankörlük?"

Râbia, çayları ikram ederken sormayı da ihmal etmedi:

- Sizin fikirleriniz tamamen farklı... Siz nasıl evlenecek-
siniz? Bence, iki fikrin zıt oluşu o yuvayı temelsiz yapar...

Yıldız bozulmuştu:

- Bizim fikirlerimiz tamamen birdi... Hattâ, Tâhâ ile gece kulübünde tanıştık... O zamanlar kulüplerden çıkmayan insan, şimdi hocalık yapmaya başladı? Önceden, şimdi günah dediklerini yap, sonra da dindarlık tasla. Bir türlü aklım almıyor bu işi.

Râbia'nın da Yıldız'ın görüşlerini aklı almıyordu.

- Aaa! Bu nasıl söz? Zararın neresinden dönülürse kârdır. Bir insan zarar etti diye, tamamen iflas mı etmesi lâzım? İnan sana şaşıyorum. Yıldız! Sen insanın kendi hatasını anlaması diye bir olgu vardır bunu biliyor musun?

Yıldız, bir türlü gerçeği kabullenmek istemediğinden, demogojik yollarla Râbia'yı susturmak istiyordu...

- Aman canım... Kesilen kol yerine gelir mi? O yaptığı günahlar ne olacak?

Râbia, zeki bir kızdı.

- Canım sen, bahane arıyorsun. Kolla günah bir midir? Günahı, tövbe etmek şartıyla, Allah affedeceğini vaad etmiş, sen de “olmaz” diyorsun. Allah “Kesilen kolu takacağım” diye söz verseydi o da olurdu. Bu demektir ki sen asla dönmeyeceksin. Bunun için kendine zemin mi hazırlıyorsun?

- Elbette dönmeyeceğim..

Nişanlısı:

- Nee? Bu kadar ikna edici konuştuğumuz halde, hâlâ nasıl inat ediyorsun?

Tâhâ, Yıldız'ı öğrenmeye itmişti. “Belki düzeltirim” düşüncesiyle ona sabrediyordu...

Yıldız:

- Bak Tâhâ!.. Zamanında beni çok beğeniyordun. Şimdi...

İsa Bey araya girdi:

- Yooo... Çocuklar, artık sabrım kalmadı... Lütfen susun. Konuyu değiştirelim... Daha gençsiniz, nedir bu tartışmalar? Bırakın bunları. Tâhâ, spor totoyu bu hafta beraber dolduralım. Ben okuyayım, sen söyle. Fenerbahçe-Beşiktaş?

Tâhâ'nın cevabı:

- Sıfır.

- Galatasaray-Zonguldakspor?

- Sıfır.

- Aferin.. Aferin... Konya-Gençlerbirliği?

- Sıfır...

- Trabzon-Bursa?

- Sıfır...

Amca bir taraftan hızla yazıyordu...

- Samsunspor-Ankaragücü.

- Sıfır...

- Fakat? Tâhâ oğlum, hepsi de sıfır olmaz ki...

- Bilmiyorum efendim... Fakat benim gözümde hepsi boş işler... Hayatı ucuza harcamaktır.

- Aaa? Bak oğlum, sen yüksek tahsil görmüş bir insan-sın. Bu kadar tutuculuk yapman, cahillerde fazla sıırıtmıyor, fakat sende sıırıtıyor...

Tâhâ gülümseyerek başını salladı.

- Ahh, İsa Bey, ah! Sana gerçekleri nasıl izah etsem bilmiyorum. Bakın, beni ister yanlış anlayın, ister doğru... Size birkaç gerçeği söylemek istiyorum. Amca bey, bütün insanları, bilhassa Müslümanları sömürücü, ırkçı, İslâm düşmanları dıştan ve içten uyutabilmek için her yola baş vurmuşlar. Bu işe dine hakaret eden tiyatrodan başlayarak, kumar, piyango, at yarışı, it yarışı, filmlere kadar... Asıl gayeleri, Müslümanın aklını, kalbini İslâm'dan başka yöne çekmekti ve başardılar. Görüyorsun, bugün Müslümanım diyen milyonlarca insan, dinini öğrenmek için hiç vakit ayırmıyor. Onunla ilgilenmiyor... Her şeye zaman bulmuyor, ibadete sıra geldimi “zaman bulamıyorum” diyor. Ticarete kârını, zararını biliyor... Öte yandan, Amerikan sömürüsü altına girdiği halde, yine kendini hür zannediyor... Doğru söyleyiniz, biz inancımızı muhafaza edip, Batıya özenmeseydik, bugün İslâm âlemi bu hale gelir miydi? Batı, bizi kukla gibi oynatıyor. Hafta sonu kazanırım umuduyla oynadığı kumarın adına şans oyunları diyerek kazanmadığını görünce şok olan zavallı, küfür ediyor... Verilen zaman, verilen para saymakla bitmez. Evcilik mi oynuyoruz ki? Sorumsuzca yaşıyoruz. Bugünkü gençliğin faturası, kimin üzerine kesilecek? Gençliğin kurtuluşu için en ufak çaba sarfetmeyen biz Müslümanlar, kendimizi suçsuz görünce kurtulacağımızı mı zannediyoruz? Kimindir esrarkeş olan gençler? Kimindir yuvalardaki babasız çocuklar? Kimindir kumar yüzünden yıkılan yuvalar? Ölenler, sürünenler? Bütün bu vahşet ve tüyler ürpertici olaylardan kim suçsuzum deyip sıyrılabilir?

Siz İsa bey siz... Yıldız, Râbia ve ben, dinimizi yaymak, gençliğe dini bilgiyi ve sevgiyi aşılama için ne yaptık?

Analarımız, babalarımız ne yapmış? Hiç! Hiç! Hiç! Bütün bunlar bir yana, bir de utanmadan dinin aleyhinde konuşuyoruz, onu küçük görüyoruz... Sonra da serhoş olan dünyayı, serhoş, serhoş seyredenlerle seyredivoruz. “Kimler yaptı bunu?” diyoruz. Doğrusu, yazıklar olsun. Yıldız Hanım İslâm’a ayakkabısı kadar önem vermezse, o Yıldız ömrünü mutlu geçirebilir mi? Hangimiz mes’uduz. Hepimiz ruh hastalığı içinde uyuyoruz? Benim dedemin, nine-min huzuru niçin hiç birimizde yok? Onların imanı bizde olmadığı için, değil mi? Kusura bakmayın, belki ağız tadıyla çayınızı içirmiyorum ama ne yapayım, elimde değil, yaralıyım. Herkesin, günümüzün çarpıklıklarını görmesini istiyorum. Sokaklara çıkarak herkese yalvarmak istiyorum. Belki size komik gelecek, belki zavallı diyeceksiniz. Ne dersiniz deyin, size kızmayacağım. Biliyor musunuz, benim hıristiyan olmamın sebebi, sadece dinimi bilmememdi. Ben, Yehova Şahidleri’nden oldum. Başka, dine girdiğim zaman, beni sadece merak etmiştiniz. Ben, Allah’ımdan, iki âlemin ikisinden de ayrılırken sadece seyirci kalmakla yetindiniz. Beni İslâm’a davet bile edemediniz. Çünkü sizde, hem o bilgi, hem de yürek yoktu. Her kötü işte, aynı şeyi devam ettiriyoruz. Dallas, Flamingo Yolu, Bir Zamanlar Kartaldı gibi Müslümanların ahlâkını bozan, çocuklara daha ilkokulda zina düşüncesini veren filmlere kahkaha ile baktığımız zaman da aynı sorumsuzluğumuzu devam ettiriyoruz. Suçlarımız bu kadar mı? Hayır! O gazetelerde kadını iftiharla teşhir edenlere seyirci kalıyoruz. Seyirci kalıp tepki göstermememiz, yarın torunlarımıza hazırlanan bir tuzak değil midir? Ben, İbni Sina’nın eserlerini Amerika’da okudum. Geçmiş kendisinden saklanan gençlik, nasıl sağlam fikirde kalarak bu çarpıklığı görecektir?

Râbia Hüseyin gibi konuşan Tâhâ'yı, Hüseyin'i, dinler gibi dinlerken "Ne kadar birbirlerine benziyorlar" diye düşünüyor, Tâhâ'yı dinlemek ona iki misli haz veriyordu.

Tâhâ devam etti:

- Her yeni çıkan buluşu Batılılardan çıkma zanneden yeni nesilden, ecdadının buluşları saklanıyor. Ecdadı, bu yeniliğe karşı, "Barbar" olarak tanıtılırsa, bu genç kendisini nasıl tanıyacak, düşününüz! Allah aşkına düşününüz: Bizler, Allah'ın hoşuna gidecek ne yapıyoruz? Yarın mahşer günü bunun acı hesabı bizden sorulmaz mı? Hazırcılığımız yetsin artık... Kendimize gelelim...

İsa bey, sanki donmuştu? Paslanmış kalbinin pasları, sanki siliniyordu... Yıldız da duygulanmışa benziyordu. Râbia ise ağlıyordu. Tâhâ, kendisini dinleyenlerin yumuşadığını farkedince daha da coşmuştu. Coşkuyla devam ederken onu dinleyenlerin hangi psikolojide olduklarının farkında değildi.

İsa Bey Tâhâ'ya şaşkın şaşkın, kızı da adeta nefretle bakıyordu. Rabia'nın hayranlıkla dinlemesi ise Yıldız'ı kıskançlık krizine sokuyordu. İsa Bey ise kızına kırgınlığını hâlâ konu etmiyor, sanki o bir tanıdıkmiş gibi davranmaya devam ediyordu. Yıldız da aynen babası gibiydi. Olup bitenlerden habersiz olan Tâhâ, herkesin onu zevkle dinlediğini zannederek heyecanla konuşuyordu.

- Şöyle düşünelim... Bu dünyada ne kadar kalacaksınız? Ve şu dünyaya niçin geldiniz? Yemek için mi? Hayvan da yiyor. Sırf çalışmak için mi? Hayvan da çalışıyor. Cinsellik için mi? Sanat için mi? Her hayvan özünde sanatkârdır. Üstelik, o hayvanın yaptığını, insan asla yapamaz. Mesela; arı bal yapar; ayrı ayrı çiçeklerden, mükemmel ayarlanmış

vitamini, rengi ve kokusu karışmadan mükemmel ayarlar. İnsanların yapamayacağı bir sanat sunar. İnek, yine ayrı ayrı renklerde, ayrı ayrı kokularda ot yer, tadını, tuzunu birbirine karıştırmadan, süt imal eder. Ne güzel sanat! Ve ne güzel makina! Örümcek; Sanki, ince tıgı var elinde. Santim santim, milim milim, üstelik avını yakalayacak özellikte. Tavuk, yine ayrı ayrı otlardan, ayrı ayrı yemlerden gıdalı yumurta yapar. Hem de, inci inci işlenmiş gözlekleri de ayrı bir bilim dalının konusu. Sarısı da, beyazı da bilim dünyasını asırlardır meşgul etmiş. Saymakla bitmez dostlar... Kısacası, insan ne sanat için, ne de yemek için yaratılmıştır. Yemek de, sanat da, gerçek gayeye gelişin birer vasıtalarıdır... Fakat, biz ne yapıyoruz... Vasıtaları gaye yerine koyuyoruz... Biz Müslümanız, Müslüman! Nasıl Müslümanız anlayamadım... Allah'ı sevmeyen, bilmediği İslâm'ı ima yoluyla küçük gören bir insan nasıl Müslümandır? İyi düşünelim; birkaç hoplayıp zıplamaya, ojelere, danslara Allah'ı değişmeyelim. Müslüman dininden şeref duyardır. Dininden utanan, kompleks duyan, kin duyan bir insan gerçek Müslüman olmadığı gibi, kişiliği de kayıp demektir. Yıllar önce ben, bizim hacı bakkala çok sinirlenirdim. O bakkalın yüzünden bütün hacılardan nefret etmiştim. Sebebi ise bakkal, bana vermediği Sam-sun sigarasını, arkadaşıma vermişti. Daha sonra, kızkardeşim Mürüvvet hastahânedeyi yanlış tedavi sonucu ölmüştü. Oradaki bir doktorun yüzünden bütün doktorlardan nefret etmedim.

Neden başka doktorlardan nefret etmedim? Çünkü doktorların aleyhinde olumsuz propaganda yoktu. Hacı bakkalın şahsında, bütün hacılara nefretin sebebi ise, hacıların aleyhinde menfi propaganda çok fazlaydı ve ben de

bilinç altına yerleştirilen düşüncelerin gereğini yapıyordum. Eyy Allah'ım! Nasıl da aldanmışım? Kendimi affedemiyorum.

İslâm'dan ne kötülük gördük? Düşünelim: Gerek astronomiye, gerek tıbbı emeği geçmiş yüzlerce Müslüman âlim var. Biz yine de Batılı Hristiyan bilim adamlarına hayran kalıyoruz da kendi bilim adamlarımızdan haberdar bile edilmiyoruz. Haksız mıyım? Lütfen doğru söyleyin!

Bu soru üçünün de ürpermesine sebep oldu. İsa Bey düşünceliydi. Yıldız'da, bayağı değişik tavırlar vardı.

-Çok doğru konuştun, Gerçekten, biz şeytan gibi yaşamışız da...

Tâhâ, Yıldız'ın bu sözünden çok duygulanmıştı:

- Seni tebrik ederim Yıldız... Gerçekleri, şartlanmış olarak dinlemeyenlere çok saygı duyarım.

- Anlattıkların hem ilginç, hem de doğru sözler.

Yıldız İsa Bey'e bakarak:

- Yalan mı baba?

- Yooo... Çok doğru kızım... Doğrusu kendimden utan-
dım. Böyle Müslümanlık olmaz... Ben Râbia'ya kızarken
bile içimden, tasdik ediyordum. Fakat, doğruyu duymak
istemiyordum. Kendimi aldatmaktan başka bir şey değil
benimki biliyorum.

Râbia, sevinç gözyaşları içinde hiç konuşmadan seyrediyordu.

Râbia için için ağlarken, annesini ve Hüseyin'i düşündü. Annesinin orda olmasını öyle özlemle istiyordu ki, gözyaşları dinmiyordu. Aklının almadığı şey; annesini ha-

tırladığı anda neden Hüseyin de hemen annesinin yanında bitiriveriyor, Hüseyin'i hatırlasa bu defa da annesi onun yanında bitiveriyordu? Düşüncelerinden sıyrıldığında, Tâhâ'nın konuşmasına yönlendirdi aklını. Tâhâ, Hüseyin'e benzeyen üslûbu ve aşkıyla devam ediyordu.

- Olan oldu... Zararın neresinden dönülürse kârdır. Madem ki hatanızı anladınız, o halde dönüşünüz kolaydır. Ben de birçok hatalarımın farkındayım. Ben de kendimi düzeltmenin eşğindeyim. Ne de olsa sonradan dönüş yapan birisi olduğum için, hatalarımı çok aza indiremiyorum. Yalnız, büyük günahlardan da kaçmayı başardım çok şükür.

Yıldız:

- Evet, bizi böyle yetiştirenlerin çok büyük günahı ve azabı var.

Tâhâ hemen cevap verdi:

- Tabii onların da var. Fakat onların azab çekmesi, senin günahını eksiltmez. Herkes kendi günahını çekecektir.

İsa Bey onaylıyordu:

- Doğru... Öyle ya... Tâhâ bey oğlum, hiç durmadan konuş ne olur? Doğrusu konuşmanı çok beğendim.

Amcası: Râbia'ya yarım bakışla bakarak:

-Râbia, hadi hadi iyisin! Allem ettin, kallem ettin beni de Müslüman yaptın.

Râbia gözyaşlarını silerek amcasına gülümsedi. Sonra şaka yolu ile taş atarak cevap verdi:

- Sen Müslüman değil miydin?

Amca, geçmişteki, tartışmaları hatırlamıştı.

- Değilmişim ya? Sen söylemez miydin?

Tâhâ devredeydi:

- Boşverin... Geçmişte şöyle demiştin, böyle demiştinle şeytanı memnun eden tartışmaları bırakın Râbia.

Râbia:

- Çayınızı tazeleyeyim mi Amca?

İsa Bey gülümseyerek sordu:

- Güzel konuşmanın arasına çayı sokuşturmayı amcandan mı öğrendin?

Gülüştüler... Râbia gülerken ağlıyordu... İlk defa sevinçten gözyaşı döktüğünü fark etti.

Yıldız, hâlâ Tâhâ'nın söylediklerini düşünüyordu... Râbia'ya dönerek:

- Râbia... Bu gidişle kapanırım. Bana yardımcı olur musun?

Birdenbire, sanki Tâhâ'nın beynine güneş doğmuştu. Gözleri yaşarmıştı...

Amca sevinçle:

- Kolay mı? Bu gece, bu evde, devrim oldu, devrim... Ben de, namaza başlayacağım, okuyacağım, İslâm'ı öğreneceğim.

Râbia:

- Allah razı olsun Amca... En büyük desteğim sen olacaksın. Beraber okuyalım... Bak nasıl mutlu oluruz...

Yıldız'ın da beyninde devrimler olmuştu. Ağlamayla karışık gülümseme halleri sergiliyordu.

Amca Râbia'ya cevap verdi:

- Elbette... Sen nasıl istersen.

Râbia Yıldız'a döndü.

- Sana da aynı teklifi yapıyorum. Gelin, hep beraber öğrenip, hep beraber dinimize karşı olan vazifeleri yapalım.

Yıldız kararlı bir cevap verdi:

- Tabî Râbia, niçin olmasın? Sen bana yanlış bir şey söylemiyorsun ki. Tâhâ da söylemiyor. Aslında, sizin nefis dediğiniz duygularımın kurbanı oluyorum. Yalnız kararlıyım, bundan sonra Tâhâ'yı da seni de dinleyeceğim.

Amca hayret edercesine cevap verdi:

- Sahi mi Yıldız? Sen bu sözü söyledin ya, söylemeyen adam kalmaz...

Tâhâ mırıldandı:

- Kalır amca bey, kalır... İnanmak istemeyenler, yine inanmaz...

Râbia'nın keyfine diyecek yoktu. Fakat yine araya girmeden edemedi:

- Yooo Amca öyle söyleme... İnanmak istemeyen kişi, Allah-u Teâlâ'yı görse, "gözlerim hayal görüyor" dermiş de yine inanmazmış... Gerçi Allah'ı görmek bu âlemde mümkün değil ama misal verdim...

- Doğru... Gerçekten, aylardır benimle meşgul oluyorsun da ancak bu akşam, biraz uyanmaya başladım.

Tâhâ'nın sesi çıkmıyordu. Yıldız'a sormadan edemedi:

- Yıldız, gerçekten Allah'a dönüyor musun? Yoksa ben bir rüya mı görüyorum?

- Evet, karar verdim. Yalnız beni, bana bırakmayın. İradem çok zayıf.

Râbia:

- İradeler, bilgiye göre geliştirmiş. İnsan Allah'ı tanıdıkça severmiş. İman kuvvetli olunca da o kimseyi kimse dininden çeviremezmiş. Yalnız, İslâm'ı bilmek Allah'ın emriymiş. O emre de farz denirmiş.

Yıldız:

- Aferin Râbia... Kısa zamanda çok şeyler öğrenmişsin.

- Evet, Allah Hüseyin'den, pardon Hüseyin Ağabeyden razı olsun. Öğretici kısa zamanda çok şey öğretebiliyorsa...

Yıldız'ın tuhafına girmişti:

- Ne demek o "Hüseyin, pardon abi"?

- Hüseyin ağabey diyordum da...

- Kim bu genç?

- Dindar ama bilinçli bir Müslüman...

- Canım, dindarın gavuru olmaz ya... Tabii Müslümandır.

- Fakat, bu şahıs gerçek bir Müslüman... Sen her televizyona çıkan, gerçek Müslüman mı zannediyorsun? Onların bazıları, dinimizi yobaz gördüklerinden, kendileri dinde bazı değişiklikler yapmak istiyorlarmış... Buna da "Dinde reform" denirmiş... "Dinde reform olmaz, ama yorumda reform olur." derdi. Dinde asla. Dinimiz zaten her asırda yeni. Her asırda en gelişmiş. Önemli olan her asırda onu anlayanların olması. Ayrıca; Allah'ın dinine kul ne karışıyor ki Allah gönderdiği dinle imtihan edecek? Ona karışmak ne küstahlık! Bence, bu dinde reform isteyenler, Allah'ın imtihanını bilmiyorlar.

İsa Bey aslını sergiliyordu:

- Bak Râbia, yine kızacaksın ama dinde bazı değişiklikler gerçekten olmalı.

Tâhâ araya girdi:

- Neyin değişmesi lâzım? Din Allah'ın, hükümlerini de o koymuş... Allah'ın koyduğu hükmü kaldırıp, yerine başkasını mı koyacağız? Hadi, koyduk diyelim, Allah bizim koyduğumuzu kabul eder mi? Onun kabul etmediği bir din, din olabilir mi?

İsa Bey aşka gelmişti:

- Aslanım benim... Gerçekten de güzel konuşuyorsun. Konuş be aslanım. Senin konuşmaların kafama yatıyor. Aslında susamış milletiz de, kendimizin farkında değiliz...

- İşte, söylediğimiz de bu. Aldanışımızın tarihi kıyame-te kadar yazılsa yeridir.

Râbia:

- Hüseyin ağabey de aynı anlamda konuşurdu.

Rabia'nın gözeri dalmış mırıldandı.

"O'ndan bahsedince

şarkıların tadı değişiyor."

III

BİR UMUDUN BİTERSE, ÖTEKİ UMUT SIRADADIR

Râbia üzgündü, Râbia dünya büyüklüğündeki dertleri omuzunda hissediyor, özellikle annesine yapılan iftiraları unutamıyor, komşulardan annesine hakaret edenlerle de görüşmüyordu. Komşuların bazısı, Râbia'yı görünce yüzü kızarıyordu.

Annesinin masum hâli gözünün önünden gitsin diye, devamlı olarak kendisini meşgul ediyordu... Yürüyüş yapıyor, arkadaş ziyaretlerine gidiyor ama içine huzuru bir türlü davet edemiyordu.

Ya babası...

Babasını da çok özlüyordu, nefretine rağmen. Nermin'in adını bile anmıyor, kardeşi aklına her geldiğinde Nermin'e beddua ediyordu. Babasını tahrik eden oydu... Yoksa babası durup dururken asla yengesine yan gözle bakmaz, elinde olmayarak içinden kötü bir şey geçirse de emindi ki babası bu elinde olmayan duygudan dolayı utanç duyar ve asla fiiliyata dökemezdi.

Râbia kararlıydı, bu gece amcasına konu açacak, aldatılmanın acısını ona soracaktı.

İsa Bey yine tam saatinde tuhafiye dükkanını kapatıp gelmişti. Yemekler yenmiş, sıra sütlü kahve içmeye gelmişti. Râbia amcasından çekiniyordu ama yine de konuya girecekti.

- Amca! Sen eskiye oranla beni daha çok seviyorsun. Bak ikimiz kaldık. Birbirimize dertlerimizi dökmeliyiz. Öyle değil mi?

Kahvesinden bir yudum çeken İsa Bey cevap verdi.

- Tabii öyle, şüphesi mi var?

- O halde sana şimdiye kadar açmadığım bir konuyu açmak istiyorum. Amca! Bir erkeğin karısı tarafından aldatılması nasıl bir şey?

İsa beyin elinden fincan düşmüş, kulakları uğuldamaya başlamıştı. Âdeta bu soru onu çarpmıştı.

Râbia hemen kahvenin döküldüğü yeri silip fincan kırıklarını toplarken mırıldandı:

- Amca! Derdini içine gömmekle bir şey kazanamazsın. Ben o kadar gözyaşı döktüm, ofladım yandım, senden bir kelime bile duymadım. Gurur yapma amca, ne olur. Senin hislerini öğrenmek istiyorum. Kocasını tarafından aldatılan kadınları çok dinledim ama karısını tarafından aldatılan erkekleri hiç dinlemedim. O acı nasıl bir acı amca anlatsana.

-

- Neden cevap vermiyorsun amca! Lütfen bana açıl. Râbia amcasına baktığında gözlerinden sicim gibi yaşların süzöldüğünü gördü:

- Ağlama be amca. Şimdi beni de ağlatacağsın. Gözlerini silmeye çalışan İsa Bey hıçkırıklara dönüşen ağlama duyusunu bastıramıyordu. Râbia da dayanamamış ağlıyordu.

- Uzaklardan gelen ateş bize kıydı ve yaktı amca. Allah'tan gelen bir acı olsaydı, Allah yazdı kalem çizdi, acı da ciğerimize girdi derdik. Ne yapalım artık bize düşen şeyi bundan sonra imtihanı kazanmak.

Uzun süre, amca yeğen ağladıktan sonra İsa Bey açılmıştı.

- Bak Râbia! Genellikle kadınların çoğu kocasından şüphe etmediği için, kocası onu aldatınca çok acı çeker, intihar eder veya aklını oynatır, evini terkeder, mecnuna döner ve saire. Erkek, hiç şüphe etmediği için onun şoku, acısı, kederi ve şaşkınlığı çok farklı. Ağlayamıyor, baba evine gidemiyor, kimselerle dertleşemiyor. İnan bana ölmeyi çok istedim.

Özellikle kardeşinle aldatması daha da acı vericidir değil mi?

- Ona ne şüphe!

Oturma salonunda amca yeğen karşılıklı koltuklarda oturuyordu. Bir müddet ikisi de sustu. Sonra hüznü hüznü bir ah çeken İsa Bey devam etti:

- Olayı öğrendiğim günün acısını sana asla tarif edemem. Aldanan kadınlar da tarif edemez o acıyı. Bende artık bir durum, benim hiç şüphe etmemem oldu.

- Amca! Nermin seni sevmiyor muydu?

- Seviyordu kızım hem de çok seviyordu. Fakat ben de çok büyük bir hata oldu. Onun da kanı bozukmuş beni aldattı. Kanı bozuk olmasaydı, benim gibi hatalı olan er-

keklerin hanımları nasıl aldatmıyorsa o da öyle aldatmayabilirdi. Fakat yine de kendimi affedemiyorum. Israrla söylediği üç söz vardı. Biri, “Ne olur, eve girerken güler yüzle gir! Oturalım seninle sohbet edelim. Karı kocanın karşılıklı sohbet etmesi çok hoşuma gidiyor.” derdi. İkincisi, sıksık, “Sen ihsan’la kardeş değil misin? O hanımına, sevdiğini içtenlikle söylüyor. Sen bana beni sevdiğini bile dudak ucuyla içtensizce söylüyorsun.” diyordu. Birşey daha söylüyordu ama onu söyleyemem.

Gerçekten karıma hiç zaman ayırmazdım. Nasıl öyle ihmal ettim bilmiyorum. İyi ki küçük çocuğumuz yokmuş. O çocuk nasıl mutlu olurdu? Ne yapardı bilemiyorum. Yıldız’la Okan’ı nasıl büyüttük hâlâ şaşıyorum. Gerçi, Yıldız bizim olmaktan çıktı ya neyse.

- Karını özlüyor musun?

Başını eğen İsa Bey Râbia’ya bakıp sordu:

- Sence özlüyor olabilir miyim?

- Olabilirsin. Çünkü kendini de suçluyorsun.

- Aferin, bildin. Evet özlüyorum. Nefretim kadar sevgim de var.

- Af çıksa onunla barışır mısın?

- Hayır! Kimse duymasaydı, ben de suçluydum diye belki ona bir hak daha verirdim ama... Yoo, veremezdim. Çünkü her zaman suçunu onun başına kakardım. O zaman da ona daha büyük zülüm yapmış olurum.

- Şimdi cezaevinde ne yapıyor acaba? Akrabalarından da kimse gitmiyormuş. Duyduğuma göre kışlık kazağı bile yokmuş, üşüyormuş. Terliği yokmuş, bir kantinci gelse, ne meyve ne süt alabiliyormuş, bayağı perişanmış.

- Yaa! Kimden öğrendin?

- Bilmem. Duydum ama kimden olduğunu hatırlamıyorum.

Haftalar sonra İsa Bey mutfaktaki Râbia'yı çağırdı. Kederliydi. Rengi solmuş halde ellerinin arasına başını koymuş Râbia'yı bekliyordu.

Râbia:

- Buyur geldim amca.

- Geç karşıma otur.

Bir çırpıda koltuğa oturmuştu Râbia.

- Oturdum. Buyur.

- Hazır ol. Sana kötü bir haberim var.

- Râbia panik içinde söylendi.

- En kötüyü yaşamışım, ama bana kötü ne haber verebilirsin? "Haberim var." diyorsan buyur.

- Bugün Nermin'i ziyarete gittim.

Râbia gayri ihtiyari olarak ayağa kalktı:

- Nee! İnanmıyorum amca... İnanamıyorum.

- İnan Râbia. Buna sebep de sensin. Onun parasız pul-suz kaldığını söyledin. Bana ihanet de etse, onun öyle perişan olmasını istemedim. Üstelik onu biraz da ben ittim.

Râbia tekrar yerine oturup sordu:

- Seni görünce ne yaptı?

- Şok oldu, şok. Uzun süre dondu kaldı. Sonra uzun bir süre ağladı. "Seninle konuşmaya yüzüm yok. Ama gelmiş

olman, kimsesiz kaldığım duygusunu benden kaldırıp attı. Dosyamı temyiz bozdu, galiba cinayete sebebiyetten on beş yıl almışım. Ama sen geldin ya, inan bana artık ceza beni üzmüyor. Aksine vicdanımı rahatlatıyor. Ne olur, evlensen bile beni bazen ziyaret et, mektup yaz.” diye ağlaya ağlaya yalvardı. Ona acıdım biliyor musun! Öyle pişmanlık gözyaşları döküyordu ki, görsen sen bile acırdın.

Râbia, ağzı açık sadece dinliyordu amcasını.

Amcası devam etti:

- Ona biraz para bıraktım, sonra da, “Ben sana tam kocalık yapmadım, seni yatağımdan attığım gecelerin birinde bana bir şey söylemiştin hatırlıyor musun? dedim. Hatırlamadı. Ona hatırlattım;

- Bana “Beni yataktan attığın an, senin karın değilim gibi bir duyguya kapıldım. İçimi bilsen, bana neler söylediğini bilsen, aynaya geçer yüzüne tükürürdün.” dedin ya, işte ben en büyük hatayı o gece yaptım. Senin rencide olan onurunu, yıkılan ruh dünyanı anlamaya çalışmadım, dedim. Çok duyulandı. “Gerçekten yaptığım hatada senin rolün çok büyüktü. Artık beni önemsemediğine inanmıştım. Senin yanında varlığımın bir önemi olmadığını anladım veya öyle hissettim. Birdenbire boşluğa düştüm. Özel konularda da benim hâlimi hiç sormuyordun. Kendin hedefine ulaştın mı, beni düşünmüyordun bile. Kaç kez sana o konularda kadınların durumunu öğreten kitap oku, ben mutsuzum, dedim, hiç aldırmadın. Ben son iki yıldır aynen dul kadın gibiydim. Ama sen her zaman evliydin. Her istediğin oluyordu. Benim isteklerimin olup olmadığını merak bile etmiyordun. Benim arzularım, senin bencilliğin bir oldu ve ben kaybettim.” dedi. Ona babanı

sordum. “Sana kur yaptı mı?” dedim. Bana ne dedi biliyor musun, “Sakın kardeşini suçlama, beni defalarca reddetti. Ama benim arzularımın etkisinden kurtulamadı. Daha doğrusu ben onu zorla baştan çıkardım. Beni nasıl olsa bir daha hayatına almayacaksın. Ama onu al. O gerçekten dü-rüst. Ama erkeklik güdülerine yenildi.” dedi. Daha neler, neler... Çok büyük hata yaptığımı geç anladım. Ona ilgi göstermiyor gibi dursam da onu seviyordum. Evden çıkarken ona “Hoşcakal” demiyordum, ama ondan ayrılmak da istemiyordum. Şimdi anlıyorum ki, kadın bilmedikten sonra senin onu içinden sevmenin ona ne faydası var! Yani yanlış yaptım Râbia. Bedeli çok pahalıya maloldu. Ağlaya ağlaya döndüm cezaevinden, onu parasız ve mektupsuz bırakmayacağım. Babanı da ziyaret edeceğim. Sonuçta, onu engelleyecek kıstasları yoktu. Ve Nermin çok uğraşmış. İşte böyle Râbia. İnsanlara, bir hatadan döne-bilecekleri imkanı bir kez vermekte fayda var. Onu artık karım yapamam. Çünkü, kendime güvenemem, ama insanlık yapacağım. Ne diyorsun Râbia, iyi yapmış mıyım?

Râbia cevap vermeden kapının zili çaldı. Râbia kapıyı açınca, Yıldız’la nişanlısını karşısında gördü. Şaşkınlık içinde onları içeriye davet etti. Bir saat kadar havadan sudan bahsettikten sonra, konuyu yine dine, oradan da Hüseyin’e getirdiler. Tâhâ, Hüseyin’i çok merak ettiği için sordu.

- Hüseyin kardeşle tanışmak isterdim doğrusu. Nerde o? Onu neden davet etmiyorsunuz?

Râbia boynunu büktü cevap verdi:

- Sorma Tâhâ abi... Çok iyi bir insan ama başı galiba dertte. Öyle olmasa beni arardı. İş yerinde ona iftira etti-

ler... Az kalsın Hüseyin ağabeyi yakacaklardı. Sonra kim-bilir ne oldu.

Râbia bir müddet durakladıktan sonra:

- Evleniyordu ya belki de o yüzden de aramamış olabilir.

- Eee... Ne olmuş evlenmişse?

- Hiç, öylesine söyledim işte... Çok iyi bir insan da... Böyle ilgisiz kalmazdı demek istiyorum. Tekrar çay dem-leyeyim mi?

- Çok iyi olur...

- Haydi Yıldız, çayı beraber yapalım...

İki genç kız, beraberce mutfağa girdiler.

Râbia dertleşmek istiyordu... Amcasının anlattıkların-dan başka üzüntüleri de vardı.

- Senin gibi bir arkadaşaya ihtiyacım vardı. Çok dertliyim Yıldız... İçim yanıyor. Yunus emre gibi yaşıyorum... İçim-de bir yangın var, söndüremiyorum. Niçin sönmüyor? Bil-miyorum... İnsanın içi yanmaya görsün, her şey bir başka oluyor... İçimi kontrol edemiyorum. Ne oldu bana? Yerler gökler bana dar geliyor.

- Sakın bana kırılma Râbia, ama sanki sen birini sevi-yorsun gibime geliyor bana.

- Tabii olabilir... Annem, babam, kardeşim, üçünü de çok severken üçü birden gitti.

İnancım, duygularım değişince de görüntüme yansıyor galiba Yıldız...

- Yoo beni oyuna getiremezsin. Ben gerçek aşktan bah-sediyorum. O Hüseyin denilen gence âşık olmayasın?

- Bilemiyorum... Kendimi tanıyamıyorum... Bildiğim bir şey varsa, o da beni kısa sürede etkilemiş olmasıdır. Nişanlı olmasaydı belki ona evlenme teklifi bile yapardım. Çünkü gerçekten ruhumu ısıttı, beni çok etkiledi.

- Çok doğru söylüyorsun... Baksana benim bile duygularım bir gecede değişti...O gecedan beri öyle farklı bir dünya oluştu ki bende anlatsam şaşarsın. Sanki, dincilik deyince kaçacak delik arardım, meğer ışıktan kaçıyormuşum.

- Sağol Yıldız. Bana güç verdin.. Şimdi, seninle beraber, kendimi daha kuvvetli hissediyorum...

- Hüseyin abinin adresini bulursam, ondan program isteyeceğim.

- Hani düğünü var demiştin? Hem, düğün telâşı varken senin mektubun mu aklına gelecek? Adamın işi gücü yok mu?

Râbia derin bir nefes alarak cevap verdi:

- O, bana çok önem veriyordu... Yanlış anlama, onun gözünde ben, tam bir dava adamı imişim. "Senin gibi şu koca Türkiye’de bin kız, bin erkek olsa hemen Türkiye kurtulur, diyordu. Onun için eminim cevap verecektir...

Yıldız, Râbia’nın üzerine gitmemesi gerektiğini anladı. Râbia Yıldız’a destek vermeye devam ediyordu.

- Bak Yıldız! Sakın bu fikrini değiştirme... Sohbetler dinle, kitap oku. İslâmî yayın yapan televizyon ve radyolarda önemli programlar var, onları dinle. Kendini geliştir. Annene de bazen git. Hata da yapsa o senin annen.

Yıldız birdenbire yıldırım çarpmışa döndü.

- Annem konusunu bir daha sakın açma. Dini konuda söylediğine gelince o tamam, dedi...

Çayları getiren Râbia sordu:

- Tâhâ ağabey, siz bu kadar bilinci nereden aldınız? Sizi tebrik ediyorum... Herkes sizin gibi olsa, birçok insan İslâm'ın emrine girer...

- Söylemiştim ya!.. Amerika'da ihtisas yaptığım zaman çok samimi bir arkadaşım, "Sen İslâm'ı bilmiyorsun... Onun için de çabuk dinden çıkarsın." diyordu. Onun teşvikleri uyanmama sebep oldu... Sahi Râbia, yarın Babalar Günü'ymüş... Özel görüşme varmış, babanızı ziyarete gidecek misiniz?

Amca ile Râbianın başı öne eğilmişti:

- Şeyy... Yoo... Yani ben gidemem. Amcam için aynı şeyi söyleyemem... Herkes fikrinde özgürdür...

Rabia içini çekti:

- Tâhâ ağabey, sen de tıpkı onun gibi, bulmacalı konuşuyorsun...

Tâhâ Rabia'nın dünyasından habersiz devam etti:

- Ne diyorduk? Babana gidecek misin?

- Hayır, dedim ya!.

- Niçin?

- Biliyorsunuz.

- Yani, babanı affetmeyecek misin?

- Asla. Annemi, kardeşlerimi unutmam lâzım...

- O halde, sen Allah'ı az seviyorsun.

- Ne münâsebet?

- Ne münasebeti var mı? Babanı biliyorsun. O şeytanın tuzağına düşmeden önce, sensiz simit bile yemezdi. Çocukluğumdan beri onu da seni de tanıyorum. Sen azıcık hastalansan, çocuk gibi ağlardı. Böyle fedâkâr babanın, kötü gününde yanında olmalısın...

- Nasıl söylersin bunu? O, anneme iftira etti... Hiç olmazsa bana, “Annen dürüst kadındır” diyebilirdi. Kardeşimin ölümü bir yana, annemin ölümünden sonra, Nemin’le ilişkisini sürdürmezdi...

- Biliyorum Râbia, biliyorum... Senin için kolay değil. Ama anlayış göster. Baban temelde o kadar kötü birisi olsa hadi neyse diyelim, ama bu adam iyi insandı... Her insan şeytana uyabilir. Baban için dinimizin kesin emri, onu affedeceksin.

Râbia hayretten ağzı açık kalmıştı. Konuşabilmesi için, bir süre şaşkınlığının geçmesini beklemesi gerekti.

- Edemem. Elimde değil...

- O zaman sen, istediğin konularda Allah’ı dinliyorsun, istemediğin konularda Allah’ın emri sana zor geliyor. Bu nasıl İslâm’a bağlılıktır böyle? İşine geldiği yerde Allah’ı dinleyeceksin, işine gelmediği yerde nefsinin dinleyeceğini... Bu yaşantı, İslâm’a boyun eğme anlamına gelmez... Biz işimize gelmese de İslâm’ın dediğini fiilen yapmak mecburiyetindeyiz... Zaten, insanın hayatının yarısından fazla bölümleri, kişinin istemediği olaylardır, bunu sakın unutma.

Râbia başını eğdi:

- Doğru. İnsan istemediği bir olayı, Allah’ı seviyorsa, Allah’ın hatırı için yapmalı...”Allah rızası” denilen olay da

bu olsa gerek. Söz veriyorum, babamı affetme yoluna gideceğim.Yani düşüneceğim... Affetmesem bile, kalbim kırık olsa da, kırık kırık konuşmayı deneyeceğim.

- Neden düşünüyorsun? En sonunda kafana yatarsa mı yapacaksın? Bak yine kendi isteğince olacak.. “Ananızın, babanızın kalbini kırmayın, onları hoş tutun.” emri ikinci plâna alınacak. Babanın günahı büyük, bunu kabul ediyorum. Ama onun emri de büyük.

-.....

İki gün sonra.

Sağmacılar cezaevinin koğuşunda, gardiyanın sesi duyuldu:

- İhsan Dikmen!.. Ziyaretçiniz var.

İhsan bey, “şakadır” diyerek aldırış etmedi...

Gardiyan bu sefer sert bir sesle bağırıyordu:

- İhsan Dikmen! Duymuyor musun? Ziyaretçin var...

- Benim ziyaretçim olamaz. Bir yanlışlık vardır. Benim gibi namussuz bir insanı kim ziyaret eder...

- Orasını bilemem... Geleceksen gel be adam... Uçak mı istiyorsun?

İhsan bey, oturduğu ranzadan kımıldayamıyor, zar zor konuşuyordu:

- Olamaz...

- Allah Allah... Hasta mı bu adam yahu? Ziyaretçisi var, çıkmıyor...

- Geliyorum... Geliyorum... Umudum yok ya, neyse.

Görüşme mahalline geldiler...

Gardiyan:

- 38 numaralı kabine gir...

İhsan Bey kabine girince, bir anda dünya başına yıkılmıştı sanki... Kızı Râbia, kapalı bir halde, karşısında duruyordu... Ne diyeceğini şaşırılmıştı İhsan Bey.. Gözleri doldu.. Daha sonra da hıçkırıklarla ağlamaya başladı... Râbia da ağlıyordu. Arada iki cam olmasına rağmen, birbirlerinin ağladığını duyuyorlardı...

Beş dakika görüşecekleri halde, henüz tek kelime konuşamışlardı... Sadece ağlıyorlardı. Evet sadece ağlamak... Beş dakika sonra, gardiyanlardan biri, kabine vurdu:

- Hadi bakalım... Ziyaret tamam...

İhsan Bey gözlerinin yaşını silerek rica etti:

- Ne ziyareti kardeşim, ne bitmesi! Biz daha bir kelime konuşmadık...

İki saattir ne yapıyorsunuz peki?

- Ağlıyoruz oğlum, sadece ağlıyoruz...

- Neden ağlıyorsunuz? Konuşsanıza!

İhsan Bey başını kaldırıp, cama dayayarak:

- Yüzüm yok kardeşim, yüzüm... Siz bunu anlayamazsınız. Utancın haricinde... Bir de... Sevincimden, hasretimden, kahrımdan konuşamadım.. Ne olur? Beş dakika daha müsaade edin...

Gardiyan çok duygulanmıştı:

- Neyin oluyor ziyaretçi?

İhsan Bey ağlayarak cevap verdi:

- Canım, ciğerim, kızım oluyor. Onu yıllardır ilk defa görüyorum. Kızına hasret bir babanın halini herhalde an-

larsınız. Bırak konuşayım... Şu anım çok değerli... Çok... Çok... Kıyamet günü bile hatırlayacağım an bu an.

Râbia, babasının yalvarmalarını duyunca, daha çok üzüntü duyuyordu...

Gardiyan, “Peki konuş.” diyerek gitmişti. Fakat İhsan Bey ne söyleyeceğini bilmiyor, sadece gözyaşları içinde kızına bakıyordu...

Kızı da aynı şekilde ağlıyor, ağlıyordu...

İhsan Bey, zaman zaman gözlerini kaçırıyordu... Kızının yüzüne bakacak yüzü yoktu... En sonunda kekeleyerek konuştu:

- Ra... Râbia.. Yavrum, hoş geldin...

- Hoşbulduk baba... Nasılsın?

- Nasıl olayım yavrum? Kahrolmuş, hergün kendisini bin kez lânetleyen insanım yavrum... Sen de aramadın... Aylarca posta yolunu bekledim. Ama sonra hak verdim, “Beni niye arasın? Ben aranılacak bir adam mıyım?” diye düşündüm... Hergün seni düşündüm, hep sendin derdim... Ceylân kızım... “Seni affettim babacığım.” diyecek misin bir gün? Birgün duyar mıyım bu sözü senden?

Râbia bir an durakladı. Birden ölümü hayal etti. Bir de babasının içinde bulunduğu durumu ve acıyı, kederi... Onun kendi kendine çektiği vicdan azabını düşündü. Birden cevap verdi:

- Ben seni affettim baba... İnşallah, Allah da affeder... Annemle kardeşimin hakkını ne yaparsın onu bilemiyorum...

- Bu sözü senden duymak beni çok sevindirdi. Ama annen ve kardeşin hakkında sus... Sus kızım. Hiç olmazsa

onları şu anda hatırlatma... Ne yapıyorsun kızım? Sıhhatin nasıl? Babacığını bir kerecik özlediğin oldu mu? Onu anlat...

- Ben, iki ayağımın üstünde, sağlam ve Müslüman olarak durma yolundayım... Allah'a döndüm baba. Azimle, kararlar bu yola baş koydum... Sevindin mi baba?

- Çok sevindim yavrum. Allah muvaffak etsin. En güzelini yapmışsın... Bana... Bana... Yok bir şey...

- Söyle baba, söyle... Sözüünü yarım bırakma... Ne diyecektin?

- Şey... Kızım... Diyecektim ki, bana da dua et... Ben de Allah'a döneyim... Gerçi kabul etmez biliyorum ama, yine de istiyorum.

- Allah'tan umudu sadece kâfirler keser baba. Sen madem ki istiyorsun, tabii ederim... Zaten dua ediyordum.

- Sağol Râbiam... Sağol canım kızım... Söyle bakalım... Nasıl oldu da ziyaretime geldin?

- İslâm'ın, yani Allah'ın emri olduğu için...

- Demek ki, ziyaretini Alah'a borçluyum...

- Ona borçlu olmadığımız ne var ki?

- Aferin yavrum... Ne güzel konuşuyorsun. Gerçekten mektupdaki övgüye fazlasıyla lâyıksın...

- Hangi mektup?

- Mesai arkadaşınmış... Hüseyin isminde birisi mektup yazdı...

Râbia hem çok sevinmiş, hem de çok şaşırmıştı:

- Ne yazıyordu baba?

- Beni Allah'a davet ediyor... Bir de seni övüyordu. Benim kızımı ben tanımıyormuşum gibi seni bana anlatıyordu... Yine de memnun oldum. Çok ince anlayışlı bir gençmiş. İlk kez ondan mektup aldım. Kızımı bana anlatmaya kalksa da...

- Gerçekten senin tanıdığın kızın değilim... Çok değiştim baba. Eskiden kördüm, şimdi görüyorum. Eskiden, her gazeteye, her filme, din adına konuşan herkese, herkese inanıyor, en ufak kıyas yapmıyordum. Sanki beynim çöp tenekesiydi... Ne bulursam içine atıyor, hiç düşünmüyordum. Çünkü, düşünmeyi düşünmemiştim bile...

- Çok güzel, yavrum... Çok güzel... Hâlâ bana babacığım demeyecek misin?

- Baba, sana biraz para yatırdım, haberin olsun içerden iste.

- Yaa! Sağol kızım. Beş aydır diş macunum yoktu, dişlerimi fırçalamamıştım. Teşekkür ediyorum.

Bu arada gardiyan tekrar seslendi:

-Tamam, ziyaret bitti...

Râbia kendini toparlayarak izin istedi:

- Seni daha fazla tutmayayım baba... Benim yüzümden laf işitme...

- Ah Râbia'm, ah!!! Senin için laf değil, ölsem de gam yemem yavrum.. Ben, kötü bir baba, zalim, cânî bir baba... Lâf işitse ne olur, kırbaçlansam ne olur! Bu arada Amcan nasıl?

- O da iyi... O da Allah'a dönüyor. Dil ile ben Müslümanım demekle sorumluluktan kurtulacağını umuyordu ya!.. Şimdi hatasını anladı...

Râbia giderayak sordu:

- Baba, Hüseyin ağabeyin mektubu cebindeyse bana gönderebilir misin?

- Tabii yavrum. şu gardiyana vereyim, sana versin...

Mektubu, Râbia'nın kabini tarafındaki gardiyan vasıtasıyla Râbia'ya ulaştırmıştı İhsan Bey... Sıra vedalaşmaya geldi.

İhsan Bey'in gözleri yine yaşlıydı:

- Hadi yavrum... Yolun açık olsun. Bugün bu bedbaht babanı çok mutlu ettin. Çok, çok... Bugünü asla unutmayacağım. Sağol Râbia'm... Sağol yavrum... Arada şu camlar olmasaydı, sana bir kere doya doya sarılsaydım...

- Allah'a ısmarladık baba...

- Güle güle yavruum... Çok teşekkür ediyorum.. Çok teşekkür... Çok..

Kabinlerden ayrıldılar. İhsan Bey'in omuzları çökmüş, mırıldanarak, koğuşa doğru gidiyordu. Kendisini zorla tutuyor, ama yine ağladığı duyuluyordu... Koğuşa gidince doğru tuvalete giderek, sesli sesli ağlamaya başladı...

- Ey duvarlar!.. Öyle bakmayın bana... Tükürün yüzüme. Beş dakikalık zevk uğruna yaptığım suça bakın... Üzerime yığılın... Şurada altınızda kalayım... Artık, ölsem de bahtıyarım... Yavrum geldi ziyaretime... Yavrum... Râbia'm geldi...

Bu arada, mahkûmlardan kabadayı Camgöz gelmişti. Tuvaletten gelen sesleri duyunca, çok şaşırmış, arkadaşına sesleniyordu:

- Heey... Sero!.. Gel buraya, gel. Tuvalet konuşuyor.

Adam şaşkın:

- Ne oldu âbi?

- Baksana tuvalet konuşuyor...

- Yok âbi... Öyle şey olur mu? Adamın biri tuvaletle konuşuyor...

- Nedenmiş o? Ulan biz adam değil miyiz de bizimle konuşmuyor? Biz tuvalet kadar olamadık mı? Heeyy içerdeki!.. Çık ulan dışarı!

İhsan Bey'in gözleri şişmişti... Tuvaletten çıktı...

- Buyur kardeş...

- Ne o arkadaş? Ağlıyorsun... Kendi kendine konuşuyorsun. Anlat derdini... O biçim hesabı görelim âbi... Ne oldu söyle?

- Yok bir şey... Derdim, anlatılacak gibi değil...

- Sen anlat bakalım. Biz öldük mü be? Seni böyle ağlatan kimsenin hakkından gelelim.

Sero atıldı:

- Aman âbi... Ceza verirler. Başını derde sokma.

- Ne o ulan? Cezaevinden başka cezaevi mi var? Ne verirlerse versinler...

Sero:

- Var âbi, var... Cezaevinin içinde kat kat ceza evi var... Bunu hücre cezası alan bilir. Bir de hiç kimsesi gelmeyen.

İhsan Bey'in ağlaması devam ederken, Râbia cezaevinden ayrılmış, otobüs durağında bekliyordu... O da kendini tutamıyor, gözyaşları yanaklarından sözüüyordu. Parde-süsünün cebindeki mektubu da merak etmiyor değildi...

Fakat babasının şokundan mektubu henüz çıkarmamıştı. Babasının böyle çökmüş, ağlayan gözlerle kendisine bakacağını ummamıştı... Babasına çok üzölmüştü, parasız kalışına da...

Râbia, otobüs beklerken, iki genç geldi durağa. Râbia'ya baktıktan sonra, söylenmeye, lâf atmaya başladılar.

- Şuraya bak Tanju, genç kız nasıl da nine gibi olmuş örtününce.

Râbia psikolojik savaş kurallarını biliyordu. Kendi kendine düşündü: "Madem ki nineye benziyorum, genç kız olduğumu nasıl anladın? Örtüden utanayım diye üzerlerine düşeni yapıyorlar."

- Yaaa. Öyle... Yobazlık Orhan... Bunlar, kuş beyinli olan insancıklar. Böyle güzel kızı, ailesi zorla kapatmıştır.

Râbia hepsini duyuyordu... Ses çıkarmadı. Gençler:

- Şşşşt!... Köylü güzeli nereye böyle?

Bir ara, Râbia'nın ağladığını gördüler... Tanju:

- Orhan baksana, bizim kuşbeyinli ağlıyor... Hahhay-yy...

- Özel arabalar yanında durmuyor da, onun için ağlıyordur, baksana yanındaki iki kadın hemen uçup gitti. İstersen ağlamasın zavallı... Ona da, biz bir taksi tutup, davet edelim...

- Gelir mi acaba?

- Gelir gelir, benim tipime hangi kız hayır der?

- Hiç zannetmiyorum... Bu tip kızlar bize hiç pas vermiyorlar âbi... İçlerinden birkaç kaçık çıksa da, o da binde bir olur, bize rastlamaz.

- Siz almasını bilmiyorsunuz... Bak, şimdi ben bu kızı nasıl etkileyeceğim?

- Dene de, biraz eğlenelim...

Tanju, Râbia'ya yaklaştı:

- Afedersiniz... Saatiniz var mı?

Râbia bozuntuya vermeden cevap verdi:

- Üç çeyrek var...

- Teşekkür ederim efendim..

-

Râbia'nın cevap vermesi Tanju'yu son derece memnun etmişti... Şimdi, ikinci konuşma zeminini düşünüyordu. Bu arada Orhan'a göz kırpmayı da ihmal etmedi... Birkaç dakika sonra tekrar Râbia'ya yaklaştı.

- Afedersiniz... Anlayışlı ve modern bir genç kız olduğunuzdan cesaret alarak soruyorum, nereye gidiyorsunuz?

- Niçin sordunuz?

- Şeyy... Hiiç... Merak ettim de...

- Siz, bütün otobüs duraklarındaki kişilerin nereye gittiğini merak mı edersiniz?

- Şeyy... Hayır... Sizi merak ettim... Biz şimdi taksi tuta-cağız da... Sizi de bırakalım diye düşündüm...

Râbia hiç düşünmeden cevap verdi:

- Tabii... Olur. Sizin gibi namuslu, asil ve şerefli kardeşlerimin bana iyilik düşünmeleri benim için şereftir. Siz taksinizi tutun, ben de gelirim...

Tanju hemen bir taksi çevirerek, Orhan'ın kulağına fısıldadı:

- Gördün mü? Bak, abin kapalıları da böyle tavlار işte. Gördün mü.. Kızın en ufak itirazı bile olmadı... Bunlar böyledir aslanım. Gerçi kız da haklı. Benim tipime dayanamadı.

Üçü beraber biraz ileride duran taksiye yaklaştılar. Orhan taksinin önüne binmiş, Tanju da arka kapıyı açarak Râbia'yı davet ediyordu...

Râbia:

- Önce siz girin...

Tanju arka koltuğa oturdu... Râbia taksinin kapısını tutarak, başını hafifçe taksinin içine doğru eğip konuşmaya başladı:

- Size birkaç şey söylemek istiyorum. Efendi insanlara, efendilik yakıştır. Siz ki bu milletin namusunu düşmandan koruyacaksınız... Bu nasıl namus korumaktır böyle? Düşman, dışarıdan gelene kadar, siz içerde daha büyük düşmanlık yapıyorsunuz. Düşman olduğunuz da belli olmuyor. Dolayısıyla zararınız, düşmandan daha büyük oluyor. Gerçi siz de düşmansınız da, olmanız gereken yerde değilsiniz.

Gençler hayretle dinliyordu. Tabii şoför de...

Râbia devam etti:

- Siz nasıl insansınız, hiç düşündünüz mü bilmiyorum? Ben düşündüm, siz, bacı, ar, namus kavramı diye bir kavram size uğramamış. Din iman da belli ki sizden çok uzaklarda... Bir Müslüman olarak atalarımız bizlerden kimbilir ne kadar utanıyordur? Size bir kardeş tavsiyesinde bulunmak istiyorum, Namussuz olan erkeklerin namuslu kızla evlenmek istemesi çok tuhaf. Namussuz erkek namussuz

kızla evlenmeli. Siz böyle namussuz namussuz yaşarken, namuslu kızla evlenme hakkınız var mı? Şimdi güle güle gidin...

Ve taksinin kapısını örten Râbia, durağa döndü...

Gençler şaşkın... Şoför şaşkın... Gaza basıp gittiler.

İki saat sonra Râbia evdeydi... Henüz amcası gelmemişti. Biraz da babasını görmenin burukluğu içinde, ağladı. Sonra abdestini alıp namazını kıldı... Sonra da Hüseyin'in mektubunu çıkardı... Babasına yazılanları merak ediyordu...

Koltuğun üzerine oturdu... Mektubu çıkarıp okumaya başladı:

Allah'ın hidayetinde daim kalmamız dileğiyle, Merhaba İhsan ağabey.

Ben kızınızın çalıştığı işyerinde çalışmaktayım... Tabii kızınızın çalıştığını bilmiyordunuz değil mi? Kızınızla irtibat kurmadığımızı öğrenmiş bulunmaktayım. Ne kadar dertli olabileceğinizi düşünerek, sizi satırlarımla rahatsız ettim. Kısacası ben Müslüman bir fert olarak, kızınızı kardeşim gibi dert edindiğimden, onun babasına mektup yazmayı da vazife bildim...

Size âcizane, çok önemli vazifemiz olan Allah'ın emrini sunmak istiyorum...

Bakin İhsan ağabey, başımıza İslâm'ın emrini yaşamadığımız için, büyük bir felâket gelmiş. Allah beterinden saklasın... İnsanz, başımıza her şey gelebilir. Yalnız gerçek insan odur ki, her belâdan ibret alır... Zararı sonuna kadar götürmez...

Şu anda dört duvar arasında bulunuyorsunuz... Oraları bilirim. Orada, insana ceza veren duvar değil, yine insanlardır.

Gürültü, patırtı, her şey var orada. Şimdi siz orada yıllarca kalacağımıza göre, bu yıllarımızı değerlendirerek, hem Allah'a karşı olan suçluluğunuzu affettirme yoluna girersiniz, hem de kendinize saygı duyan insan olarak, insanlığa faydah olursunuz. Unutmayın, tevbeniz kabul olunca, kendinize saygı duymaya başlayabilirsiniz. Bunun için güçlü tevbe ve ibadetlerinizi aksatmamamız lâzım. İbadet eden kendisini yeniler. Size hemen şunu söylemekte fayda görüyorum. İslâm düşmanları, bizi kendilerinden yapabilmek için, ellerinden geleni yapmışlardı ve hâlen yapıyorlar... Kimi kimden ayırmadılar ki? Onların planlı, sinsice, kallesçe çalışmalarını neticesinde, aşağıdaki ağlanacak tablo meydana gelmiştir:

* Allah ile kulun arasına girdiler...

* Peygamberimiz ile ümmetinin arasına girdiler.

* İslâm'dan Müslüman evlâdını soğuttular. İslâm'ı kasdî olarak yanlış tamttılar...

* Müslümanlara, evliyalara üfürükçü, gerici gibi tamttılar...

* Ana baba ile evlâdın arasına girdiler...

* Kar ile kocanın arasına girdiler...

* Öğretmen ile talebenin arasına girdiler...

* Kardeş ile kardeşin arasına girdiler...

* Evlerimize, gönüllerimize yerleşerek, kendimiz ile kendi aramıza girdiler...

Velhasıl, İhsan ağabey bizi yaktılar, bizi bizden çaldılar... Bize kıydılar... Bizi dinini hiç tammayanlar olduğumuz halde tamdığımızı zanneder hale getirdiler...

Suçlu sadece onlar mı? Hayır, İhsan ağabey... Hayır. Onlar kadar biz de suçluyuz... Onların kültürüne terketтік kendimizi... Sormadık bu akış nereye? Nereye gidiyor gençlik?

Nereye gidiyoruz? Biz kimiz? Dünya denilen bu memlekette hangi görevimiz için geldik? Allah'a hiç mi teşekkür edilmez? Alah'a karşı hiç mi sorumluluğumuz yok?

Bütün bunlar bizi ilgilendirmeyen sorular oldu. Neticede, içki şişelerinin içinde, pavyon masalarında huzur aramaya başladık... Devamlı hayal dünyasında yaşayarak, hakikat âlemini düşünmedik...

Sonra? Sonra İslâm düşmanlarının beşiğinde uyuduk... Onların ninnileriyle uyuduk...

Onların isteğine göre giyindik... Ne ki, onlardan yine de madalya alamadık... Onların ülkesinde ne varsa, hepsini ülkemize kabul ettik. Fakat yine de bize taktıkları ismi değiştirmediler: "BARBARLAR".

Kızlarımızı yarışma adıyla artık televizyonlarda soyuyorlar. Ne çok soyunmak isteyen gençlerimiz varmış. Bu hâle gelmişiz, hâlâ onlar bize bakışlarını değiştirmediler. Halbuki, biz uyuyan zavalhlar, onlara yaranabilmek için, onların günlük yaşantısını olduğu gibi aldık...

Birkaç misalle onlardan aldıklarımızı açıklayalım:

** Onlarda, kulüp var... Bizde de var.*

** Onlarda, diskotek var... Bizde de var.*

** Onlarda evi var... Bizde de var.*

** Onlarda, içki su yerine içilir... Bizde de öyle...*

** Onlar, sokakta kadın erkek sarmaş dolaş gezerler... Bizde de öyle...*

** Onların TV'sinde Dallas var... Bizde de var...*

** Onlar, evde köpek besler, babasız çocukları bakım evlerine bırakırlar... Bizde de öyle...*

* Onlarda, büyüğe saygı, küçüğe sevgi yoktur... Bizde de öyleleşiyor.

* Onlarda, (afedersiniz) bakirelik küçümseniyor... Bizde de başladı.

* Onlarda, kumara milyonlar veren vardır. Bizde de öyle.

* Onların gazetelerinde en rezil resimler yayınlanır... Bizde de öyle...

* Onlarda, cinsel özgürlük küçük yaşta başlar... Bizde de başladı, başlıyor...

* Onlar, denize üstsüz girer. Bizde de girenler var...

* Onlarda, homoseksüellik normal karşılamıyor... Bizde de öyle normal karşılayanlar var...

* Onlarda, fuhuş kitapları raflarda satılır... Bizde açıktan satılır oldu...

* Onlar, nikâh ibadethanelerde yaparlar, bizde öyle değil...

* Onlar, gençliği çürüten kültürleriyle beraber, sanayi ve ekonomiye önem verir, fabrikalarını kendileri yaparlar. Bizde öyle değil.

Saymakla bitmez ağabey... Ekonomik kalkınmada kendilerine benzememizi hiç istemiyorlar, ama ahlâksızlıkta kendileri nasıl yaşıyorlarsa bizi de öyle yaşıyorlar. Olmasaydık, ama olduk. Bu sözümle, sakın iyi niyetli Batılıları kastettiğimi sanma.

Suçumuz, günahımız çok büyük. O yüzden söylüyorum, yukarıda arzettiğim gibi Allah'ın emirlerini daima son plana koymuş, neticede Batı'ya avuç açan millet olmuşuz...

Dayamlır mı ağabey, dayamlır mı? Bir Müslüman olarak Allah'dan bu derece uzaklaşmaya başladık... O kadar dinimizden koptuk ki, hangi hüküm dinimizindir, hangisi hristiyanındır, bilemeyecek hale geldik...

Bütün bunları size yazmamın sebebi: Artık, Allah'a dönmemiz ve iyiyi, kötüyü ayırt edebilmemiz gerektiğini duyurmak içindir... Benden size dostça, kardeşçe tavsiyedir ağabey... Hatalar ağlamakla düzelmez. Hataları gördükten sonra, fiili pişmanlıkla düzelir... Evet, hammmızı, oğlunuzu geri getiremezsiniz. Fakat çalışır, gayret gösterirseniz, torunlarımızı kurtarır, örnek ata, örnek baba olursunuz... Bu da, yabana atılamayacak kadar önemli bir konudur...

Cezaevinde çok okur, namazlarımızı kılarısamız, bir de günde bir iki saat zikir ve de spor yaparsanız inanın yeniden doğarsınız. Belki af çıkar o kadar yatmazsınız da...

Satırlarıma son vermek üzereyken, bir müjde vermeden geçemeyeceğim... Kızımız Râbia, mükemmel bir kız, mükemmel bir Müslüman oldu. Onunla, gün gelecek iftihar edeceksiniz. Yalnız siz değil, herkes, hepimiz iftihar edeceğiz. Râbia'mız ve onun gibi kızlarımız erkeklerimiz, tarihe renk katacaklar... Günün birinde kızımızı görünce, bu sözümü hatırlayacakmışız...

Başka ne yazayım ağabey? İnşaallah, namaza başlar, Kur'an öğrenir, İslâm'ı da öğrenmeye çalışırsınız. Ve de çalışmamız lâzım.. Çalışmamız lâzım... Selâm eder, hürmetlerimi sunarım...

Kardeşiniz Hüseyin...

Râbia, mektubu bir çırpıda okudu... Bir müddet koltuğundan kalkamadı... Düşündü... Mektubun her kelimesi, birer kitaplık konuları dile getiriyordu...

* * *

Bir hafta sonra, amcası ve Râbia, Türkiye'nin birkaç vilayetini gezmeye karar verdiler...

- Amca! Bazıları hava atmak için yurtdışına geziye çıkıyorlar. Kendi ülkelerinden haberleri yok.

İlk olarak Eskişehir'e çok yakın olan bir çocuk yuvasına gittiler. Amcası dışarıda beklerken. Râbia çocuk yuvasına girdi. Büyük bir bahçeden geçtiler. Geniş merdivenlerden çıktılar... Kapıda duran görevli, Râbia'ya ne istediğini sordu. "Çocukları görmek istiyorum" dedi... Görevli, "Müdür beye çıkın." diyerek, müdürün kapısını gösterdi....

Gerekli izin alındıktan sonra Râbia çocukların yanına götürüldü... Çocukların bakışları hüznüydü. Çok içli bir yapıya sahip olan Râbia, yüreğinden yara almaya başlamıştı.

Beş, altı çocuğun bir arada oynadığını gördüler. Onların biraz ötesinde duran beş yaşlarında bir çocuk, biraz daha ötede bir çocuk daha, oynayanları seyrediyorlardı.

Râbia, pijaması yırtık olan çocuğun yanına gitti. Arkasından... Râbia, çocukla konuşmaya başladı:

- Merhaba delikanlı... Nasılsın?

- Kime dedin teyze?

- Sana söyledim...

- İyiyim...

- İsmi ne?

- Talip

- Annen, baban var mı?

Çocuk başını önüne eğdi...

- Varmış.

- Peki... Neredeler?

- Ben bilmiyorum ki... Beni istememişler...

Râbia'nın gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı...

- Yok canım. Seni niye istemesinler? İşleri vardır.

- İstemediler... İsteselerdi, beni atmazlardı, değil mi teyze?

- Anneni tanıyor musun?

- Hiç görmedim ki. Ben başka anne bulucam... Sen olur musun benim annem?

- Ben nasıl olurum?

- Ol ne olur, teyze? Ben anne istiyorum... Herkesin annesi var, benim niye yok?

Râbia artık ağladığını gizlemiyordu:

- Sana kıydılar meleğim... Onun için annen yok... Sana, size, hepimize kıydılar...

- Bize nasıl kıydılar? Teyze...

- Büyüyünce anlarsın küçüğüm...

- O zaman annem olacak mı?

- Beni yakma Tâlib'im... Senin soruların ateşten...

- Neden ağlıyorsun Teyze? Senin annen de seni sevmiyor mu?

- Ben, benim için değil, senin için ağlıyorum, çocuğum.

Bu arada altı, yedi yaşlarında bir kız çocuğu yanlarına geldi.

Râbia gözlerini silerek ona da sordu:

- Senin adın ne güzel kız?

- Râna...

- Senin annen, baban var mı?
- Annem var, babam yok...
- Nerede baban?
- Bilmem.
- Annene sormadın mı?
- Sorunca ağlıyor. Ben de sormuyorum.
- Sen niçin annenin yanında değilsin?
- Annem eve götürmüyor. Ben ağlıyorum ama, anne-annemler beni bilmediği için, beni saklıyormuş...
- Sen gizli mi doğmuşsun?
- Galiba... Annem daha evlenmemiş...

Râbia durumu anlamıştı. Daha fazla aynı konuda durmak istemiyordu. Demek ki bu yavru, menfaat düşkünü, imandan ve merhametten uzak, şehvetperestlerin kurbanı olmuştu. Kahrol cahiliyyet... Kahrol Batı medeniyeti... “Bu çocuklar bizim, ama sizin eseriniz” diyordu....

Râbia, iki çocuğa ne diyeceğini bilemiyordu. Omuzlarındaki yükün büyüklüğünü daha iyi anlıyordu...

Çantasından çıkardığı çikolata ve şekerleri onlara dağıtmaya başladı... Şeker dağıtıldığını gören diğer çocuklar da etraflarına toplanmış, “Bize de ver!” der gibi yalvaran bakışlarla ona bakıyorlardı...

Bir sıcak yuvaya muhtaç olan çocuklar Râbia’yı derinden yaralamışlardı. Bir taraftan şekerleri dağıtırken, bir taraftan kafasından hesap yapıyordu... Türkiye’de onbin tane babası belli olmayan çocuk olsa, bu çocukların mutsuzluğu koca Türkiye’yi mutsuz etmeye yeter... Bu çocukların günahı acaba kimin? Arkasından kendi sorusunu ce-

vaplamıştı: “Onlar, onlar...” diyordu... Birkaç çocuk daha teklif etti. “Benim annem olur musun?”

Çocuklara daha fazla dayanamayacağı için yuvadan çıktı... Râbia hâlâ ağlıyordu... Merdivenlerden inerken çocuk bakıcısı sordu:

- O çocuklar bize bir şeyler sorar gibiydi. Anladın mı sorunlarını?

- Hayır... Neymiş o?

- Bize nasıl kıydınız? diyorlardı. Bize nasıl kıydınız?

Bir hafta gezdiler... Camileri, bazı türbeleri, çocuk yuvalarını.. Özellikle Anıtkabir’de olan harika ve insanı ağlatan Kurtuluş Savaşı Müzesi’ni gezdiler... Sonra Çanakkale’ye gidip şehitliği... Sonra İstanbul’a döndüler...

Evlerine geldiklerinde kapıyı İsa Bey açmıştı. Kapı altında bir mektub vardı... Alıp Râbiaya verdi:

- Bak, Hüseyin kardeşimden sana mektup var...

Râbia çok sevinmişti. Hemen açtı okumaya başladı. Daha ilk satırı okumadan, ögle namazının geçmek üzere olduğunu hatırladı. Amcasına dönerek:

- Amca, mektubu sonra okurum... Namazımızı kılalım.

- Kılarız kızım. Çok merak ettiğin, sevdiğin insandan gelen mektubu önce oku...

- Hiç kimsenin sevgisi, namazı geçirecek özellikte olmaz, amca... Önce Allah’a verdiğimiz sözü yerine getirmeliyiz. Ben Hüseyin ağabeyi Allah’tan fazla sevmiyorum ya...

- Peki Râbia, peki. Sen, daha iyi bilirsin... Ona mektup yazarsan, benim namaza başladığımı da yaz... Yaz da sevin.

- Tabii... İlk önce senin ve Yıldız'ın dönüşünü müjdeleyeceğim...

Namazları kıldılar... Râbia ocağa yemek suyu koydu.

Sonra, heyecanla mektubu alarak, kanepenin üstüne oturdu. Mektubu okumaya başladı... Mektubun başında Arapça yazı vardı. Bunun “Bismillahirrahmanirrahim” olduğunu hemen anladı. Ve mektubun diğer bölümlerine geçti...

Muhterem, mücahide, yiğit kardeşim Râbia,

Allah'ın selâm üzerine olsun...

Rabbü'l âlemin, hepimizi sevdiği kullarından eylesin...

Yiğit kardeşim,

Gönderdiğin mektubu aylar sonra yeni aldım, nasıl sevindiğimi tahmin edersin... Fakat, ben yine de sevincimin tarifini yapayım... Mektubunu okur okumaz, sevincimden ağladım. Beni ağlatan sevincim, senin bilinçli, azimli ve kararlı olarak Allah'a dönüşüdür... Gerçi döneceğini, tam bir dâvâ adamı olacağım biliyordum. Beni yanıltmadın... Allah razı olsun. Göreceği çileler karşısında bile, dininden taviz vermeyen, ihlas sahibi insanlardan olursun inşaallah.

Daha sonra iş yerinde yaptığın kahramanlığı öğrendim. Ramazan anlattı. Onu anlatırken görseydin... Hem ağlıyor, hem anlatıyordu... Geçen gün iş yerine gittim. Çocuklar beni görünce başlarını eğdiler, aradan aylar geçmesine rağmen kızardılar. Bazıları konuşmaya bile utandı... Fakat ben, insanoğlunun yapısını bildiğim için, sarsılmadım... Kimi gelip özür diledi... Cemil'le konuştum... “Bunu yapmaman lâzımdı, sana yakıştıramadım, madem ki fikirlere özgürlük, inanç

ve ibadet özgürlüğünü savunuyordun, bunu yapmaman gerekirdi. Sen, neler konuştun ama ben sana hiç bir hile yapmadım. Sen senden, ben de benden mes'uldüm... Bak Recai de senin yoldaşın, o bile seni kınadı.” dedim. Diğerlerine de, ben sizi affettim. Şunu da unutmayın, size namaz kılmamız gerektiğini söyledim ama namaz benim emrim değildir. Bu emir Allahındır. Farzedin ki ben çok kötü bir adamım... Benim kötü oluşum, sizin üzürenizdeki Allah'ın emrini iptal eder mi? İslâm davası siz Hüseyin'e nasıl maledersiniz? Siz, kul olarak Allah'a hesap vereceksiniz, bunu bilin yeter... Aylardır hastanedeydim gelemedim, hakkımızı helal edin.” diyerek oradan ayrıldım...

Nikâh işlerimizle uğraştım... Dört gün sonra nikâhımız var. İslâma uygun olarak da düğün yapacağım... Merak etme, seni davet etmeyi unutmadım... İnsan, çok takdir ettiği mücahide bacısını düğününe davet etmez mi?

Devamlı kendimden bahsediyorum. Sen nasılsın bakalım? Ben görmeyeli neler yapıyorsun? Bana uzunca bir mektup yaz. Düğüne gelirken amcam da getir. Onunla tanışmaktan memnun olacağım.

Râbia, bak kardeşim... Senin asıl mücadelen, bundan sonra başlıyor. İslâm'ı ne kadar çok yaşarsan, toplum tarafından o kadar çok horlanacak ve tenkit göreceksin. Çok kuvvetli olman lâzım. Her türlü mücadeleye göğüs germen lâzım. Bu dava ucuz değil. Bu dava çok büyük, çok çileli fakat çok mükâfathdır.

Şu tavsiyelerimi unutma:

Allah'tan peşin karşılık bekleme. “Ben ibadet ediyorum da, niçin işlerim yoluna girmiyor?” demeyesin. O zaman, Allah rızası için değil, işlerinin yoluna girmesi için ibadet etmiş

olursun... Sen Kur'an'a ve Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in Hadis-i Şeriflerine kulak ver. Sadece mesuliyetin idrakinde ol... Çevrenin tenkitleri seni yıldırmasın. İnsanlar sana kötü muamele yapsalar da, sen onlara İslâm'i güzelce anlat... Bilmediğin konuları, rahatça "bilmiyorum" de. Sakın nefsinin hilesine kapılıp, bilmediğin konularda mantık yoluyla cevap vermeye çalışma... Bu tür hareket, Müslümanın felâketidir...

Bazen, ibadet etmek ağır gelebilir. İçinde ibadet isteği kalmaz, namaz kılmak bile istemezsin. Sakın nefsinin seni ele geçirmeye çalıştığı bu devrede, gevşek olma... Zorla kendini, vazife başına götür. Kendi kendine komutanlık yap... Emir ver. Kendi kendinin polisi ol. Nefsini her suçunda yakala... Sakın rüşvet yiyen polis misali, kendini yakalatmakta tavizkâr davranma. "Günah işlediğin zaman, nasıl olsa bu günahı işledim." diyerek temelli boş verme. O günahından hemen dönmeye bak. Kitap oku, bir Kur'an kursuna git; veya hoca bul Kur'an okumasını öğren. Tecvitli öğren mahreçlere çok dikkat et. Harflerin üzerinde dikkatle çalış. Eğer çevrende Arapça bilen biri varsa ona git, Arapça öğren. Bazı iyiniyetli kardeşlerimizin yaptığı hatayı yapma... Kur'an öğrenince, İslâm'ı öğrendiğini zannetme... Gerçi sen böyle bir hata yapmazsın ama yine de hatırlatmakta fayda var. Bir de evleneceğin erkeği iyi araştır. Bilgisini, dindarlığını, ailesini sor, soruştur... Sakın, seni Allah'tan ayıracak biri ile evlilik yapma... Bunlar sana ağabey nasihatıdır...

Mektubumu çok uzattım, değil mi... Memnun olacağım bildiğim için, aklıma gelen bilgileri sana aktarıyorum... Ha, şu sözümü de bir kağıda yaz, evinin duvarına as.

Bir insanın yüreği yoksa uzun yola çıkmaya, bahane arayıp “Yol arkadaşımı bulamadım.” der. Yürekli insanlar yollarına, yalnız da devam ederler.

Şimdi, istediğin kitap listesini verdiğim sıra numaralarına göre oku. Kapasitene ağır gelen bir kitabı okursan, okuma azmin azahr...

Haa... Kitap deyince aklıma geldi. Her önüne gelen kitabı okuma. Muttakî olup, bilen kişilerden sor, soruştur. Şimdi, dinsizler bile dini kitap yazıyorlar. Doksandokuz doğru bilginin yanında bir yanlış bilgi vererek, adım adım hedeflerine yaklaşıyorlar. Ama çok dikkat et.

KİTAP LİSTESİ:

- 1– Demokrasi Risalesi / Yaşar Kaplan
- 2– Hz. Fatıma Can Parçası Av. Sibel Eraslan
- 3– Uzay Ayetleri / Celal Yeniçeri
- 4– Çilenin Böylesi / Hüseyin Üzmez
- 5– Biz Müslüman mıyız?/ Muhammed Kutub
- 6– İslâm'ın Dünya Görüşü/ Seyyid Kutub
- 7– Yoldaki İşaretler/ Seyyid Kutub
- 8– Avrupa Öyküleri İstasyon. Hacer Doğru
- 9– Kuşlar Vuruldu / Mecbure İnal
- 10– Hristiyan Güllü / Emine Şenlikoğlu
- 11– Aile Bilinci / Aysel Zeynep
- 12– Yeni Nesil Yeni Toplum / Metin Köse
- 13– Yürek Fethi / Mustafa İslâmoğlu
- 14– Yürek Devleti / Mustafa İslâmoğlu

15– Dört Halife / Adil Akkoyunlu

16– Düzceli Mehmet / Halit Ertuğrul

17– Sabah Namazına Nasıl Kalkılır / Cemil Tokpınar

18 Gençliğin İmamın Sorularla Çaldılar / Emine Şenlikoğlu

19- Kur'an'ı Kerim Meali / İpek Dağıtım

20– Kılavuz İslâm'ı Doğru Anlamak, dört ciltlik kitap Mektup Yayınları'ndan çıkıyor. Ashında bu kitaba ders kitabı da denilebilir. Çocuk eğitiminden evliliğe Allah'ı tammaktan, insanı tammaya, içinde binlerce bilgi olan Fıkıh-Akaid kitabı ve kız istemeye nasıl gidileceğine kadar bu kitapta çok şeyler var.

Bu kitapları programlı bir şekilde oku... Sonra daha başka kitapların listesini vereceğim... Haftada en az bir kitap okumayı kendine vazife edin. Aman kardeşim göreyim seni, yılanların çok olduğu dünyamızdan kendini zehirletmeden git.

Satırlarıma son verirken, tekrar selâm eder, cihadında azimli olmam dilerim. Amcana da hürmetlerimi bildir. Yengenle ziyaretinize geleceğiz... Mektubunu bekliyorum.

Esselâmü aleyküm..

Ağabeyin Hüseyin

Râbia, mektubu okudu. Amcası başucundaydı. Sordu:

- Ne yazıyor?

- Ne yazmıyor ki? Evleniyormuş... İşten ayrılmış. Kitap listesi vermiş... En iyisi, sana da okuyayım.

- Gerçekten çok zeki ve kültürlü bir gençmiş... İnsan nedense dindarları kültürlü düşünemiyor...

- Haklısın amca. Bizi öyle uyutmuşlar. Fakat yavaş yavaş herkes anlayacaktır ki, asıl kültürlü olan Müslümanlardır.

- Râbia, üzgün gibisin... Neden?

- Bilmem.

- Bana kalırsa, Hüseyin'in evlenmesi seni üzdü...

- Belki haklısın... Onun evlenmesi benimle mektupla da olsa haberleşmesini keser zannettim. O, beni çok iyi anlıyordu. Benim Allah'a dönmeme sebep oldu...

- Keşke onunla sen evlenseydin...

- Amaan amca. O nasıl söz öyle. Ben onu, anam, babam, arkadaşım, ağabeyim gibi sevdim...

- Tamam işte... Gerçek sevgi budur...

- Aman amca... Beni daha fazla utandırma...

Onbeş gün sonra, Râbia özel bir hocadan ders almaya başladı. Akşamları da kitap okuyordu... Kendini yetiştirme gayretindeydi... Yılmıyordu Râbia. Arkadaşlarına ne biliyorsa anlatıyordu... Kılavuz kitabı ile altı arkadaş ders yapıyor, her hafta birinin evinde buluşuyorlar, birbirlerine hangi ders bölümünü okumuşlarsa ordan sorular soruyorlardı. Yıldız da girmişti derse... Üç ayda tecvitli Kur'an okumasını öğrenmişti... Râbia, çalışıyor, Râbia İslâm'ın emrinden kopmpleks değil, gurur duyuyordu... Râbia azimliydi. Beş, altı ay içinde yirmiden fazla kitap okumuş, fıkıh kaidelerinin bir kısmını öğrenmiş, şimdi de akaid konusunda kendini yetiştirmeye çalışıyordu...

Okurken karar verdi, komşulara Kur'an öğretecekti. Bu fikrini Yıldız'a açıkladı... Yıldız sevinmişti:

- Çok iyi olur Râbia... Fakat komşulardan gelen olur mu?

- Deneyeceğim Yıldız...

- Bir ay sonra düğünümüz var, evime yerleşeyim, inşaallah ben de okuturum.

- Yıldız, biliyor musun? Senin böyle olacağın hiç aklıma gelmezdi... Benden aşağı kalmadın. Beni bile geçtin. Okuduğum her kitabı okudun... Kapandın, Kur'an öğrendin... Neydi o direndiğin günler?

- Aman Râbia, utandırma beni...

- İftihar et... Bir de düşün, senin gibi, benim gibi, bilmeden İslâm'ı tenkit eden, binlerce genç var... Demek ki, güzelce ve bilinçli anlatan olsa, o binlerce kişiden, binlerce genç, senin gibi olacak.

- Çalışacağız Râbia, çalışacağız.

- Evet Yıldız, haklısın...

Aradan yine aylar geçmişti... Râbia her gittiği yerde konferanslar veriyordu... Neyi biliyorsa onu anlatıyordu. Dinleyen kadınlar, genç kızlar, Râbia'yı seve seve dinliyorlardı.

Bir gece evde amcasıyla otururken kapı çalındı. Amcası kapıyı açtığı anda, karşısında tanımadığı bir genç, iki kadın, bir yaşlı adam duruyordu....

- Buyurun, kimi aradınız.

- Râbia'nın evini...

- Buyurun, ben amcasıyım... İçeri girin.

Girdiler. Râbia'nın odasına kadınları, salona erkekleri almıştı amca...

Râbia kadınları samimiyetle karşıladı. Hoşbeş faslı bitti.

Kadınlardan birisi; sıkılarak konuşmaya başladı:

- Kızım, bir kız kendisinden istenmez ama, ne yapayım annen yok... Beni hoş gör... Kızım, seni oğluma Allah'ın emriyle istiyorum... Onun için geldim. Çok methini duydum.

Râbia bir müddet durdu:

- Şey... Teyze biliyorsunuz, dünyamız biraz karışık. Bugünlerde, isteyenler bir hayli çok. Fakat ben korkuyorum. Kime nasıl güvenirsiniz? Nasib demekten başka, hiçbir şey diyemem. Allah yazdıysa silemem. Hemen cevap vermem mümkün değil.

- Sen oğlumu tanıyorsun kızım. O da seni tanıyor. Oğlum çok dindardır, efendidir... Bir suçu varsa, zengin değil...

Râbia gülerek cevap verdi:

- O da suç mu teyze? Okuduğum Kılavuz İslâm'ı Doğru Anlamak isimli kitapta, bir erkeğin evlenme şartı zengin olması değil, evini geçindirebilmesidir, diyor. Asıl suç, zenginlerin olduğu yerde fakiri fakir bırakanlarındır. Önemli olan gönül zenginliğidir. Haaa... Kim oğlunuz?

- İsmi Ramazan'dır. Aynı yerde çalışmışsınız. Şu anda hem okuyor, hem çalışıyor.

Râbia ne diyeceğini şaşırmış halde bakınıp kaldı.

Günler sonra Râbia, Hüseyin’e mektup yazarak meseleyi sormuş, ondan cevap bekliyordu. Nihayet, iki ay sonra Râbia’nın beklediği cevap gelmişti.

“Kardeşim Râbia,

Bir mücahidin seni istemesine ne kadar sevindim bilemezsin... Bana sorarsan onu reddetme. Tam senin dengin.” demişti...

Ramazan ailesiyle tekrar geldiğinde, Râbia’dan söz istediler... Râbia onlara bir mektup uzatarak “Alın, bütün şartlarım bu mektuba yazılmıştır. Kabul ederse Ramazan’la evleneceğim.” dedi.

“Allah’ın selâmı, Onu seven, Kur’an yolunda olanların üzerine olsun...

Değerli mücahid, Ramazan’a.

Benimle Allah (cc)’ın emrine uygun olarak evlenmeye teşebbüs ettin. Evlilik çok ağır, mesuliyetli, sonradan pişmanlık duyulunca, zararlarının kadına büyük bir darbe oluşundan dolayı, bütün şartlarımı size yazıyorum. Gerçi erkek de yara ahyor, ama kadın daha çok yara ahyor. Kabul ettiğiniz takdirde, nişan hazırlığına başlayabiliriz...

Her şeyden önce şunu söyleyeyim, ben sadece boğazımı doyuran bir eş değil, devamlı bana destek olacak dava arkadaşı, dini sorumluluğunu bilen gönül arkadaşığına uygun, ruh dünyam anlayacak mücahid istiyorum. Ben de mutfak ve avizelerin tozunu almakla ömür geçirecek süs gelini olmak değil, davamın gelini olmak istiyorum. Yalnız bunun sırası var. Bir kadın önce iyi bir Müslüman, ona bağh olarak iyi bir eş, iyi bir anne olur. Yani önce ev kadınlığı sonra

dava adamlığı gelir. Çocuğundan, eşinden çalarak davaya vermek yavaş yavaş karı koca bağlarını koparıyor. Ben bunu gözlemledim. İyi düşünün, hayatımı mahvedecek bir evlilik yapmak istemiyorum. Toplumumuzda, boşanmalar yüzünden ne kadar mutsuz kadınlar olduğuna şahidim. Bir erkek de eşinden, çocuklarından zaman ve ilgi çalmadan dava adamlığını yürütmeli.

Evliliğimi, sağlam temeller üzerine kurmak istiyorum. Siz de vicdanlı bir Müslüman iseniz, şartlarım da en ufak bir tereddüdünüz varsa, bu işe hayır cevabım verin... Çünkü şimdi ufak olan tereddütler, yarın büyür... Bozuk bir toplumda olduğumuz için, dul erkeği yadırgamayanlar, malesef dul kadını yadırgıyorlar... Yarın dul kalmak, ömür boyu bu dulluğun çilesini çekmek istemiyorum. Her şeyden önce, ben İslâm'da ailelerin huzurunu göstermek istiyorum... Toplumumuzda, bugün, tam İslâm ruhu ile geçinen karı kocalar, ne yazık ki çok azdır. Benim yuvamın, bu az rakama bir rakam eklemesini istiyorum. Ne yeni bir giyecek için kavga ederim, ne de çorbanın tuzu az olmuş diyerek kavga edilsin isterim. Benim kavgam başka... Benim kavgam, dinimi yanlış tamtanlarla, dinimizi kendi çıkarlarına alet edenlerledir... Eşimin de öyle olmasını isterim. Fakat ben, kendi şartlarımı yazdığımdan, sizden bahsetmedim. Allah (cc) razı olsun... İslâm'ı yaşıyor ve yaşatmaya çalışıyorsunuz. Fakat sizin çalışmalarınız, benim şartlarımı söylememem manasına gelmez... Sizin şartlarınız da vardır, siz de bana yazın.

Şartların sırası ile şunlardır:

1– Ben, eşya ve altın olarak size hiçbir şart koşmuyorum... Paramız varsa, altından gümüşe ne isterseniz yapın. Paramız yoksa hasır, kilim alabilirsiniz. Fakat siz de benden, her

şeyini gösterişe dökmüş kızların götürdüğü çeyizi istemeyecek, ben ne getirirsem onu kabul edeceksiniz... Sonra sitem istemem. Siz de bir eve ne lâzımsa eşya olarak imkammız varsa ihtiyaç olamm ahn.

2- Şimdiden söyleyeyim, kapıma ev sahibi, alacaklı bakkal gelecekse bu evlilik olmamalı. Kâidelerden bahsediyorum.

3- İslâm'a göre düğün istiyorum.

4- Çocuk olana kadar hergün en az beş saatimi İslâmı öğrenmek ve öğretmek isterim. Bu konuda görüşünüzü bilmek isterim.

5- Eşimden izinsiz, hiçbir yere gitmem, eşimden de sadakat isterim... Gece, onikilere kadar kahvede gezen bir eş düşünemiyorum... (Siz öyle olamazsınız. Ben ihtimalen şartımı söylüyorum...)

6- Ben İslâm'dan taviz verirsem beni engellemeniz gerekir. Ben de sizde görürsem Tevbe Suresi 70-71'e göre ben de sizi engellemeye çalışırım. Kadınlardan bilgi alma kompleksiniz varsa şimdiden düşünün.

7- Kendi aile efradımıza benim nasıl saygı göstermemi istiyorsanız, ben de sizden aynı saygıyı aileme karşı isterim. En azından ilgi.

8-Benim hatam olursa, ki, mutlaka olur, önce bana bildirmenizi isterim, benden önce bir başkasının duymasını asla istemem. Toplum içinde aşağılanmak asla tartamayacağım bir olaydır.

9 - Ne benim için aile tarafım, ne de ailesi için benim tarafımı tutsun isterim. Sadece adalet isterim. Hakk kim ise doğruyu söylemesini isterim. Bazı cahil erkekler, kadın bulunur ana bulunmaz, diye, anneleri haksız olsa da eşlerine bunu

söylerler. Hâlbuki, buradaki konu birinin bulunması bulunmaması değil, adalettir. Ben haklı olduğum halde bana hakhsın diyecek yüreği olmayan erkeğe ben saygı duymam. Ben de o tür adaletsizlikler yapmam.

10– Ben, yemeğimi, evimin işini elimden geldiğince yapmaya çalışacağım. Bu arada yaptığım küçük hataların büyümesini, hatamın İslâm’a uygun şekilde söylenmesini isterim.

11– Mehir alma hakkımı kullanmak istiyorum, imkanımız varsa karşılıklı konuşalım. Bunu konu bile etmezdim, ama ben gece yarısı sokağa atılıp, yol parası var mı, diye sorulmayan kadınların perişan halini görünce, demek ki, Allah boşu boşuna mehir koymamış diyorum şimdi.

On bir ana şartıma karşılık, siz de şartlarınızı yazın. Her şeyden önce Müslümanız. Siz bir Müslüman olarak, din kardeşiniz olduğum için, benim iyiliğimi düşünmeniz gerekir. Sonradan benim yıkımım demek, bir din kardeşinizin yıkımı demektir. Bunu siz de biliyorsunuz. Sadece hatırlatmak istedim. Haa, maddi yönden şu anda imkânımız yoksa, mehrin adını belirler, imkânımız olunca verme kaydı koyarsınız. Hiç almam, demek isterdim, fakat bu durum ikimize de ağır gelebilir. Mehir alma şartlarını biliyosun.

Unutmadan söyleyeyim, beni babamdan isteyin. Hiç olmazsa gönül alalım.

Satırlarıma son verirken, hayırlı ömürler ve hayırlı cihadlar dilerim.

Esselâmü Aleyküm...

Râbia

Ramazan mektubu çok beğenmişti. Annesi ve ablası mektup hakkında yorumlar yapıyorlardı.

Ablası:

- Vallahi, bu iş bana saçma geldi. Böyle saçma bir evlilik nasıl olur? Hemen şuracıkta bayılıvereceğim.

Annesi:

- Ne varmış bu evlilikte? Ne kadar güzel söylemiş, afe-rin kıza...

Ablası Leyla, adetâ çılgın gibiydi.

- Ne demek, ne demek? Ele güne karşı rezil mi olalım?

Ağzını eğerek devam ediyordu:

- “İslâm’a göre düğün isterim...” Düğünün İslâmcası mı olurmuş?

Ramazan:

- Abla, ben evliliğimi başkalarına beğendirmek için, onların göz zevkini tatmin için yapmıyorum. Lüks eşya alsam, içinde aç otursam, o “ele güne” dediğin eller günler gelip açlığını sorar mı? Benim tenkidimi yapanlar, dost iseler acı günümde de derdimi dert edip konuşurlar. Sade-ce tenkitte var, derdinde yok olan eller için gösteriş evliliği yapamam.

Leyla, eline geçirdiği kitabı yüzüne yelpaze yaparak an-nesine döndü:

- Anne! Bu çocuk iyice üşüttü. Rezil olduk, rezil...

- Kızım ne var bunda rezil olacak? Sen oğlumun dedi-ği gibi, gösterişle evlendin de vezir mi oldun? Yoo, bilâkis rezil oldun. Toz almaktan, akşama kadar canın çıkıyor.

Neymiş, iki kokana arkadaşına modern görünecekmişsin diye, ömrünü eşyaya hizmetçilik yaparak bitiriyorsun. Bak gelinime, “Ben karın doyurmak için koca istemiyorum, kendime hayat ve dinime hizmet için, dava arkadaşı istiyorum.” diyor. Bu asırda böyle cevherler var. Tenekeler çıkıp onlara dil uzatıyor.

- Anne, susar mısın lütfen! Fenalık geçireceğim. Ben modern bir ev olmasa, bu eve adım atmam. Koltuklar, kanepeler, her şey son model olmalı, son model... Benim bir kardeşim var. Gelinlik açık olmalı. İçki ikram etmeliyiz. Dans edilmeli.

Ramazan gülerek cevap verdi:

- Ablacığım, siz koltuk, kanepa ziyaretleri için zahmet ediyorsanız, koltukçulara gidersiniz. Ben sizin istediğiniz lüks koltukları alamam. Ayrıca, benim akşama kadar, makina başında canım çıkıyor. Beni düşünüyorsan düğün masrafımı çek. Açık gelinlik ve içki ha? Rabia ölse bunu yapmaz, ben o ‘yap’ dese bile ölsem kabul etmem.

- Demek öyle ha? Bir de İslâm’a göre düğün istermiş. Mantıksız kız! Hangi asırda yaşıyoruz! İslâmla düğünün ne alakası var? Din işi ayrı, düğün işi ayrı.

- Sizin gibiler, İslâm’dan korktukları için, hemen dini o işten ayırırlar. Din işi ayrı, düğün işi ayrıymış... Siz dini, hangi işinizde kullanıyorsunuz? İslâm, düğüne karışmıyor, İslâm kumara karışmıyor, sizin İslâm’ınız sadece ölüye mi karışıyor? Toprağa girerken İslâm karışıyor, başka yerde karışmıyor öyle mi?

- Ağzına sağlık, aslan oğlum benim...

- Bir de tutturmuşsunuz, “21. asırda bu olur mu?” diye. Ne varmış 21. asırda? Her asır kendine göre önemli geliş-

meler göstermiştir. Sen, bugün 21. asrı nasıl görüyorsan, on asır önce yaşayanlar da, kendi yaşadıkları asrı, gelmiş geçmiş asırların en üstünü olarak kabul ediyordu... O zaman bu demektir ki, beş asır sonra senin arkasında gizlendiğin, Allah'ın emrini yapmamak için bahane ettiğin şu asrın en ufak hükmü kalmayacak. Eeee ne oluyor böyle? Zâtı âliniz İslâm dinini hangi asırda kabul edecek acaba? Allah'a hiçbir asrı yakıştıramıyorsunuz. Vah zavallılar... Vahy'in kıyamete kadar aynı tazelik ve aynı değişmez kanunlarıyla duracağını kabul etmek istemiyorsunuz.

- Yeter be! Küstah... O kadar dinini biliyorsan büyü-
günle saygılı konuş. İslâm ne der?

- Büyüklere saygı der, değil mi ablacığım? İşine geldi mi hemen yerini buluyorsun... Abla, Râbia ile evleneceğim ve her şeyi İslâm'a göre yapacağım. Ona bir kırıcı kelime kullanırsan seni affetmem.

- O zaman manastıra gidin...

- Biz Hristiyan değiliz. İslâm'ı yaşamak demek de, manastır hayatı değildir... Evimizi zevkli ama kendimiz için donatacağız. gösteriş için değil. Ona bilezik, güzel kokular alıp, güzel elbiseler hatta abiyeler bile dikeceğim...

- Yaaaa... Bak buna sevindim....

- Yalnız, onu o elbiseler içinde sadece ben göreceğim... Oldu mu ablacığım? Başkalarına güzel göstermek için değil, kendim için evleniyorum...

- İşte, sizin gibi gericilerin yüzünden ilerleyemedik...

- Sahi mi? Demek bizim az masraf yapmamız, ülkenin kalkınmasını engelliyor, ama sizin onca masraflarınız ülkeye katkıda bulunuyor ha? Doğrusu mantığınıza hayra-

nım. Konuyu uzatmayalım abla... Sen Müslüman olmadığına göre, bizi anlayamazsın...

- Bak anne şu terbiyesize! Ben Müslüman değilmişim, görüyor musun?

- O nasıl Müslümanlık öyle? Müslümanlığı beğenmiyorsun, İslâm'a gerici diyorsun... Sen İslâm'ı beğenmediğin halde, İslâm seni kabul eder mi? İslâm'ı ne zannediyorsun? Senin kölen mi, senin için çok üzülüyorum abla...

Anneleri araya girdi:

- Tamam, tartışmayı bırakın... Oğlum biliyorsun, ablan, Avrupa'ya gitmeden önce ölürse, ona Avrupavari cenaze töreni yaptıracağım. Yazık kızıma, dirisi Avrupalı olur da, ölüsü Avrupalı olmazsa belki gözleri açık gider...

Bu tatsız vedalaşmadan sonra, odasına çekilen Ramazan, hemen Râbia'ya mektup yazmaya başladı. Onu, tebrik ettiğini bildiren mektubuna bir şart koydu: "Râbia, senden sadece İslâm'a göre hareket etmeni istiyorum." diyerek mektubu kapattı.

* * *

Aylar geçmiş, Hüseyin'den bir mektup daha gelmişti. Râbia merakla mektubu açtı.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın (cc) adı ile.

Mücahide Kardeşim Râbia, çok kısa yazacağım. Bu mektupta hemen şunu belirteyim ki, methini çok duyuyorum. Allah (cc) razı olsun. Vereceğim habere üzülmesin. Ben şu anda cezaevindeyim. Aylardır bunu sana söylemedim. Sebep ise, henüz belli değil. Mahkemem bitmedi. Sava, sekiz yıl hapsimi istiyor.

Hatırlarsan, sana bir gün, "Suçsuzlar da hapse girer" demiştim. Bak, işte ben de girdim 163. maddeden. Sakın üzülme. Doğru olan dâvandandan sakın taviz verme. Bu günler de geçer. Fazla üzgün değilim. Çünkü, dışarıda yerime bıraktığım senin gibi birisi var. Nişanlımda bayağı ilerlemeler olmuş. Zavallı kızcağız, gelinliği hazırlandı, nişanlısı hapse gitti... Kolay değil yaşamak, ama ne yapalım mücadele şart.

Burada, insanların küfründen başka şikâyetim yok. İnsanlara iş verilmediği için, enerjilerini kavga ile bitiriyorlar. Devlet bu mahkûmlara iş vermediği sürece, mahkûmların mahkûma zulmü bitmez.

Neyse, bunlarla başım ağrıtmayayım... Nişamn olacak mı, bana yaz.

Amcamın ve Yıldız bacımın durumuna çok sevindim. Allah razı olsun.

Yine mektup yazarım, çok aceleye geldi... Mazur gör yiğit bacım, dualarında beni unutma.

Esselâmü aleyküm.

Ağabeyin Hüseyin

Mektup, Râbia'yı çok üzmüş, ilahlık iddiasında olanlara nefreti daha da çok artmış, çalışma azmi daha da kamçılanmıştı.

Önceki kararında acele edip, hemen mahalleye haber gönderdi... Kur'an öğrenmek isteyen varsa, gelsin, diye... Çarşamba günü derse başlıyorum, dedi.

Çarşamba günü Yıldız gelmişti:

- Demek bugün derse başlıyorsun? Hayırlı olsun... İnşaallah ben de başlarım...

- İnşaaallah... Vazifemiz, mecburen dinimizi öğrenecek ve öğreteceğiz... Aldanışımı hazmedemiyorum Yıldız. Yıllarca billur gibi olan dinim bana kapkara gösterildi. Başkalarına da aynı gösterilmediğini nerden bileyim.

- Ya hiç kimse gelmezse?

- Ne yapalım? Allah niyetlere göre verir.

Hiç kimse gelmese de, ben sevabımı alırım.

Öğlen olmuştu hiç kimse gelmemişti...

- Üzgün müsün Râbia?

Evet üzgünüm, ama umutsuz değilim.

- Kapı çalındı galiba, ben bir bakayım...

Kapıyı açtığında, iki numarada oturan altmış yaşındaki, Ayşe nine ile, dört numarada oturan on yedi yaşındaki Ayla'nın geldiğini gördü...

- Buyurun, buyurun... Hoş geldiniz...

- Biz ders alacaktık da...

- Tabii, buyurun...

Râbia iki kişiye sanki yüzlerce kişiye ders verir gibi heyecanlı ve aşkla vermişti dersi. Bildiklerini aktarmayı vazife addediyordu.

Üç saat sonra, iki talebe de gitmişlerdi...

Yıldız Râbia'ya acıdığı için sordu

- Râbia, iki talebe ile ne yapacaksın? Üstelik birisi yaşlı...

- Olsun... İki talebeye hakkıyla İslâm'ı öğretsem, bana yine yeter...

- İyi ama yaşlı kadın ne yapabilir?

- O hiçbir şey öğrenmese bile duası iş görür... Ötekinin hem duası, hem kendisi iş görür... Bir de öğrenirse. Geçenlerde bir kitapta okudum, altmış yaşındaki kadın hafızlığı başlamış. Neticede emekler boşa gitmez... Allah "Zerre miktar günah da, sevab da kaybolmaz, hepsi yazılır." buyuruyor. Onları okuturum... Gün geçtikçe artarlar... Boş vakit bulursam, mektup yazarak İslâm'ı anlatırım. Okurum... Evlendikten sonra, zaten bu kadar vakit bulamam. Kocama da vakit ayırmam lâzım... İnsanların gönül dünyaları da vardır. Allah evlilikte karı ve kocaya gönül dünyalarına da dikkat etmelerini buyurmuştur. Kocam dışişleri bakanı, ben içişleri bakanı olacağım.

- Sen, kısa zamanda bunca bilgiyi nasıl edindin? Sana şaşıyorum...

- Ne bilğim var ki... Şu da bir gerçek ki, devamlı okuyorum görüyorsun... Müsaade et de biraz bilelim...

Râbia çok mutluydu... Heyecanlıydı... Ne büyük şerefti, artık davaya çalışıyordu.

Yıldız'a meyve ikram eden Rabia sordu:

- Yıldız! Seni hiç anlamıyorum. Aslında iyi kızsın, ama aileni hiç saymadın. Annenden bahsettiğini hiç duymadım. Sana aklım ermedi.

- Haklısın, bana akıl ermez. Fakat her şeyin bir sebebi vardır.

- Seni aileden koparan sebep ne olabilir birtürlü anlayamıyorum.

- Anlayamazsın, söylesem şok olursun.

- Ne olur lütfen söyle. Ve annene karşı merhametli ol. Düşmez kalkmaz bir Allah'tır!

- O halde söyleyeyim; Annemi babanla görmüştüm. Babama söyledim, “Annene iftira ediyorsun” dedi. Annemle babam birleştiler, anneanneme gönderdiler, yani sürdüler. İkisinden de soğudum. Bak babam hala özür dilemiyor. Annem için de üzülmeyi zannetme, çoğu geceler sessiz sessiz ağlıyorum.

Rabia şaşkınlıkla bakakalmıştı.

Akşam olmuş, Yıldız gitmişti... Yemekte amcası ile biraz konuşan Râbia odasına çekildi.... Hüseyin ağabeyisine mektup yazmaya başladı.

Rahman ve Rahim Allah'ın adıyla,

Önce cezaevinde oluşundan dolayı çok üzgün olduğumu belirtiyim. Gazan mübarek olsun.

Satırlarıma bir müjde ile başlamak istiyorum... Hüseyin ağabey bugün Kur'an öğretmeye başladım... Sana olan şükran borcumu unutamam... Allah razı olsun. Şunu da bil ki: Artık, İslâmî gözlüğümü taktım. Olayların suçlularını görebiliyorum...

Çok çile çektim. Fakat, İslâm'ı öğrendikçe, çilelerim benim doğruya daha çabuk ulaşmamı sağladı...

Artık kararlıyım... Bana, yıllardır dargın duran, garip garip evimizin raflarına terkedilen Kur'an'ımı artık garib bırakmayacağım. Kur'an'ıma geçirilen siyah kılıfı yırtacağım. Ucunda ölüm de olsa, davama tekme atmayacağım... Gençliğin kaybolmasına sebep olan girdabları, gençliğe göstereceğim. Orda tuzak var, Allah'a dön, diyeceğim... İmam Hatip-

li, liseli, esnaf, çırak, üniversiteli, kim olursa olsun, Allah'a dön, Allah'ın emrinden korkma diyeceğim... Sesimi uzaklara duyuramazsam bile, çocuklara anlatacağım... Masallarla da, kıssalar ve ayetlerle onlara faydalı olacağım. En azından niyetim bu... Sen orada rahat et...

Babama da gittim... Anacığma, hatim indirmeğe başladım. Artık yeni bir Râbia ve gerçek bir Müslüman oldum... Sen şiiri seversin, bak Abdullah Gülcemal, «Gönül Söyler Dil Susar» adlı şiir kitabında ne diyor:

“AH HUZUR!

Ne kadar çirkin Yâ Rab, gönülde gizli putlar,
Namussuz, namusunu sattığı günü kutlar.”

Senin hapse girmene sebep olanların, gönüllerine giren gizli putları evlatlarıma anlatacağım.

Ben de, kalkmış sana neler yazıyorum. Sevinirsin diye düşündüm. Belki de sana, birşeyler bildiğimin ıspatı peşindeyim. Hapiste oluşuna kahretmiyeceğini biliyorum, ama yine de çok üzülüyorum. Sen söylemiştin, peygamberler bile çile çekmiş, hapiste yatmışlar diye.

Amcam, ikide bir Hüseyin'i tammak istiyorum, diyor. Bir değişti ki, görme. Tâğutun oyunlarını iyice anladı.

Başka ne yazayım, Hüseyin âbi? Ashında yazılacak çok şeyler var, ama sen hepsini biliyorsun.

Haa, aklıma gelmişken söyleyeyim... Babama yazdığın mektubu okudum, öyle memnun oldum ki bilemezsin. Nasıl akıl etmişsin, hayret ettim. Allah'ın selamı üzerine olsun. Râbia'yı duadan unutma.

Taleben Râbia

Aradan beş ay geçmişti.

Râbia'ların kapısı çalındı. İsa bey, kapıyı açtı. Karşısında hiç tanımadığı, sakallı, genç bir delikanlı duruyordu. Delikanlı selam verdi...

- Ve aleyküm selam...

- Siz, herhalde Râbia'nın amcasısınız...

- Evet. Hay Allah, akıl edemedim, buyrun içeri girin.

Girdiler, oturma odasındaki kanepeye oturdular.

İsa Bey:

- Sizi tanımakta bir mahzur yoksa, kim olduğunuzu öğrenebilir miyim?

- Ben, Râbia'nın size bahsettiği Hüseyin'im. Hapisten çıkar çıkmaz buraya geldim.

- Yaa, çok sevindim, çok. Bir yıldır seni tanımak istiyordum. Nasıl çıktın hapisten... Râbia, 8 yıl diyordu.

- Suç unsuru birşey bulamadılar... Delil yetersizliğinden beraat ettim.

- Çok iyi, çok... Gerçekten sevindim. Ee, düğünü hemen yaparsın değil mi?

- Hemen yapamayacağım. Çünkü, nişanım, "Ben seni beklemem", diyerek nişanı attı. Bir ay evvel de evlenmiş. İyi ki düğünümüz olmamış. Beni kötü günümde terkeden, dava şuuru olmayan biri ile evlenecekmişim. Doğrusu çok sevindim. Hep benden bahsettik, "siz ne zaman evleneceksiniz?" bakalım? Râbia, son yazdığı mektupta, amcama bir hanım arıyorum demişti. Ne oldu?

- O ister de bulmaz mı? Buldu ya. Çok ince ruhludur, Râbia. "Ben evlenince, sen yalnız kalacaksın, ben rahat

edemem” dedi ve çok muhterem bir hanım buldu, yakında evleniyoruz.

- Haa... Deminden beri konuşuyoruz, Râbia’nın hiç sesi yok. Evde değil mi?

- Değil ya... Râbia, bir hafta önce Ramazan isimli bir gençle evlendi.